KEVIN SANDS

YOUNG

Cheia Maestrului

FICTION CONNECTION

TREI

Kevin Sands

Cheia Maestrului

Traducere de

Ioana Socolescu

Editura TREI

Kevin Sands

Blackthorn Key

<u>**Joi, 28 mai 1665**</u>
Sărbătoarea Înălţării

Am găsit-o.

Maestrul Benedict a spus că asta nu l-a uimit câtuşi de puţin. Mi-a zis că în ultimii ani, în câteva împrejurări, fusese încredinţat că o găsisem. Dar abia în ajunul celei de-a paisprezecea aniversări a zilei mele de naştere mi-a răsărit în minte atât de limpede, încât parcă însuşi Dumnezeu mi-ar fi şoptit la ureche.

Maestrul meu e de părere că asemenea ocazii ar trebui ţinute minte. Prin urmare, după cum a cerut, am scris reţeta mea. Maestrul mi-a sugerat titlul.

Cea mai neghioabă idee din univers

de Christopher Rowe, ucenic la Maestrul Spiţer Benedict Blackthorn

Metodă de fabricare:

Scotoceşte prin notiţele personale ale maestrului tău. Găseşte o reţetă ale cărei cuvinte sunt ferecate cu ajutorul unui cod secret şi descifrează-l. Apoi şterpeleşte ingredientele trebuincioase din cămările maestrului tău. În cele din urmă – şi acesta e cel mai însemnat pas – du-te la prietenul tău cel mai bun, un flăcău dârz, cu o judecată la fel de şubredă ca a ta, şi rosteşte următoarele cuvinte: Hai să făurim un tun.

Capitolul 1

— Hai să făurim un tun, i-am spus.

Tom nu asculta. Era profund concentrat; limba i se iţea printre dinţi în vreme ce se pregătea să lupte împotriva ursului negru, împăiat, care veghea partea din faţă a prăvăliei maestrului meu. Tom şi-a dezbrăcat cămaşa de in şi a azvârlit-o eroic peste cupele de antimoniu care sclipeau pe tejgheaua din apropierea focului. De pe cea mai apropiată poliţă de stejar a înhăţat capacul emailat al unui borcan de spiţerie – Leacul Sperie-Negi al lui Blackthorn, după cum anunţa scrisul de mână aşternut pe etichetă – şi l-a ţinut dinaintea pieptului, ca un scut ceramic miniatural. În mâna lui stângă, făcăleţul se legăna ameninţător.

Tom Bailey, fiul lui William Brutarul, era cel mai destoinic soldat prefăcut din câţi văzusem până atunci. Deşi cu doar două luni mai vârstnic decât mine, deja era mai înalt cu 30 de centimetri şi vânjos ca un fierar – deşi unul durduliu, dat fiind că şterpelea mereu plăcinte pregătite de tatăl său. Iar la adăpostul prăvăliei maestrului meu, departe de grozăviile bătăliei – moarte, durere sau chiar o dojană uşoară –, curajul lui Tom era de neîntrecut.

Săgeta din ochi ursul neînsufleţit. Scândurile podelei au scârţâit când Tom s-a apropiat de ghearele încovoiate, înspăimântătoare. Tom a împins la o parte dulăpiorul cu obiecte de anticariat, făcând balanţele de alamă să zdrăngăne. Apoi, în chip de salut, şi-a ridicat bâta plină de făină. Fiara încremenită îşi căsca botul într-un urlet tăcut, iar colţii lui uriaşi făgăduiau moarte. Sau măcar câteva minute de frecat plicticos.

M-am aşezat pe tejgheaua din spate, legănându-mi picioarele şi lovindu-mi tălpile de piele ale încălţărilor de lemnul de cedru sculptat. Eram răbdător. Câteodată erai nevoit să fii răbdător când aveai de-a face cu Tom, a cărui

minte mergea după cum îi era voia.

— Crezi că-mi poţi fura oile, coane Urs? a întrebat Tom. Azi nu te mai iert.

Dintr-odată, tocmai când se avântase, Tom s-a oprit, ţinând făcăleţul întins înainte. Mai că-i puteam vedea rotiţele muncind în spatele urechilor.

— Ia stai. Cum?

S-a uitat nedumerit la mine.

— Ce-ai zis?

— Hai să făurim un tun, am repetat.

— Ce vrea să zică asta?

— Întocmai ce crezi că înseamnă. Noi doi. Să făurim un tun. Pricepi.

Mi-am întins braţele în lături.

— Bum?

Tom s-a încruntat.

— Nu se poate.

— De ce?

— Fiindcă oamenii nu pot făuri tunuri, Christopher.

A rostit vorbele de parcă i-ar fi explicat unui copil greu de cap că nu e bine să bagi focul în gură.

— Dar tocmai aşa sunt clădite tunurile, i-am zis. Oamenii le construiesc. Crezi că Dumnezeu le trimite din Ceruri în postul Paştelui?

— Ştii ce vreau să spun.

Mi-am încrucişat braţele.

— Nu pricep de ce treaba asta nu te însufleţeşte mai mult.

— Poate pentru că nu ai niciodată de suferit de pe urma uneltirilor tale.

— Ce uneltiri? Eu nu uneltesc.

— *Toată noaptea* am vărsat după ce am băut „poţiunea puterii” pe care ai născocit-o.

Chiar că părea mai încercănat în ziua aia.

— A, da. Scuze, m-am strâmbat eu stânjenit. Cred că am pus prea mult melc negru. Îi trebuia mai puţin melc negru.

— Ar fi trebuit să n-o pregăteşti deloc.

— Nu fi aşa plângăcios! Îţi face bine să verşi. Îţi

echilibrează umorile.

— Îmi plac umorile mele aşa cum sunt, mi-a întors-o Tom.

— Dar de data asta am o rețetă.

Am înhăţat pergamentul pe care îl sprijinisem între balanţele pentru monede şi tejghea şi i l-am fluturat pe la nas.

— O reţetă adevărată. De-a Maestrului Benedict.

— Cum se poate ca un tun să aibă o reţetă?

— Nu tot tunul. Doar praful de puşcă.

Tom a rămas nemişcat. Scruta borcanele din jurul lui, ca şi cum printre sutele de poţiuni, ierburi şi prafuri care înţesau prăvălia s-ar fi aflat un leac care să-l scape de situaţia asta.

— Asta-i împotriva legii.

— Să ştii o reţetă nu e împotriva legii, i-am zis.

— Dar s-o pui în practică este.

Era adevărat. Doar maeştrii – şi numai cei cu împuternicire de la rege – aveau voie să făurească praf de puşcă. Iar eu nu mă număram nici printre primii, nici printre cei din urmă.

— Iar lordul Ashcombe a ieşit astăzi pe străzi, a spus Tom.

Asta m-a făcut să rămân pironit în loc.

— L-ai văzut?

Tom a încuviinţat dând din cap.

— În Cheapside, după slujbă. Îl însoţeau doi oameni din gărzile regelui.

— Cum arăta?

— Fioros.

Exact aşa mi-l închipuiam. Lordul Richard Ashcombe, baron de Chillingham, era generalul credincios al regelui Carol şi Temnicerul Maiestăţii Sale în Londra. Era pe urmele unei cete de ucigaşi. În ultimele patru luni, cinci oameni fuseseră măcelăriţi în propriile case. Toţi fuseseră legaţi fedeleş, torturaţi, apoi li se spintecase burta şi fuseseră lăsaţi să sângereze până muriseră.

Trei dintre victime erau spiţeri. Din pricina asta, în

fiecare noapte mi se năzărea că zăresc ucigaşi în umbră. Nimeni nu ştia ce anume doreau ucigaşii, dar faptul că lordul Ashcombe fusese trimis să-i caute însemna că regele voia cu tot dinadinsul să-i oprească. Lordului Ashcombe i se dusese vestea pentru că izbutea să se descotorosească de cei potrivnici Coroanei – de obicei, înfigându-le capetele în ţăruşi, în piaţa publică.

În ciuda acestui fapt, nu era nevoie să fim *chiar atât* de prevăzători.

— Lordul Ashcombe nu vine aici, am spus atât pentru mine, cât şi pentru Tom. Noi n-am ucis pe nimeni. Iar Temnicerul Regelui nu o să vină încoace să cumpere supozitoare, nu?

— Dar maestrul tău?

— N-are nevoie de supozitoare.

Tom s-a strâmbat.

— Vreau să zic: *el* nu se întoarce? E aproape vremea cinei.

Tom a rostit „vremea cinei” cu părere de rău.

— Maestrul Benedict tocmai a cumpărat cea mai nouă ediţie din tratatul despre ierburi al lui Culpeper, i-am zis. E la cafenea, cu Hugh. O să lipsească ceasuri întregi.

Tom şi-a lipit de piept scutul de ceramică.

— E o idee proastă!

Am sărit de pe tejghea, zâmbind răutăcios.

Dacă vrei să fii spiţer, e musai să înţelegi următorul lucru: tot secretul stă în reţetă.

Nu-i ca şi cum ai coace o prăjitură. Poţiunile, unguentele, gelurile şi prafurile pe care le pregătea Maestrul Benedict – cu ajutorul meu – aveau nevoie de o mână foarte uşoară. Dacă puneai o linguriţă de nitrat în plus, un gram de anason mai mult decât trebuia, noul şi strălucitul tău leac împotriva hidropiziei se preschimba într-un terci verzui, bun de nimic.

Însă reţetele noi nu pică din cer. Trebuie să le descoperi. Asta cere zile, luni, chiar ani întregi de muncă grea. Şi costă o avere: ingredientele, instrumentele, cărbunele

pentru întreţinut focul, gheaţa pentru răcit. Mai presus de toate, era primejdios. Focuri pârjolitoare. Metale topite. Elixire care miroseau dulceag, dar care îţi devorau măruntaiele. Tincturi care păreau inofensive, ca apa, dar emanau vapori invizibili. La fiecare experiment nou, îţi primejduiai viaţa. Aşadar, o reţetă care funcţiona era mai preţioasă ca aurul.

Asta, dacă izbuteai s-o descifrezi.

↓M08→
0216091110182526131009261122131524032213
4
1022071009261122131514160701106130104172611
22
1315141422071511261526130213040925142611221
32
215260720080419

Tom şi-a scărpinat obrazul.

— Credeam că o să conţină mai multe cuvinte şi altele asemenea.

— E încifrată, i-am spus.

— De ce reţetele astea trebuie să fie mereu încifrate? a oftat el.

— Pentru că unii spiţeri ar face orice ca să-ţi şterpelească secretele. Când o să am prăvălia mea – am spus eu cu mândrie –, o să scriu totul încifrat. Nimeni n-o să-mi fure *mie* reţetele.

— Nimeni n-o să vrea reţetele tale, mi-a întors-o Tom. Poate doar otrăvitorii.

— Mi-am cerut iertare o dată.

— Poate a fost scrisă în cifru fiindcă Maestrul Benedict nu vrea s-o citească nimeni. Şi când zic „nimeni”, mă refer la tine.

— Mă învaţă coduri noi în fiecare săptămână.

— Te-a învăţat şi codul ăsta?

— Sunt încredinţat că avea de gând s-o facă.

— Christopher.

— Dar l-am dibuit. Priveşte – i-am zis eu, arătându-i semnele ↓M08→ –, e un cifru de substituţie. Două cifre înlocuiesc câte o literă. Asta îţi arată cum să le schimbi între ele. Începe cu „08” şi înlocuieşte-l cu „M”. Apoi numără mai departe. Vasăzică „08” este „M”, „09” este „N”, şi tot aşa. Uite-aici.

I-am arătat tabelul la care lucrasem.

A	*B*	C	*D*	*E*	*F*	G	*H*	*I*	*J*	*K*	*L*	*M*
2	*2*	*2*	*2*	*2*	*0*	*0*	*0*	*0*	*0*	*0*	*0*	*0*
2	*3*	*4*	*5*	*6*	*1*	*2*	*3*	*4*	*5*	*6*	*7*	*8*
N	*O*	*P*	*Q*	*R*	*S*	*T*	*U*	*V*	*W*	*X*	*Y*	*Z*
0	*1*	*1*	*1*	*1*	*1*	*1*	*1*	*1*	*1*	*1*	*2*	*2*
9	*0*	*1*	*2*	*3*	*4*	*5*	*6*	*7*	*8*	*9*	*0*	*1*

Tom se uita când la cifru, când la numerele de la începutul paginii.

— Aşadar, dacă înlocuieşti numerele cu literele potrivite…

— Obţii mesajul.

Am întors pergamentul pe cealaltă parte, ca să-i arăt traducerea pe care o scrisesem pe spate.

Praf de puşcă

O parte cărbune. O parte sulf. Cinci părţi salpetru. Macină separat.

Amestecă.

Asta am şi făcut. Ne-am instalat la masa mare de lucru, departe de foc, luând aminte la sugestia chibzuită a lui Tom, cum că praful de puşcă şi flăcările nu se prea împacă. Tom a luat lanţetele de pe masă, a adus mojarele şi pistilurile de la fereastra aflată în apropiere de urs, în vreme ce eu scoteam ingredientele din borcane.

Am măcinat cărbunele. Nori negri s-au ridicat în aer, amestecându-se cu mirosul de pământ al rădăcinilor şi al ierburilor atârnate la uscat de grinzile acoperişului.

Aruncând priviri neliniştite către uşa de la intrare, cu ochii în patru după maestrul meu, Tom se îngrijea de salpetru, zdrobind cristalele care păreau sare de masă obişnuită. Sulful deja fusese măcinat într-un praf gălbui, mărunt, aşa că Tom a amestecat ingredientele laolaltă, iar eu am luat din atelierul din fundul prăvăliei o ţeavă de cupru pecetluită la un capăt. Cu un cui, am făcut o gaură în apropiere de capătul pecetluit. Am strecurat în ea o buclă de sfoară împletită, cenuşie.

Tom a ridicat din sprâncene.

— Maestrul Benedict are fitil de tun?

— Îl folosim ca să aprindem focul de la depărtare, i-am explicat.

— Ştii, a cugetat Tom, probabil că n-ar trebui să le dai foc deloc obiectelor cărora e nevoie să le dai foc de la depărtare.

Amestecul pe care l-am obţinut părea inofensiv: doar o pulbere neagră, măruntă. Tom a turnat-o prin capătul deschis al ţevii, în timp ce eu o ţineam. Un pârâiaş s-a revărsat peste buza ţevii, împrăştiind pe podea bucăţele de cărbune. Am îndesat cu câlţi pudra în adâncul ţevii.

— Ce folosim în chip de ghiulea? a întrebat Tom.

Nimic din ce ţinea Maestrul Benedict în prăvălie nu încăpea pe gura ţevii. Am găsit o mână de alice de plumb, pe care le foloseam drept talaş pentru leacurile noastre. Alicele s-au rostogolit în ţeavă şi au aterizat pe câlţii de bumbac de la fund cu un *sunet înfundat.*

Ne trebuia o ţintă, şi încă repede. Să pregătim totul durase mai mult decât crezusem şi, cu toate că îl încredinţasem pe Tom că maestrul meu nu se va întoarce în tot acest timp, sosirile şi plecările lui nu erau tocmai previzibile.

— *Nici gând* să tragem cu chestia asta afară, a spus Tom.

Avea dreptate în privinţa asta. Vecinilor nu prea le-ar fi plăcut să zărească alice de plumb zburând prin saloanele lor. Oricât de mult mă ispitea să trag în castorul împăiat de pe poliţa căminului, Maestrul Benedict nu avea să

apreciee că ne-am fi războit cu animalele care îi împodobeau prăvălia.

— Ce zici de asta? am întrebat eu.

În apropierea căminului, un mic ceaun de fier atârna agăţat de tavan.

— Am putea trage în fundul ceaunului.

Tom a dat la o parte cupele de antimoniu de pe cealaltă masă, făcând loc pentru ceaun. Am luat tunul nostru şi mi l-am apăsat de pântece, ca să-l ţin nemişcat. Tom a rupt o bucată de pergament din reţeta noastră încifrată şi a ţinut-o deasupra focului până când hârtia s-a aprins. Pe urmă a aprins fitilul tunului. Scânteile pârâiau, repezindu-se spre ţeavă asemenea unei viespi de foc. Tom s-a aruncat după tejghea şi privea de acolo.

— Fii atent aici, i-am spus.

Detunătura aproape că m-a asurzit. Am zărit o izbucnire de flăcări, o grămăjoară de fum, şi pe urmă ţeava s-a smucit ca un taur furios şi m-a izbit tocmai între picioare.

Capitolul 2

Am căzut la pământ ca un sac cu făină. Tunul s-a izbit de podea, lângă mine, apoi s-a rostogolit, în vreme ce dintr-un capăt ieşea fumul. Am auzit o voce, ca din depărtare:

— Eşti teafăr?

M-am făcut covrig, ţinându-mă cu mâinile de vintre şi străduindu-mă să nu vomit.

Fumul umplea tot locul, de parcă văzduhul însuşi ar fi devenit cenuşiu. Tom a apărut din pâclă, vânturându-şi mâinile şi tuşind.

— Christopher, eşti teafăr?

— Mmmmnnnghhhh, am îngăimat eu.

Tom a căutat prin prăvălie vreun leac care să-mi fie de ajutor, dar, din nefericire, nu exista nicio Prişniţă a lui Blackthorn pentru Părţile Ascunse. Deodată, Tom a vorbit cu glas gâtuit:

— Christopher?

Am mijit ochii prin fum. Am zărit problema. Nu numai eu încasasem o lovitură în părţile ascunse. Cazanul spre care ochisem cu atâta băgare de seamă era neatins. Dar ursul din colţ, pe de altă parte, avea pricină de mânie. Alicele care ţâşniseră din gura tunului nostru îi sfâşiaseră blana dintre labe. Botul lui era căscat într-o indignare mută, iar umplutura de paie i se revărsase între labe.

Tom şi-a cuprins chipul în palme.

— Maestrul tău o să ne omoare.

— Stai aşa, i-am zis, în timp ce durerea era înlocuită încet-încet de un gol de spaimă care mi se căsca în burtă. Stai. Putem să-l reparăm.

— Cum? Ai cumva nişte vintre de urs de rezervă în fundul prăvăliei?

Tom şi-a strâns mai departe obrajii în palme şi a început să se vaite.

— Lasă-mă o clipă să mă gândesc.

Fireşte că Maestrul Benedict s-a întors acasă tocmai atunci.

N-a apucat să facă măcar un pas, că a rămas pironit în loc. Era atât de înalt, încât trebuia să se aplece ca să intre pe uşă; maestrul meu rămăsese în prag, adus de spate, iar cârlionţii lungi şi negri ai perucii sale se legănau în vânticelul serii. Ţinea la piept, cu braţe deşirate, o carte mare, îmbrăcată în piele; era noua ediţie a ierbarului lui Culpeper. De sub haina de catifea neagră i se iţea brâul de pânză roşie, lat de treizeci de centimetri, care-i înfăşura talia. Brâul era plin de buzunăraşe, toate cât degetul mare al unui om. În fiecare buzunăraş erau înfipte sticluţe astupate cu ceară sau cu dopuri de plută. Mai erau şi alte buzunare, toate pline cu diverse lucruri trebuincioase: amnar şi cremene, pensete, o linguriţă de argint cu capătul lung. Maestrul meu îşi croise singur brâul, pentru a duce cu sine ingrediente şi leacuri – măcar pe astea nu eram nevoit să le car după mine când se ducea acasă la bolnavi.

Maestrul Benedict se zgâia la tunul de cupru, care se rostogolise şi se oprise la picioarele lui. Din gura tunului încă se iţea un fir de fum. Ochii lui s-au îngustat în timp ce privea când la ţeavă, când la mine şi la Tom, care rămăseserăm nemişcaţi pe podea.

— Hai să intrăm, Benedict, a bubuit o voce din spatele lui. E frig afară.

Un bărbat voinic şi-a făcut loc pe lângă Maestrul Benedict şi a scuturat praful de pe haina sa căptuşită cu blană. Era Hugh Coggshall care, cu cincisprezece ani în urmă, îşi încheiase ucenicia chiar sub oblăduirea Maestrului Benedict. Devenit el însuşi maestru, Hugh avea propria sa prăvălie, într-un cartier învecinat.

Hugh şi-a încreţit nasul.

— Miroase a...

Când ne-a văzut pe mine şi pe Tom, nu şi-a mai isprăvit vorba. Şi-a dus o mână la gură şi şi-a acoperit-o, uitându-se pieziş la maestrul meu.

Mişcându-mă cât mai grijuliu cu putinţă, m-am ridicat de pe podea şi am rămas dinaintea lui, în picioare. Alături de

mine stătea Tom, ţeapăn ca o statuie.

O venă mare şi întunecată pulsa pe fruntea Maestrului Benedict. Când a vorbit, vocea îi era ca de gheaţă.

— Christopher?

Am înghiţit în sec.

— D-da, Maestre?

— A avut loc un război cât am fost plecat?

— N-nu, Maestre.

— Atunci, o ceartă? O discuţie despre politica de la Curte?

Vorbele îi erau pline de sarcasm.

— Oare au pus puritanii din nou mâna pe Parlament şi l-au îndepărtat de la tron pe regele nostru reînscăunat?

Obrajii îmi ardeau.

— Nu, Maestre.

— Şi atunci, a spus el printre dinţii încleştaţi, poţi să-mi explici de ce – pentru numele lui Dumnezeu – ai tras în ursul meu?

— N-am vrut asta, i-am zis, iar lângă mine Tom dădea vajnic din cap. A fost o întâmplare.

Vorbele mele păreau să-l fi înfuriat şi mai tare.

— Adică ai ochit castorul şi ai ratat ţinta?

Nu mă încumetam să vorbesc. Am arătat spre cazanul care încă stătea răsturnat pe o parte, pe masa din apropierea căminului. Pentru o clipă, Maestrul Benedict a rămas nemişcat. Pe urmă a spus:

— Aţi tras cu proiectile de plumb… într-un cazan de fier… de la doi metri depărtare?

M-am uitat spre Tom.

— Eu… noi… da?

Maestrul meu a închis ochii şi a dus o mână la frunte. Apoi s-a aplecat spre mine.

— Thomas, i s-a adresat el lui Tom.

Prietenul meu tremura. Am crezut că avea să leşine.

— Da, domnule?

— Du-te acasă.

— Da, domnule.

Tom s-a îndepărtat cu sfială, făcând plecăciuni stângace

la nesfârşit. Şi-a înşfăcat cămaşa de pe masă şi a zbughit-o în stradă, trântind uşa în urmă.

— Maestre… am început eu.

— Taci, s-a răstit la mine.

Am tăcut.

În astfel de împrejurări, ucenicul – adică eu, în cazul de faţă – primeşte o chelfăneală zdravănă. Dar în cei trei ani de când locuiam împreună, Maestrul Benedict nu mă lovise deloc; nici măcar o dată. Purtarea aceasta era atât de neobişnuită, încât abia după un an de când mă luase în grija sa am înţeles că nu avea să mă lovească vreodată. Lui Tom, care primea zilnic palme de la tatăl lui, nu i se părea corect. Mie mi se părea mai mult decât corect, de vreme ce îmi petrecusem primii unsprezece ani de viaţă la orfelinatul Cripplegate, unde profesorii împărţeau bătăile aşa cum se împart dulciurile de Paşte.

Dar câteodată aproape că *doream* ca Maestrul Benedict să mă lovească. În loc de asta, avea un fel al lui de a mă privi atunci când făceam vreo boroboaţă. Dezamăgirea lui mă sfredelea ca un vierme, săpând în inima mea şi cuibărindu-se acolo.

Aşa s-a întâmplat şi în clipa aceea.

— Christopher, îmi pun nădejdea în tine, mi-a spus el. În fiecare zi. Prăvălia noastră. *Casa* noastră. Şi aşa mă răsplăteşti?

Mi-am lăsat capul în piept.

— Eu… eu nu încercam să…

— Un tun.

Maestrul Benedict spumega de furie.

— Ţi-ai fi putut arde ochii. Ţeava ar fi putut exploda. Iar dacă ai fi nimerit cazanul – şi probabil că Dumnezeu îi iubeşte pe cei săraci cu duhul, fiindcă altfel nu pricep cum de l-ai ratat –, aş fi răzuit de pe pereţi bucăţi din trupul tău de acum şi până la Crăciun. Nu ai pic de judecată?

— Îmi pare rău, am bâiguit eu.

— Şi ai tras în ursul meu.

Hugh a pufnit în râs.

— Nu-i cânta în strună, a zis Maestrul Benedict. Deja mi-

ai făcut o grămadă de necazuri.

Ca să-l împace, Hugh a ridicat mâinile. Maestrul Benedict s-a răsucit iarăşi spre mine.

— Şi de unde ai făcut rost de praf de puşcă? a cerut el să ştie.

— L-am preparat.

— L-ai *preparat*?

În cele din urmă, a părut să observe borcanele de pe masă. Apoi a zărit pergamentul încifrat pe care eu şi Tom îl lăsaserăm lângă ele. Maestrul meu l-a măsurat din ochi şi l-a întors pe cealaltă parte. Chipul lui era de nepătruns.

— Ai descifrat asta? a întrebat.

Am încuviinţat din cap.

Hugh a luat pergamentul din mâna maestrului meu şi l-a cercetat. I-a aruncat o privire Maestrului Benedict. Ceva a părut să circule între ei, dar nu-mi dădeam seama ce gândeau cei doi. Am simţit un val de speranţă. Când îl uimeam cu ceva nou, maestrul meu era mereu mulţumit. Poate avea să preţuiască faptul că rezolvasem enigma de unul singur.

Sau poate că nu. Maestrul Benedict m-a împuns în coaste cu un deget descărnat.

— De vreme ce te simţi aşa de creativ, vreau să scrii reţeta micii aventuri de astăzi. De treizeci de ori. Pe urmă, mai scrie-o de treizeci de ori. De data asta, în latină. Dar mai întâi, să deretici odaia asta. Să pui totul la locul lui. Apoi o să freci podeaua, prăvălia, atelierul şi fiecare treaptă din casă. În seara asta. Până la tavan.

Până la *tavan*? Acum chiar că-mi venea să plâng. Ştiam că în seara aceea nu fusesem deloc cuminte, dar oricum ucenicii erau puşi să muncească până la epuizare. Chiar dacă Maestrul Benedict era mai cumsecade decât oricare altul pe care îl cunoscusem, îndatoririle mele rămâneau aceleaşi. Ziua mea de muncă începea înainte de ceasul şase al dimineţii. Trebuia să mă trezesc cel dintâi şi să pregătesc prăvălia, să ajut muşteriii, să-l ajut pe maestrul meu în atelier, să exersez de unul singur, să învăţ şi aşa mai departe, până mult după apusul soarelui. Apoi trebuia

să pun toate la locul lor, să pregătesc ultima masă a zilei, să deretic prăvălia pentru a doua zi, şi abia după aceea adormeam pe maldărul de paie care-mi slujea drept aşternut. Aveam parte de odihnă doar duminica şi în rarele zile de sărbătoare. Şi ne aflam tocmai în toiul unei vacanţe *de două zile* care se nimerea o dată la zece ani: ziua aceea era sărbătoarea Înălţării, iar a doua zi avea să fie Ziua Cecidiei[1]. Tot anul visasem la vacanţa asta.

Judecând după legile uceniciei, Maestrului Benedict nu îi era îngăduit să mă pună la muncă în zi de sărbătoare. Dar, pe de altă parte, judecând tot după legile uceniciei, nu îmi era îngăduit să-i fur bunurile, să prepar praf de puşcă sau să ochesc urşi împăiaţi. Niciun fel de urşi, de fapt. Aşadar, mi-am cocârjat umerii şi am spus:

— Da, Maestre.

Am pus borcanele şi ingredientele la loc pe rafturi. Maestrul meu a luat tunul nostru şi l-a ascuns undeva în fundul atelierului. Apoi am petrecut următoarele şapte minute adunând alice de plumb murdare de funingine, care se rostogoliseră prin toate ungherele prăvăliei. Pe urmă am stat pe gânduri, neştiind ce să fac cu bietul urs.

Înainte de a se face nevăzut în întuneric, Maestrul Benedict şi-a atârnat în spatele tejghelei brâul de spiţer, plin cu fiole şi leacuri. Îmi mutam privirea când la brâu, când la urs. Dacă aş fi cusut câteva buzunare pe o pătură şi aş fi înfăşurat-o în jurul şalelor ursului…

— N-aş face asta, dacă aş fi în locul tău.

Hugh stătea tolănit în scaunul de lângă foc, frunzărind ierbarul nou al maestrului meu. Vorbise fără măcar să-şi ridice privirea.

— Nu voiam să folosesc brâul *ăla,* am spus. Dar nu pot să-l las aşa.

M-am mai gândit puţin.

— Dacă i-am pune nişte nădragi?

---

[1] În Anglia, Ziua Cecidiei se sărbătorea la 29 mai. Reprezenta aniversarea Restauraţiei (1660), care se celebra prin portul cecidillor şi ale frunzelor de stejar.

Hugh a clătinat din cap.

— Eşti un băiat tare ciudat.

Dar înainte să apuc să-i răspund, uşa din faţă s-a deschis cu un scârţâit. Înainte să văd musafirul, i-am simţit mirosul – o duhoare înfiorătoare de parfum de apă de trandafiri amestecat cu miros trupesc.

Era Nathaniel Stubb, un spiţer a cărui prăvălie era la două străzi mai încolo. Stubb intra legănat în prăvălia noastră o dată pe săptămână, ca să ne spurce aerul. Venea să-şi spioneze cel mai aprig rival, dacă „rival” era cuvântul potrivit. *Noi* vindeam leacuri adevărate. El făcea bani vânzând Pilulele Orientale Vindecă-Tot ale lui Stubb, care, potrivit hârtiilor pe care le lipea la orice colţ de stradă, vindecau orice boală, de la vărsat de vânt până la ciumă. După mine, singurul efect adevărat al Pilulelor lui Stubb era uşurarea pungii cu bani.

Chiar şi aşa, muşteriii lui le cumpărau cu pumnul. Stubb îşi purta averea la vedere: inele grele, cu nestemate, îi sugrumau degetele grase; în mână purta un baston cu măciulie de argint, în forma unui cap de şarpe, iar o jiletcă de brocart stătea întinsă mai să plesnească peste o cămaşă albă de mătase. Partea de jos a cămăşii era umflată caraghios, iţindu-se prin prohab – pasămite după noua modă. Mi se părea că arăta de parcă şi-ar fi îndesat bezele în nădragi.

Stubb şi-a fluturat nepoliticos bastonul spre Hugh.

— Salut, Coggshall.

Hugh a dat din cap.

— Unde e? a întrebat Stubb.

Hugh i-a răspuns, luându-mi-o înainte:

— Benedict are treabă.

Stubb şi-a îndreptat jiletca şi şi-a plimbat privirea prin prăvălia noastră. Ca de obicei, privirea i-a poposit îndelung asupra rafturilor din spatele tejghelei, acolo unde ne ţineam cele mai preţioase ingrediente, asemenea prafului de diamant şi pudrei de aur. În cele din urmă, a părut să bage de seamă că mă aflam lângă el.

— Tu eşti ucenicul?

Dat fiind că era sărbătoare, nu purtam şorţul albastru pe care toţi ucenicii trebuiau să-l poarte. Îmi dădeam seama că treaba asta îl nedumerise, având în vedere că locuiam acolo de doar trei ani.

Am dat din cap.

— Da, Maestre Stubb.

— Atunci du-te să-l aduci aici, mi-a zis Stubb.

Porunca lui Stubb m-a pus în încurcătură. În mod oficial, mi se cerea să urmez numai poruncile maestrului meu. Pe altă parte, dacă te purtai faţă de alţi maeştri altfel decât cu cel mai mare respect, riscai să ai mari necazuri cu Breasla Spiţerilor, şi nu ai fi vrut să superi un om ca Stubb. Cu toate acestea, ceva din purtarea lui Hugh îmi dădea de înţeles că ar fi fost mai bine dacă Stubb nu vorbea cu Maestrul Benedict în acea seară. Aşa că am comis o a doua greşeală: am şovăit.

Stubb m-a lovit.

Mi-a trosnit una peste cap cu măciulia bastonului. Când colţii de argint ai şarpelui mi-au muşcat lobul urechii, am simţit o durere vie. Am căzut peste cabinetul de curiozităţi şi mi-am dus mâna la ureche, strigând de uimire şi durere.

Stubb şi-a şters bastonul de jiletcă, de parcă atingându-mă l-ar fi murdărit.

— Ţi-am zis să-l aduci aici.

Chipul lui Hugh s-a întunecat.

— Ţi-am spus că Benedict are treabă. Iar băiatul nu-ţi aparţine. Ţine-ţi mâinile acasă.

Stubb părea doar plictisit.

— Băiatul nu-ţi aparţine nici ţie, Coggshall. Aşa că ţine-ţi vorbele acasă.

Maestrul Benedict s-a ivit în prag, în spatele tejghelei, ştergându-şi mâinile cu o cârpă. A privit scena încruntat.

— Ce vrei, Nathaniel? a întrebat.

— Ai auzit veştile? i-a răspuns Stubb. S-a mai săvârşit un omor.

A surâs.

— Dar poate că deja ştiai asta.

Capitolul 3

Hugh a închis cartea pe care o citea, lăsându-şi un deget printre pagini. Cu băgare de seamă, Maestrul Benedict a pus cârpa pe tejghea şi i-a îndreptat încet colţurile.

— Pe cine au omorât? a întrebat el în cele din urmă.

Un alt spiţer, mi-am zis în gând şi inima mea a început să o ia la galop. Dar de data asta murise altcineva.

— Un cărturar de la Cambridge.

Stubb arunca fiecare vorbă spre Maestrul Benedict de parcă ar fi fost nişte ace.

— A închiriat o casă la Riverdale, pe timpul verii. Îl chema Pembroke.

Ochii lui Hugh au fugit către maestrul meu.

— L-a găsit spălătoreasă, a continuat Stubb. Era cu burta despicată, la fel ca şi ceilalţi. Îl ştiai, nu-i aşa?

Stubb părea o mâţă care tocmai încolţise un şoarece. Mi-am zis că în curând avea să înceapă să toarcă.

Maestrul Benedict l-a privit liniştit.

— Christopher.

Eu?

— Du-te şi curăţă cuşca porumbeilor.

Bineînţeles. De ce-aş fi vrut să rămân? De parcă mi-ar fi *păsat* că un om care îl cunoştea pe maestrul meu tocmai fusese omorât. Dar unui ucenic nu îi e îngăduit să crâcnească. Aşa că am ieşit din încăpere, mormăind printre dinţi.

Catul de jos al casei noastre avea două odăi, amândouă păstrate pentru treburile maestrului. Prăvălia se afla în partea din faţă. În spate era atelierul. Cu trei ani în urmă, acolo învăţasem ce înseamnă să fii ucenic.

În ziua aceea nu ştiusem la ce să mă aştept. La Cripplegate, băieţilor mai mari le plăcea să-i necăjească pe cei mai mici povestindu-le cu câtă cruzime se poartă

maeştrii cu ucenicii. *E ca şi cum ai fi închis în temniţa din Turnul Londrei. Te lasă să dormi doar două ceasuri pe noapte. Şi tot ce primeşti de mâncat e o jumătate de felie de pâine mucegăită. Te bat dacă îndrăzneşti să-i priveşti în ochi.*

Când l-am văzut pentru prima dată pe Maestrul Benedict, n-am fost câtuşi de puţin mai liniştit. Când m-a ales din puzderia de băieţi aflaţi în fundul Marii Săli a Breslei Spiţerilor, m-am întrebat dacă-l nimerisem pe cel mai rău dintre toţi. Chipul lui nu părea lipsit de bunătate; dar era un bărbat absurd de *înalt.* Felul în care se înălţa deasupra băieţelului de unsprezece ani care eram pe atunci mă făcea să mă simt de parcă aş fi făcut cunoştinţă cu un plop vorbitor.

Istorisirile băieţilor orfani mi se tot învârteau prin minte în timp ce-l urmam pe Maestrul Benedict spre noua mea casă, făcându-mi stomacul să se strângă. *Noua mea casă.* Toată viaţa nu-mi dorisem altceva decât să plec din orfelinat. Acum, când dorinţa mi se împlinise, eram mai înspăimântat ca niciodată.

Ziua era la amiază şi vremea era înăbuşitoare, iar grămezile de bălegar care înfundau scurgerile străzilor emanau o duhoare cumplită, cum Londra nu mai întâlnise de ani de zile. Pierdut în gânduri, abia dacă o băgăm de seamă. Şi Maestrul Benedict părea pierdut în propria-i lume şi nu lua aminte la mai nimic. Aproape doi litri de urină s-au revărsat cu un plescăit la câţiva centimetri de picioarele lui, de la o fereastră aflată la catul al doilea, iar el nici măcar n-a clipit. O trăsură rablagită era cât pe ce să-l calce – roţile îmbrăcate în fier au clănţănit pe pietrele pavajului, iar caii au trecut atât de aproape, încât le-am simţit mirosul de mosc. Maestrul Benedict s-a oprit o clipă în loc şi pe urmă şi-a continuat drumul spre prăvălie, de parcă s-ar fi plimbat prin Parcul Clerkenwell. Poate că omul chiar *era* un copac. Nimic nu părea să-l tulbure.

Nu puteam spune acelaşi lucru şi în ce mă privea. Stomacul îmi era strâns ca un nod când Maestrul Benedict a descuiat uşa din faţă a prăvăliei. Deasupra intrării atârna

un însemn din lemn de stejar, bătut de vreme, care se legăna atârnat de două lanţuri.

BLACKTHORN
LEACURI PENTRU TOT SOIUL DE UMORI RELE

Literele de un roşu-aprins erau împodobite cu frunze de iederă sculptate, verde-închis, ca al muşchiului de pădure. Dedesubtul lor fusese pictat cu tuşe aurii, groase, un corn de unicorn, simbolul universal al spiţerilor.

Maestrul Benedict mi-a făcut semn să intru pe uşa din faţă şi apoi să mă îndrept spre atelierul din spate. Mi-am lungit gâtul, ca să privesc prăvălia: animalele împăiate, obiectele de anticariat, rafturile frumos ordonate. Dar atelierul m-a făcut să rămân pironit în loc şi să mă zgâiesc. Pe fiecare centimetru al meselor de lucru, înghesuite pe rafturi şi vârâte pe sub scăunele şubrede se zăreau sute de borcane de spiţerie pline cu frunze şi prafuri, ape şi pomezi. Le înconjurau nenumărate instrumente şi aparate: recipiente de sticlă în diverse forme, încălzite de focuri alimentate de uleiuri; lichide care bolboroseau, emanând mirosuri ciudate; ceaune şi cazane mici şi mari, de fier, cupru şi cositor. În colţ, cuptorul trimitea valuri opărite de căldură din gura căscată, lată de patru metri şi înaltă de un metru douăzeci. Nenumărate experimente fierbeau pe cele trei grătare; la un capăt erau cărbuni aprinşi, iar la celălalt, un foc care duduia. Semănând la formă cu o ceapă turtită, conturul negru şi curbat al cuptorului se înălţa până la horn, de unde o ţeavă se încovoia şi ieşea prin peretele din spate; pe acolo se elimina fumul, care mai apoi se amesteca cu duhoarea gunoiului, a dejecţiilor şi a bălegarului, care se ridica de pe străzile Londrei.

Am rămas ţintuit în loc, cu gura căscată, până când Maestrul Benedict mi-a pus în braţe un ceaun de fontă.

— Pune apă la fiert, mi-a spus.

Pe urmă mi-a făcut semn să mă aşez pe un scăunel aflat la capătul mesei de lucru din mijloc, lângă uşa din spate, care dădea spre un petic de grădină în care creşteau

ierburi, pe aleea din spatele casei. Aveam dinainte trei căni goale, de cositor, şi un borcănel de sticlă, plin cu sute de seminţe minuscule, negre, de forma unor rinichi. Fiecare era cam cât o jumătate de buburuză.

— Astea sunt seminţe de vânătă, mi-a spus maestrul. Cercetează-le şi spune-mi ce descoperi.

Neliniştit, am luat o sămânţă din borcan şi am frecat-o între degete. Mirosea slab a roşii stricate. Am atins-o cu vârful limbii. Gustul nu era cu nimic mai bun decât mirosul: amar, uleios, puţin picant. Gura mi s-a uscat aproape pe loc.

I-am spus Maestrului Blackthorn ce simţisem. A încuviinţat din cap.

— Bine. Acum ia trei seminţe, striveşte-le şi pune-le în prima cupă. În a doua cupă pune şase seminţe, iar în a treia, zece. Apoi toarnă peste ele apă fiartă şi lasă-le să se infuzeze.

Am făcut întocmai. În timp ce fiertura se pregătea, Maestrul m-a întrebat.

— Ştii ce e astmul?

— Da, Maestre. La orfelinat, mai mulţi copii sufereau de boala asta. Într-o vară, când văzduhul era plin de fum şi de duhoare, doi băieţi au murit de astm într-o singură zi. S-au sufocat în vreme ce profesorii stăteau şi priveau neputincioşi.

— În doze mici, seminţele de vinete sunt bune pentru astm.

Maestrul Benedict a împins spre mine prima cană. La fundul cănii, trei seminţe strivite se învârteau în apa care se întuneca. Fiertura mirosea greu.

— Asta e doza corectă pentru un om de talie medie.

Maestrul a împins către mine a doua cupă.

— Doza asta de seminţe va provoca vedenii cumplite, adevărate coşmaruri umblătoare. După ce vedeniile dispar, trupul pacientului va fi sfâşiat de dureri vreme de câteva zile.

În cele din urmă, mi-a dat a treia cupă.

— Doza asta ucide. Bea fiertura şi în câteva minute vei fi

mort.

M-am zgâit la cupă. Tocmai făcusem *otravă.* Uluit, am ridicat ochii către Maestrul Benedict şi am descoperit că mă ţintuia cu privirea.

— Spune-mi ce ai învăţat acum? m-a întrebat el.

Mi-am alungat uimirea şi am încercat să răspund.

Răspunsul la mintea cocoşului era că învăţasem despre proprietăţile seminţelor de vânătă şi despre reţetele pe care le puteam pregăti din acestea. Însă felul în care Maestrul Benedict mă privea mă făcea să cred că voia să audă ceva mai mult decât atât.

— Eu sunt responsabil, am spus eu.

Maestrul Benedict a ridicat din sprâncene.

— Da, a spus el, părând mulţumit de ce auzise.

A făcut semn către ierburile, uleiurile şi mineralele care ne înconjurau.

— Aceste ingrediente sunt darurile lui Dumnezeu pentru noi. Sunt uneltele breslei noastre. Trebuie să ţii minte mereu că *doar asta* sunt: unelte. Au puterea de a vindeca sau de a ucide. Unealta nu hotărăşte niciodată, ci mâinile – şi inima – celui care o mânuieşte. Christopher, dintre toate câte te voi învăţa, aceasta este cea mai însemnată lecţie. Înţelegi?

Puţin copleşit – şi speriat – de încrederea cu care mă învestea, am încuviinţat din cap.

— Bun, a adăugat Maestrul. Atunci, hai să facem o plimbare şi vei învăţa ultima lecţie pe ziua de azi.

Maestrul Benedict mi-a vârât în mâini un săculeţ greu de piele şi şi-a legat în jurul taliei brâul în care pusese toate sticluţele. Mă tot holbam la brâul lui, ca vrăjit, iar el m-a condus înapoi în stradă; breteaua săculeţului îmi apăsa carnea umărului.

M-a dus la un conac din nordul oraşului. Pentru un băiat ieşit din Cripplegate, casa părea aidoma unui palat regal. Un servitor îmbrăcat în livrea ne-a lăsat să intrăm într-un hol imens şi ne-a rugat să aşteptăm. Mă străduiam să nu mă zgâiesc la bogăţiile care ne înconjurau: damascul satinat de pe pereţi, tivit cu fir de aur; candelabrul de

deasupra capetelor noastre, ale cărui bucăţele de sticlă faţetate sclipeau în lumina ce se strecura prin ferestrele de cristal; tavanul care se întindea deasupra lui, pe care fuseseră pictaţi cai ce galopau printre copaci, sub un cer fără nori, azuriu.

În cele din urmă, o cameristă cu chipul rotund ne-a condus pe scări. Am urcat o scară de marmură, în spirală, şi am ajuns în salon. Acolo ne aştepta o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată cu un corset galben pe deasupra unei rochii din mătase groasă, portocalie, împodobită cu brocart înflorat. Îşi desfăcuse rochia în partea de jos, aşa încât pe acolo se ivea o cămăşuţă cu volănaşe, de culoarea smaraldului. Femeia stătea întinsă pe un divan de zi, acoperit cu o catifea violet, şi mânca cireşe dintr-un castronaş de argint.

Scuipând un sâmbure de cireaşă, femeia şi-a încreţit fruntea înaltă.

— Domnule Blackthorn, sunteţi plin de cruzime. V-am aşteptat în chinuri.

Maestrul Benedict a făcut o plecăciune scurtă. Apoi am tresărit auzindu-l strigând la ea, de parcă ar fi fost surdă:

— Îmi cer scuze pentru întârziere, lady Lucy. Îngăduiţi-mi să vi-l prezint pe Christopher.

A făcut un pas în lături. Lady Lucy m-a cântărit cu o privire critică.

— Eşti cam tânăr ca să fii spiţer, nu-i aşa?

— A, nu, doamnă. Adică, da, doamnă, m-am bâlbâit. Eu sunt ucenicul.

Femeia s-a încruntat.

— Piticul? Ce vrei să spui, băiete?

Am aruncat o privire înspre Maestrul Benedict, dar chipul lui era lipsit de expresie. Am încercat să-i explic din nou, de data asta strigând, ca Maestrul Benedict:

— Eu sunt *ucenicul.*

— A, păi de ce n-ai spus aşa? Haide, la treabă. Parcă ar juca Satana tontoroiul pe spatele meu.

Camerista a început să dezlege şireturile corsetului. Uluit, mi-am ferit privirea.

— Nu fi caraghios, m-a apostrofat lady Lucy.

S-a întors cu spatele la mine, ţinând cu o mână mătasea la piept, în vreme ce camerista ei îi desfăcea corsetul la spate. De-a lungul spinării, pielea îi era roşie – toată o carne vie. Părea să-i dea mâncărimi insuportabile.

M-am uitat din nou la Maestrul Benedict, neştiind ce trebuia să fac. De data asta, a făcut un semn cu mâna către săculeţul pe care îl purtam. M-am uitat înăuntru şi am găsit un borcănel din ceramică groasă, a cărui gură era astupată cu lemn de plută. Am scos dopul, apoi m-am dat înapoi, speriat. Înăuntru am văzut o pomadă vâscoasă, maroniu-închis, semănând cu un scutec murdar. Şi mirosea la fel ca un scutec.

— Întinde un strat peste iritaţie, mi-a spus încet Maestrul Benedict. Îndeajuns de gros încât să o acopere, dar nu mai gros de-atât.

M-am cutremurat în timp ce mi-am strecurat degetele în mâlul acela, rugându-mă ca bolnava să nu-l simtă aşa cum mi se părea mie că ar fi. Apoi am întins un pumn de pomadă pe spinarea lui lady Lucy. Spre uimirea mea, nu numai că nu s-a plâns de miros, ba chiar şi-a lăsat umerii să cadă, vădit uşurată, în timp ce mâzga i se prelingea pe piele.

— Mă simt mult mai bine, a oftat ea. Vă mulţumesc, domnule Blackthorn.

— Ne vom întoarce mâine, doamnă, a strigat el, iar camerista ne-a condus afară.

Am pus borcănaşul înapoi în săculeţ. Am văzut o cârpă de lână pusă la fund. Am scos-o şi am încercat să şterg de pe degetele mele cât de mult posibil oribila mâzgă maronie.

— Aşadar? s-a interesat Maestrul Benedict. Ce ai învăţat?

Am răspuns fără să stau pe gânduri:

— Să aduc întotdeauna vată, ca să-mi astup nasul.

Dintr-odată, dându-mi seama cum sunaseră cuvintele mele, m-am crispat, aşteptând ca Maestrul Benedict să mă bată ca să-mi pedepsească obrăznicia, aşa cum ar fi făcut

profesorii de la Cripplegate.

În schimb, maestrul s-a uitat la mine şi a clipit. Pe urmă şi-a dat capul pe spate şi a râs – un sunet cald, bogat. Pentru prima dată, mi-am spus că o să-mi fie bine.

— Chiar aşa, a spus Maestrul Benedict. Ei, dacă asta ţi s-a părut nesuferit, să vezi ce-o să te învăţ mâine.

A chicotit.

— Vino, Christopher. Să mergem acasă.

Într-adevăr, m-a învăţat multe lucruri a doua zi şi în fiecare zi după aceea. Când îmi închipuisem cum era să fii spiţer, crezusem că aveam să lucrez în prăvălie. Dar de fapt atelierul din fundul prăvăliei a devenit adevăratul meu cămin. Acolo, Maestrul Benedict îmi arăta cum să obţin lictar din rădăcină de nalbă mare şi miere, care alină durerile de gât; îmi arăta cum să macin scoarţă de salcie şi să fac din ea o infuzie care domoleşte durerile; cum să combin patruzeci şi şase de ingrediente, timp de patru luni, ca să prepar melasa de Veneţia – un antidot împotriva veninului de şarpe. M-a învăţat, de asemenea, reţetele lui secrete şi codurile pentru a le descifra. În acea încăpere mi-am găsit viitorul, făcând minuni născute din creaţia Domnului.

Mă rog, asta în unele zile. Căci în ziua aceea nu am primit decât grăunţe, o găleată şi o unealtă ca să scurm găinaţul.

Cum maestrul meu şi Stubb vorbeau în odaia alăturată, am înşfăcat cele trebuincioase şi am plecat. Uşa aflată faţă în faţă cu cuptorul enorm ducea la caturile de sus, iar treptele abrupte erau aşa de vechi, încât cel mai mic pas le făcea să scârţâie. La al doilea cat erau bucătăria – mică, dar funcţională – şi cămara, în care erau puse la păstrare câte o franzelă sau câte o roată de brânză, peşte afumat şi câteva butoaie cu bere. Celelalte odăi erau pline-ochi cu provizii pentru atelier.

Tot pentru depozitare era păstrată şi o parte din catul al treilea, dar de data asta pentru cealaltă pasiune a Maestrului Benedict: cărţile. Singurul lucru care se putea

măsura cu obsesia lui de a descoperi reţete noi era obsesia de a descoperi cărţi noi. M-a molipsit şi pe mine. Pe lângă lecţiile noastre zilnice, Maestrul Benedict se aştepta să învăţ singur – şi nu doar reţete sau cum reacţionează materialele brute, ci şi cercetând inepuizabila lui colecţie de tomuri, care creştea fără încetare. Din ele am învăţat filosofie, istorie, teologie, limbi străine, ştiinţele naturale şi tot ce mai punea pe jar închipuirea maestrului meu în fiecare săptămână, când se ducea să-şi viziteze prietenul, pe Isaac, negustorul de cărţi.

Un palier aflat în partea de sus a scărilor se răsucea, ducând către odăile Maestrului Benedict. Alte cărţi se înşirau de-a lungul pereţilor, lăsând o cale de acces atât de îngustă, încât eram silit să mă lipesc de balustradă ca să pot ajunge la uşă. De cealaltă parte a odăilor maestrului meu, o scară ducea la o uşiţă în tavan. Am descuiat-o şi am ieşit în răcoarea serii.

Acoperişul casei noastre era plat. Îmi plăcea să urc acolo în serile zăpuşitoare de vară, deoarece la înălţimea aceea aerul era mai răcoros, iar deasupra pietrelor pavajului nu mirosea atât de urât. Din păcate, în seara aceea n-am fost cruţat: vântul bătea dinspre nord-est, trimiţând încoace duhoarea de grăsime fiartă şi de urină care emana dinspre prăvălia săpunarului, aflată la patru străzi distanţă.

Ne ţineam păsările acolo, într-o cuşcă de sârmă, în colţul de sud al terasei. În vreme ce scoteam cârligul care priponea uşiţa cuştii, păsările îşi fluturau aripile cu zgomot. Când am intrat, câteva păsări mai îndrăzneţe mi-au ciugulit mânecile, dar şi-au pierdut interesul văzând că găleata din mâna mea era goală. Un porumbel – o femelă dolofană, cu pene cenuşii – a coborât în zbor de pe stinghia ei şi mi-a ciugulit încălţările.

— Bună, Bridget, i-am spus.

A uguit, eu am pus unealta deasupra grămezilor de găinaţ şi am luat-o în palme. Era caldă, iar penele ei – moi printre degetele mele.

— M-au dat afară din odaie, m-am plâns eu păsării. Iar.

Bridget şi-a împins căpşorul spre degetul meu mare,

compătimitoare. Am legănat-o în pliul cotului şi am scos un pumn de seminţe de orz din buzunar, privind absent cum porumbiţa îmi ciugulea din palmă. Mă gândeam tot la conversaţia de la care fusesem exclus. Stubb fusese dintotdeauna un om josnic, dar, după această nouă crimă, felul în care păşise în prăvălia noastră îmi întorsese stomacul pe dos. Nu era un secret că prăvălia maestrului meu mergea bine, după cum nu era o taină că lui Stubb nu-i plăcea competiţia. Ştiam că încercase să ne cumpere prăvălia, cu câţiva ani în urmă. După ce Maestrul Benedict refuzase să i-o vândă, Stubb îl acuzase că îi furase reţetele. Nimeni nu l-a luat în seamă, dar în seara aceea mă întrebam: cât de departe era în stare să meargă unul ca Stubb, ca să obţină ce îşi doreşte?

Şi de ce venise aici, necăjindu-l pe Maestrul Benedict cu vorbe despre ucideri? Oare ştia ceva despre ele? Deocamdată fuseseră măcelăriţi şase bărbaţi – spiţeri cu toţii, iar cel din urmă îl cunoştea pe maestrul meu. *Tot mai aproape,* mi-am spus. Laţul se strângea.

Tremuram, dar nu din pricina frigului. Jos se discutau lucruri de căpătâi. Iar eu trebuia să stau pe acoperiş! Maestrul Benedict putea să mă alunge, dacă asta îi era voia. Dar, dacă îmi terminam treburile aici, sus, trebuia să mă întorc în atelier.

— Iar dacă se întâmplă să aud ceva, i-am spus lui Bridget, nu ar fi vina *mea,* nu?

Am considerat tăcerea lui Bridget drept aprobare şi m-am pus pe treabă. Podeaua cuştii era acoperită cu un strat gros de găinaţ alb-cenuşiu. Mutându-mi-se de pe un umăr pe celălalt, Bridget îmi ciugulea părul din spatele urechilor, în timp ce îndepărtam găinaţul strat după strat şi îl trânteam în găleată. După ce am terminat, am ridicat-o pe Bridget de pe gulerul meu şi am aşezat-o pe paiele din fundul cuştii, departe de curent, ca să stea la căldură, în largul ei.

— O să-ţi aduc de mâncare dimineaţă, i-am spus.

Porumbiţa şi-a înclinat capul spre mine, în semn de rămas-bun.

Nu ţineam păsări doar de amuzament. Găinaţul de porumbel era preţios. Uneori, vindeam din el grădinarilor de la piaţă – era deosebit de bun pentru sparanghel, însă noi făuream din el ceva mult mai preţios decât îngrăşământul.

Am ajuns în fundul atelierului şi am scos capacul unui poloboc. Duhoarea care s-a ridicat din el aproape că m-a făcut să leşin. Cu gâtlejul strâns de greaţă, am turnat ce adunasem din cuşca păsărilor în mâzga dinăuntru, apoi mi-am desfăcut nădragii şi am urinat deasupra – o altă îndatorire de-a ucenicului. Aveam să-l deschid abia peste trei luni, când urma să clătesc nesuferitul amestec şi să-l pun în tăvi, la soare, iar acesta avea să se zvânte, lăsând în urmă cristale ţepoase şi albe de salpetru.

După ce am sfârşit treaba, în cele din urmă, m-am furişat la uşă şi mi-am lipit o ureche de lemnul acesteia, aşteptându-mă să descopăr că discuţia se încheiase. Dar orice-ar fi vorbit, probabil că era cu adevărat însemnat. Stubb era tot acolo. Şi mai că ţipa.

— Benedict, lucrurile o să se schimbe. Şi de data asta e bine să fii în tabăra potrivită.

— Eu n-am nicio tabără, Nathaniel, i-a spus maestrul meu. Gâlcevile astea nu mă privesc.

— Atunci, poate că aurul te priveşte. Cu legăturile potrivite, cu oameni potriviţi care să ne păzească spatele, am putea face o avere…

— Nu banii sunt problema, a răspuns Maestrul Benedict. Eu n-am niciun amestec în tărăşenia asta. Nu ai venit la omul care trebuie.

Stubb a pufnit.

— N-ai decât să te prefaci. Într-un fel sau altul, tot va trebui să alegi.

A urmat o pauză.

— Mă ameninţi? a vrut să afle maestrul meu.

Vocea lui Stubb a devenit mieroasă.

— Sigur că nu, Benedict. La urma urmei, ce-am eu de-a face cu povestea asta urâtă? Nimic. Absolut nimic.

Am auzit paşii lui Stubb, apoi scârţâitul uşii de la

intrare, care în clipa următoare s-a trântit. Pentru o clipă, s-a lăsat tăcerea. Apoi Hugh i s-a adresat maestrului meu atât de încet, încât a trebuit să-mi strivesc urechea de uşă ca să desluşesc vorbele:

— Şi acum ce facem?

— Suntem cu băgare de seamă, i-a răspuns Maestrul Benedict.

— Şi dacă Pembroke a vorbit?

— N-ar fi făcut una ca asta.

— Nu toată lumea poate îndura schingiuirile, a spus Hugh.

— Aşa-i, dar Nathaniel n-are cum să ştie asta, oricum. Pur şi simplu a încercat să ghicească.

— Şi a ghicit al naibii de bine.

— Stubb nu e o problemă, i-a zis Maestrul Benedict. Trebuie să avem grijă de ucenicul ăla.

M-am încruntat. Care ucenic? Ce voia să spună?

— Trei dintre cei şase au avut dreptate, Benedict, i-a zis Hugh. Nu ne mai putem amăgi, spunându-ne că a fost o coincidenţă. Dacă Stubb ne află taina, atunci e doar o chestiune de timp până o află şi ceilalţi. Simon deja a fugit din oraş.

— Unde?

— În Franţa. Cred că e la Paris. Nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu noi.

A urmat o clipă de tăcere.

— Vrei să pleci şi tu?

— Ştii bine că nu vreau, a răspuns Hugh. Dar nu putem continua treaba asta o veşnicie. Stubb a avut dreptate. Trebuie să alegem, şi asta curând.

Maestrul meu a oftat.

— Ştiu.

Când Maestrul Benedict a deschis uşa atelierului, m-am prefăcut că tocmai terminasem treaba cu polobocul.

— Mă tem că nu putem mânca împreună în seara asta, m-a anunţat maestrul. Trebuie să plec în oraş.

Nu era ceva neobişnuit. Se întâmpla deseori ca Maestrul

Benedict să plece seara de-acasă şi să se întoarcă târziu, cu mult după ce mă culcam.

— Da, Maestre.

A simţit ezitarea din glasul meu.

— Ce s-a întâmplat? a vrut să ştie. Eşti necăjit pentru adineauri? Vino încoace.

Şi-a petrecut un braţ pe după umărul meu.

— Îmi pare rău că m-am supărat pe tine. Dar, Christopher, pentru Dumnezeu! Uneori mă faci să mă întreb dacă prăvălia mai este în picioare când mă întorc. Trebuie să gândeşti înainte de a acţiona.

— Ştiu, maestre. Aţi avut dreptate, şi nu sunt supărat din pricina asta.

Dar tot nu voiam să frec podelele.

— Şi atunci, ce s-a întâmplat?

— Ce voia Stubb?

— *Maestrul* Stubb, m-a dojenit el cu blândeţe, voia acelaşi lucru pe care îl vrea dintotdeauna: o cale iute spre bogăţii.

— Atunci, de ce a vorbit despre crime?

— A, deci asta te frământă.

Acum că mărturisisem cu voce tare, restul vorbelor au dat năvală, ca Tamisa după dezgheţul din primăvară.

— O ceată de ucigaşi cutreieră neîngrădiţi, nimeni nu-i poate opri şi Tom crede că sunt de vină catolicii, dar maică-sa e de părere că sunt puritani, dar mie îmi pare că e vorba de ceva mai cumplit şi decât puritanii, şi decât catolicii, chiar şi regele se teme şi dumneavoastră îl cunoşteaţi pe cel care tocmai a fost ucis şi inşii ăştia *ucid spiţeri…*

Am tras adânc aer în piept.

— Şi ce-i cu asta? a întrebat Maestrul Benedict.

— Păi… *noi* suntem spiţeri.

— Chiar aşa?

Părea uimit.

— Aşa e! Ce bine de noi!

— *Maestre.*

A râs afectuos.

— Nu-ţi face griji pentru ucideri, băiete; altfel, închipuirea o să-ţi vină de hac. Nu există o „ceată de ucigaşi”. Nimeni nu vânează spiţeri. Iar Nathaniel Stubb nu are ce să ne facă.

Dar v-a ameninţat! aproape că i-am strigat, însă mi-am dat seama că astfel aş fi dat în vileag faptul că trăsesem cu urechea. Am căutat o replică şi în cele din urmă am zis:

— Aşadar, vom fi în siguranţă?

— Pe deplin, a răspuns maestrul. Şi acum, linişteşte-te. Nu sunt în pericol. Şi nici tu, atâta vreme cât nu te apuci iar să construieşti arme de foc. N-ai pricină de îngrijorare.

Maestrul Benedict m-a bătut pe umăr uşurel:

— Îţi făgăduiesc.

Voiam să-i dau crezare, dar nu eram încredinţat că îl credeam. La urma urmei, *cineva* i-a ucis pe toţi acei bieţi oameni. Şi mi se păruse că Hugh era de aceeaşi părere.

Trei dintre cei şase au avut dreptate, acestea fuseseră cuvintele lui. *Nu ne mai putem amăgi, spunându-ne că a fost o coincidenţă.* Ce însemna? Nimic bun, eram convins de asta. Indiferent ce se întâmpla, cei doi nu aveau de gând să îmi spună. Dacă voiam să aflu, trebuia să mai trag cu urechea.

Oricum, nu aveam ce să fac în seara aceea. Flămând, am tăiat o bucată zdravănă din roata de brânză din cămară şi am dat pe gât o cană de bere. Apoi mi-am îndeplinit pedeapsa. Am scris reţeta prafului de puşcă atât în latină, cât şi în engleză, până când mi s-au pus cârcei la mână, pe urmă am frecat podelele şi treptele, până la tavan. După ce mi-am terminat treaba, trei ceasuri mai târziu, am zăvorât uşa din faţă, am închis obloanele, apoi m-am strecurat sub tejgheaua prăvăliei, pe culcuşul meu de paie, şi am adormit tun.

M-a trezit un zgomot. La început, mi s-a părut că se auzea din stradă. Pe urmă l-am auzit din nou; venea din cealaltă parte a tejghelei. Un borcan de ceramică s-a atins de poliţă.

Înainte să merg la culcare, încuiasem prăvălia. Nu, pusesem zăvorul la intrarea în atelier, ca Maestrul

Benedict să poată intra la întoarcere; dar era încuiată, şi doar eu şi maestrul meu cunoşteam ascunzătoarea cheii. Iar Maestrul Benedict intra întotdeauna în casă prin atelier, apoi se îndrepta direct spre scară. Nu intra niciodată pe uşa din faţă.

Şi totuşi am auzit iarăşi zgomotul. Paşi, scârţâitul scândurilor din podea.

Intrase cineva.

Capitolul 4

Am strecurat mâna sub paie, căutând cuţitul pe bâjbâite. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Un plan. Aveam nevoie de un plan.

Mi-au trecut mai multe prin minte. Aş fi putut sări din culcuşul meu, luându-i prin surprindere. Aş fi putut s-o iau la goană şi să strig după ajutor. Sau să stau pe loc şi să fac pe mine de frică.

Am cântărit foarte serios alegerea cu numărul trei. Dar, dacă ar fi fost vreun hoţ, s-ar fi apropiat dând ocol tejghelei. Leacurile noastre cele mai preţioase erau acolo, pe rafturile aflate cu câţiva zeci de centimetri deasupra capului meu. Şi dacă ar fi fost un ucigaş... Am înşfăcat cuţitul de parcă ar fi fost Excalibur. De fapt, era o lamă lungă de vreo cinci centimetri, cu plăselele aproape desprinse, şi tocită ca o piatră de moară. Era greu să tai până şi mere cu ea.

M-am săltat pe genunchi şi am aruncat o privire pe deasupra tejghelei. Tăciunii din vatră încă străluceau uşor. Nu puteam zări intrusul, dar lumina roşiatică, stinsă, îi proiecta umbra pe perete.

O umbră *enormă.*

Era un uriaş. De necrezut, cu neputinţă de înalt.

Bun, deci aşa. Să mă lupt cu el ieşea din discuţie. Iar să fac pe mine nu era un plan. Aşadar: alegerea numărul doi. Mă furişez până la uşă, trag zăvorul, dau buzna afară, ţip ca o fată.

Dar... Maestrul Benedict! mi-am zis. *Dacă a sosit acasă?* Nu puteam să-l las acolo, pur şi simplu.

Uriaşul s-a îndepărtat de rafturi. Ducea cu el un borcan de ceramică, dar nu se descurca prea bine. S-a chinuit cu el, gemând, apoi l-a trântit cu *zgomot* pe masa de lângă vatră. Acum, că era mai aproape de lucirea roşiatică a tăciunilor, am putut zări intrusul mai bine. Nu era

nicidecum uriaş. Într-adevăr, omul era înalt, dar în limite omeneşti. Deşi umbra lui îl făcea să pară lat în umeri, de fapt era de-a dreptul uscăţiv. De fapt, silueta lui era aidoma cu cea a…

— Maestre? am întrebat.

Maestrul Benedict s-a sprijinit de masă.

— Da. Du-te la culcare.

Puţin probabil. Inima mea încă vuia precum tunurile Maiestăţii Sale. Ce făcea cu borcanul ăla în toiul nopţii?

— Vă simţiţi bine?

— Da, Christopher. Mă simt bine. Culcă-te la loc.

M-am dus la vatră şi am aprins fitilul lămpii cu tăciunii. Când flacăra a pâlpâit şi s-a aprins, mai că am scăpat lampa.

Maestrul Benedict arăta de parcă tocmai s-ar fi întors din bătălie. Îşi pierduse peruca, rămânând astfel la iveală părul cărunt, ţepos şi murdar. Hainele îi erau atât de înnoroiate, încât albastrul lor era acum doar o amintire. Toată partea dreaptă a feţei era mânjită cu ceva negru. Părea funingine.

— V-a atacat cineva? am întrebat. A fost Stubb? am adăugat, făcând un pas înapoi. Ucigaşii?

L-am apucat de braţ.

— Îngăduiţi-mi să vă ajut.

— Mă simt bine, a insistat el.

— Vă rog, maestre. Lăsaţi-mă să vă conduc în odaia dumneavoastră.

După o clipă, a aprobat din cap. I-am ridicat braţul drept şi i l-am petrecut pe după umerii mei. A strigat de durere. În clipa aceea, am băgat de seamă că haina îi era ruptă în dreptul umărului.

L-am dus pe uşa din spate şi apoi pe scări, luminându-ne calea cu ajutorul lămpii. Cu fiecare treaptă scârţâitoare, greutatea lui părea să-mi apese tot mai mult umerii. Când am ajuns pe palier, am deschis uşa cu şoldul şi l-am băgat înăuntru.

Dormitorul Maestrului Benedict mirosea slab a tămâie egipteană. Lipit de perete, lângă vatră, era un pat îngust,

cu aşternuturi din bumbac brun, şi o singură pernă. Lângă pat era o masă simplă; un picior, care era mai scurt, fusese priponit cu o bucată de blană de oaie. O oală de noapte stătea pe scaunul din lemn de ulm, cu trandafiri sculptaţi, în apropierea biroului din faţa ferestrei deschise. Masa era acoperită cu hârtii şi cu praful stârnit din suportul pentru tămâie de briza serii. În restul odăii se înghesuiau maldăre de cărţi – teancuri peste teancuri, fiecare dintre ele având cel puţin douăsprezece volume. Mi-am spus: *Probabil că Isaac, negustorul de cărţi, se scaldă în aur.*

L-am călăuzit pe maestrul meu printre cărţi, până la pat, apoi l-am aşezat pe aşternuturi cât de blând am putut. L-am privit o clipă, căci nu ştiam ce trebuia să fac.

Maestrul Benedict te-a învăţat, mi-am zis. *Eşti pregătit să faci asta.* M-am liniştit.

Folosindu-mă de lampa mea, am aprins-o pe cea aflată pe masă, am închis obloanele ferestrei, pe urmă am aţâţat tăciunii din vatră, ca maestrul meu să aibă parte de căldură. Apoi l-am cercetat cu luare-aminte, din cap până în picioare. Jos, crezusem că haina îi era ruptă, dar la lumină lâna sfărâmicioasă, care se făcuse scrum, dădea adevărul la iveală. Trupul maestrului fusese ars. Şi inima mea ardea împotriva făptaşului care săvârşise acest lucru.

— Odihniţi-vă o clipă, maestre, i-am spus.

Am dat fuga jos, în atelier, încercând să-mi amintesc tot ce mă învăţase maestrul meu despre oblojirea arsurilor. Am cărat două găleţi de apă în camera lui. Apoi m-am întors şi am căutat pe rafturi leacurile care îmi erau de trebuinţă. Unul dintre ele – o pomadă cu argint mărunţit – era deja luat de la locul ei; maestrul îl coborâse de pe raft în timp ce dormeam. Am înclinat borcanul, am adăugat o oală plină cu apă, am pus deasupra o cană, pe urmă am urcat în odaia maestrului.

Maestrul Benedict zăcea pe pernă, respirând încet. M-a privit în timp ce aşezam oala pe foc şi înşiram borcanele pe masa de lângă el. Am început să îi scot haina, dar s-a strâmbat când i-am ridicat braţele, aşa că am folosit cuţitul şi am tăiat ţesătura la cusături. Oricum era distrusă, nu

mai puteam face decât cârpe din ea.

M-am simţit uşurat când am văzut că, deşi pielea umărului era acoperită de băşici, maestrul nu era ars grav. I-am spălat funinginea de pe umăr şi de pe chip. Am luat maci uscaţi dintr-un borcan şi i-am aruncat în apa care clocotea pe foc, iar după un minut am turnat fiertura în cană. Macul e cel mai bun leac împotriva durerii, pe care l-a lăsat Dumnezeu pe pământ, iar ceaiul avea să-l ajute să se liniştească.

În timp ce eu roboteam, Maestrul Benedict sorbea ceaiul. Am întins pomadă cu argint pe arsură, aşa încât carnea să nu putrezească. Pe urmă i-am înfăşurat rana cu o bucată de pânză, pe care i-am legat-o la subsuoară, şi l-am dezbrăcat de restul hainelor murdare.

Părea atât de fragil. Niciodată nu mi se păruse vârstnic, dar în seara aceea fiecare an de viaţă i se citea pe chip; era tot numai piele bătrână şi oase. Cu toate astea, în afară de palmele crăpate şi jupuite, părea teafăr. Rănile nu arătau a arsuri, aşa că i-am uns palmele cu suc de aloe şi i le-am bandajat, aşa cum făcusem cu umărul.

— Ai învăţat aşa de multe, mi-a spus încet maestrul.

Am roşit stânjenit, dar mândru.

— Mulţumesc, maestre.

Mi-a vorbit din nou, însă de data asta vocea îi era stinsă. Ochii lui erau umezi, tiviţi cu roşu. Mă durea sufletul. Nu îl văzusem niciodată plângând.

— Pot să vă mai ajut cu ceva? am întrebat.

S-a întins şi mi-a atins obrazul cu vârful degetelor.

— Eşti un băiat bun, mi-a spus.

Am rămas fără cuvinte. Mi-am aplecat capul şi l-am sprijinit de mâna lui caldă.

Pleoapele au început să-i cadă. Ceaiul de mac îşi făcea efectul. L-am ajutat să se întindă mai bine şi am tras aşternuturile deasupra.

— Somn uşor, maestre.

Am stins lampa de pe masă. Am ajuns la uşa odăii, ducând cealaltă lampă, iar atunci maestrul meu mi-a vorbit:

— Aşteaptă.

Privea ţintă flacăra lămpii. Flacăra a pâlpâit, iar şuviţe de fum se ridicau dănţuind deasupra sticlei.

— Mâine e Ziua Cecidiei, a spus el.

— Păi… da. E ziua de naştere a regelui.

— Da. Şi a ta.

Îşi amintise.

— Tu şi Tom aţi cules mlădiţe de stejar?

— Azi-dimineaţă.

Mă întrebam de ce mă oprise, când a spus, aproape în şoaptă:

— Cer prea multe de la tine?

Nu înţelegeam întocmai ce voia să spună.

— Maestre?

— Nimeni nu ţi-a dat de ales. La orfelinat, te-au obligat să înveţi. Breasla te-a pus la încercare. Eu te-am adus aici. Nimeni nu ţi-a dat de ales.

M-a privit în ochi.

— Dacă te-aş trimite în altă parte, ca să apuci pe alt drum, într-un loc unde ai fi în siguranţă, unde nimeni nu ţi-ar face rău… ai alege să pleci?

Întrebarea lui m-a uluit. Care maestru îngăduia ucenicului său să aleagă? Mi-am adus aminte de conversaţia lui secretă cu Hugh.

Trebuie să alegem, şi asta curând.

Cu patru luni în urmă, când începuseră omorurile, eu şi Tom ne tachinaserăm unul pe celălalt, spunându-ne că ucigaşii erau pe urmele noastre. Când, în scurt timp, adevărul celor ce se întâmplau în oraşul nostru a început să ne apese, glumele au încetat. În seara aceea, în beznă, fusesem mai speriat ca niciodată. Încă eram speriat. O parte din mine voia să plece: să meargă într-un loc sigur, unde nu exista Stubb, nici ucigaşi, nimic de care să mă tem. Dar eram *doi,* trăiam împreună. Să-l las pe Maestrul Benedict în urmă? Nu puteam. Nu voiam s-o fac.

Am răspuns cu multă convingere, aşa încât să fie şi el încredinţat.

— Nu, Maestre. Sunt recunoscător pentru traiul pe care

mi l-aţi oferit. Orice s-ar întâmpla, vreau să rămân cu dumneavoastră.

Nu a spus nimic. Aşteptam la uşă, nesigur dacă voia să plec sau nu. Aveam senzaţia că nici el nu era sigur. În cele din urmă, a vorbit:

— Am ceva pentru tine.

Mi-a arătat spre un mic pachet înfăşurat în pânză de in, aflat deasupra unuia dintre teancurile de cărţi.

— Ce anume?

— Un dar.

Eram uimit. În ultimii doi ani, de Ziua Cecidiei, Maestrul Benedict adusese acasă mâncarea mea preferată: purcel proaspăt fript. El mâncase cu parcimonie şi se mulţumise să privească amuzat cum devoram carnea albă şi dulce, lingându-mi grăsimea de pe degete. Crezusem mereu că aducea purceii special pentru acea zi de sărbătoare. Acum mă întrebam dacă nu îi cumpărase pentru mine.

Dar aşa ceva… Nu mai primisem niciodată un dar de ziua mea.

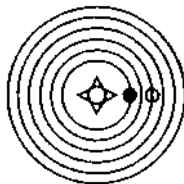
— Pot… pot să-l desfac?

— Păi, cred că e deja trecut de miezul nopţii… Aşa că, de fapt, ziua de mâine a devenit cea de azi, a spus el dând din cap. Desfă-ţi darul.

Am tras de pânză, care a căzut pe podea.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

A ieşit la iveală un cub argintiu, şlefuit, ceva mai mare decât palma mea. Deasupra se vedeau câteva cercuri gravate în metal, cu şănţuleţe subţiri, netede.

L-am răsucit pe toate părţile, cu degete tremurătoare. Pe fiecare latură era gravat un simbol – cinci în total:

— E minunat, i-am spus eu.

— Recunoşti metalul?

Am ciocănit cu unghia într-o latură. Nu era argint. Dar, la atingere, parcă nu era nici cositor. L-am săltat în palmă. Era puţin mai greu decât o prună.

— Antimoniu?

— Foarte bine. Şi sub ce alt nume e cunoscut?

— Dragonul Negru. Unii spun că are proprietăţi mistice. Dar, dacă îl înghiţi, îţi provoacă vărsături.

— Excelent.

Am strâns cubul la piept.

— Vă mulţumesc foarte mult.

— Nu te aprinde prea tare.

Ochii îi sclipeau.

— E doar jumătate din darul pentru tine.

Am rămas înmărmurit.

— *Mai e* ceva?

— Dacă izbuteşti să-l deschizi, vei primi şi cealaltă jumătate.

Pentru o clipă, nu am înţeles ce a spus. Apoi mi-am dat seama că vorbea despre cub.

— Se deschide?

L-am apropiat de felinar. Un centimetru sub partea de sus, o linie aproape prea subţire pentru a fi văzută îl împrejmuia. Am încercat să desfac partea de sus, dar nu s-a clintit.

— Cum îl...?

A surâs.

— Ţi-am spus. Primeşti restul... *dacă* izbuteşti să-l deschizi.

Am scuturat cubul. Ceva zornăia înăuntru.

— Ce e?

— Dacă ţi-aş spune, n-ar mai fi surpriză, nu crezi? Dar am impresia că vei avea nevoie de ceva ajutor.

Aproape adormise, iar glasul îi era neclar.

— Îţi dezvălui un lucru: cheia se află la catul de jos, undeva în prăvălie. Iar asta – a arătat spre cartea pe care şezuse cubul – te va ajuta să o găseşti.

<u>**Vineri, 29 mai 1665**</u>
Ziua Cecidiei

Capitolul 5

Bufnetele care răsunau în uşa de la intrare m-au făcut să tresar. Pentru o clipă, am crezut că cei care îl atacaseră pe maestrul meu veniseră să-şi sfârşească treaba. Deşi mă îndoiam că erau genul de oameni care să bată la uşă.

M-am răsucit pe scaun, cu degetele pe paginile cărţii dăruite de maestrul meu. Obloanele încă erau închise, uşa era încă zăvorâtă. Am aşteptat.

S-au auzit alte bufnete. Apoi a răsunat un glas:

— Christopher! Eşti acolo? Lasă-mă să intru.

Am deschis uşa. Tom stătea în prag, îmbrăcat în haina lui, cocoşat, încercând să apere de ploaie un pachet înfăşurat în lână. Fusesem atât de adâncit în lectură, încât pierdusem cu totul noţiunea timpului. Cerul era înnorat, iar norii – cenuşii, dar nu mai era noapte.

Tom s-a strecurat pe lângă mine şi a intrat în prăvălie, unde era cald.

— În sfârşit!

— Cât e ceasul? am întrebat.

— Nu ştiu. Opt, poate nouă? Cocoşul a vestit ora şase cu mult timp în urmă.

Tom s-a cutremurat.

— Îh! Urăsc frigul.

Şi-a scuturat haina şi pe podea s-au răspândit boabe de gheaţă.

— Asta-i grindină? am întrebat eu. Aproape că suntem în iunie.

— E un semn prevestitor, a spus Tom, apoi s-a dus lângă vatră, unde ardea un buştean singuratic.

A aşezat pe masă pachetul pe care îl ducea şi şi-a apropiat mâinile de foc, să se încălzească.

— Ieri s-a săvârşit o altă crimă.

— Ştiu.

I-am povestit lui Tom despre vizita lui Stubb, precum şi

despre maestrul meu, care se întorsese acasă rănit, în toiul nopţii.

Tom a făcut ochii mari.

— Cine l-a rănit?

— N-a vrut să-mi spună. Dar nu cred că au fost nişte hoţi de rând. L-au ars.

— Poate că au fost ucigaşii, a zis Tom. Mama spune că fac parte dintr-o sectă.

M-am zgâit la el.

— O *sectă*? De unde a auzit asta?

— De la doamna Mullens. Soţul ei e copist şi zicea că asta se zvoneşte la Curte. Doamna Mullens spune că, poate, omorurile sunt jertfe omeneşti.

Tom s-a înfiorat şi şi-a încrucişat degetele.

— Iar acum se aude că în parohiile din apus sunt bolnavi de ciumă. Îţi spun, vremea asta e un semn. Treburile se înrăutăţesc în oraşul ăsta.

Poate că Tom avea dreptate. Grindină aproape de începutul lui iunie – asta chiar că părea un semn rău-prevestitor. Dar aş fi vrut ca avertismentele Domnului să fie ceva mai limpezi. N-ai zice că lui Dumnezeu îi e greu să scrie în nori NU MAI FURAŢI COFETURI sau orice altceva.

Am împuns cu degetul pachetul adus de Tom.

— Ce-i aici?

A surâs, uitând de prevestirile rele.

— Deschide-l.

Am desfăcut ţesătura de lână. Faldurile au căzut în lături, iar eu am fost învăluit de mirosul merelor coapte şi al scorţişoarei. În pachet era o plăcintă proaspăt scoasă din cuptor, cu o crustă încreţită şi aurie. Din găurile în formă de petale din mijlocul plăcintei încă se ridicau aburi.

— La mulţi ani! mi-a urat Tom.

Ziua asta era din ce în ce mai bună. L-am îmbrăţişat. Cred că i-am udat cămaşa cu salivă. Pe urmă un gând mi-a trecut prin minte.

— Nu cumva ai furat plăcinta asta din brutăria tatălui tău?

Tom a reuşit să pară jignit.

— Desigur că nu.

— Chiar aşa?

— Păi… se poate s-o fi împrumutat.

— Ai împrumutat-o? Ai de gând s-o duci înapoi?

Tom a chibzuit.

— Într-un fel, da.

— Dacă află tatăl tău? O să te bată.

Tom a ridicat din umeri.

— Mă bate oricum. Măcar să-mi iasă o plăcintă din asta.

— Tom!

Prietenul meu a zâmbit larg.

— Am glumit. Mama m-a lăsat să o pregătesc pentru tine. Hai s-o mâncăm!

Zis şi făcut: îndesam plăcinta dulce în gură cu pumnul. Am păstrat o bucată pentru maestrul meu, căruia îi plăceau plăcintele, ca oricărui om, de altfel. Am devorat restul. Cred că era cea mai bună plăcintă pe care o gustasem vreodată, şi nu doar fiindcă Tom o pregătise anume pentru mine. Chiar se pricepea. Când Tom va cârmui brutăria familiei sale, o să-şi întreacă până şi tatăl în măiestrie.

În vreme ce lingeam ultimii stropi dulci de pe degete, Tom a slobozit un râgâit cutremurător. Am încercat să-l imit, dar am dat greş.

— Un efort firav, a spus el.

Apoi a zărit cartea pe care o lăsasem deschisă pe scaun, lângă foc, iar pe chipul lui se citea dezaprobarea.

— Pe şosetele Satanei! *Învăţai*? De ziua ta de naştere?

— Nu e pentru muncă, i-am răspuns. A venit la pachet cu darul de la Maestrul Benedict.

I-am arătat cu mândrie cubul din antimoniu.

Tom era impresionat.

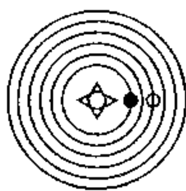
— Ţi-a dat el asta? Probabil costă o avere.

L-a scuturat, ascultând zornăitul.

— Ce e înăuntru?

— La asta lucram. Priveşte.

Am răsucit cubul, aşa încât partea de sus era întoarsă spre noi.

— Ce e? a cerut Tom să ştie.

— Universul nostru. Soarele, Pământul şi celelalte cinci planete. Fiecare cerc reprezintă o orbită.

— Aha. A, înţeleg, se rotesc.

A urmărit cu degetul desenul din mijloc.

— De ce are Pământul piscurile astea? Sunt munţi?

— Acela nu e Pământul, l-am lămurit. E Soarele.

— De ce e Soarele la mijloc?

— Pentru că acolo e locul Soarelui.

— Chiar aşa? s-a încruntat Tom. Cine zice asta?

— Omul ăsta.

I-am întins cartea.

A mijit ochii la copertă.

— *Sys... System...* Ce înseamnă asta?

— *Systema cosmicum,* am citit eu. E în latină. Înseamnă „Sistemul cosmic”. Aici scrie că Soarele se află în centrul universului şi că planetele se învârt în jurul lui.

Tom a frunzărit cartea, cu o expresie neîncrezătoare întipărită pe chip, până când a ajuns la pagina de titlu.

— De Galileo Galiei. Numele ăsta îmi pare catolic, a spus el dezaprobator.

— Pur şi simplu... asta reprezintă desenul, ai înţeles? Soarele e în mijloc, iar cele şase planete se învârt în jurul lui. Mercur e cel mai apropiat de Soare, apoi Venus, pe urmă Pământul... uite, cercul ăsta, de pe al treilea inel, suntem noi, pe urmă Marte, Jupiter şi Saturn. Astea sunt toate.

Tom a răsucit cubul în mâini.

— Şi ce e cu celelalte simboluri?

— Sunt planete.

Am scos o bucată de pergament care fusese strecurată

în coperta din spate; pe el se vedea scrisul bine cunoscut şi ordonat al Maestrului Benedict.

Simboluri planetare

⊕	Pământ	♃	Jupiter
♂	Marte	♀	Venus
☿	Mercur	♄	Saturn

Tom se uita când la pergament, când la cub.

— Dar aici sunt doar cinci simboluri, a spus el. Uite-le pe cele ale lui Jupiter, Venus, Saturn, Pământ… Marte. Lipseşte simbolul lui Mercur.

— Aşa-i. Acum priveşte din nou latura de sus. Primul cerc, cel mai aproape de Soare. Punctul negru de pe inel, unde ar trebui să fie Mercur.

Tom s-a uitat cu atenţie.

— Ah! E o gaură.

— Cred că acolo e locaşul cheii. Iar simbolul care lipseşte e indiciul.

I-am arătat raftul din spatele nostru. Pe el era un borcan de ceramică, mai mic decât vecinii săi.

— Poţi să-l cobori?

Tom s-a ridicat îndatoritor şi a apucat borcanul cu o singură mână. Părea uimit.

— E greu.

Am luat o cupă goală de pe etajera din spatele tejghelei, apoi am destupat borcanul.

— Ăsta e argint-viu, i-am spus prietenului meu.

Am aplecat borcanul deasupra cupei, scurgând

conţinutul cu grijă. Din el a curs un lichid argintiu, strălucitor.

Tom era uluit.

— Cum l-ai topit?

— E deja topit. Nu e fierbinte.

Mi-am înmuiat un deget în lichid.

— Uite, poţi să-l atingi.

Precaut, Tom a întins un deget. Abia dacă a atins suprafaţa lichidului, pe urmă şi-a îndepărtat degetul, lăsând în urmă unde agitate, care s-au potolit aproape de îndată. A încercat iarăşi, scufundându-şi degetul mai adânc.

— Ciudat. Nu ştiu cu ce să-l asemuiesc. E ca şi cum nici n-ar exista. La ce foloseşte?

— Lecuieşte boli. Alea foarte rele, care îţi apar pe… ştii tu ce. Dar nouă ne trebuie pentru că lichidul ăsta e… cheia!

Am întors borcanul cu susul în jos.

— Acum trebuie să aplaud? a întrebat Tom.

Încruntat, am privit înăuntrul borcanului.

— Aici nu-i nimic.

— De ce ai crezut că ar fi?

— Fiindcă pasămite mercurul este cheia.

Am zgâlţâit borcanul, vrând să văd dacă nu cumva vreun obiect se strecurase afară odată cu argintul-viu.

— Acesta e numele adevărat al argintului-viu. I se spune mercur. Iar gaura cheii se află în locul în care ar trebui să fie planeta Mercur.

— O treabă isteaţă, a cugetat Tom, privind cubul. Dar nu pricep cum o să încapă o cheie aici. Gaura e prea mică. Şi rotundă. Nu există găuri de cheie rotunde.

Avea dreptate. O cheie rotundă nu avea noimă; n-ar fi avut zimţi. Dar Maestrul Benedict îmi făgăduise că urma să găsesc o cheie în acea odaie.

În acea clipă m-am dumirit.

— Tom! Eşti un geniu.

— Serios?

I-am arătat gaura cheii.

— Cum ai putea strecura o cheie aici?

— Ţi-am mai zis; nu se poate. E prea mică. Ţi-ar trebui un obiect care ar putea să se strecoare înăuntru…

A făcut ochii mari, în vreme ce eu roteam cupa, agitând mercurul dinăuntrul ei.

— O cheie *lichidă*? Cum de e cu putinţă?

— Hai să aflăm.

Tom a luat cubul şi l-a ţinut nemişcat. Am înclinat cupa. Trei stropi de metal lichid au căzut pe suprafaţa cubului şi s-au scurs de-a lungul cercurilor gravate, ca trei mărgele argintii. S-au scurs spre gaură şi s-au strecurat înăuntru. Dar nu s-a întâmplat nimic.

— Poate e nevoie de mai mult mercur, a sugerat Tom.

Am turnat iarăşi. Apoi am mai turnat o dată.

Clic.

Marginea care împrejmuia latura de deasupra s-a deschis. Doar puţin.

Am ridicat încet capacul. Am privit înăuntru.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

Capitolul 6

Tom s-a aplecat.

— Ce e? Ce e?

Am scos obiectul şi l-am pus pe tejghea.

Era o monedă din argint strălucitor. Argint adevărat.

Lui Tom, mai-mai să-i iasă ochii din cap.

— Un *şiling.* Ai primit un *şiling.*

Un şiling. 12 pence. Eram *bogat.*

Moneda era nouă-nouţă, iar în centrul ei fusese imprimat profilul regelui. De jur împrejurul lui stătea scris: CAROLUS II DEI GRATIA. „Carol al II-lea, prin mila lui Dumnezeu.” Ziua Cecidiei, ziua încoronării sale, ziua lui de naştere. Şi a mea.

Radiam.

Tom a luat şilingul şi nu mai contenea să se minuneze. Am privit din nou înăuntrul cubului misterios.

— Ia priveşte aici, i-am zis lui Tom.

Interiorul cubului era, la rândul lui, făurit din antimoniu, mai puţin latura opusă capacului. Acolo, cubul era din sticlă şi ne îngăduia să vedem mecanismul încuietorii. Un canal care cobora de sus călăuzea mercurul într-un şănţuleţ aflat în faţă, unde se afla o pârghie. Dacă turnam îndeajuns argint-viu, greutatea metalului apăsa pârghia, care deschidea opritorul.

— Strălucit! a spus Tom.

Chiar aşa era, ba chiar mai mult decât părea. Maestrului Benedict îi plăcea mult să ascundă obiecte în alte obiecte. Coduri în coduri, ghicitori care încuie zăvoare. De data asta, era la fel: înăuntrul darului de ziua mea ascunsese un al doilea dar. Şi dincolo de toate acestea, o lecţie despre simboluri.

Nu, mi-am spus. *Nu doar o lecţie.*

Cu o seară în urmă, înainte de a-mi oferi darul, Maestrul Benedict şovăise. Mă întrebase dacă doream să rămân cu

el, în ciuda pericolului care îl pândea. Chiar şi după ce îl încredinţasem că vreau să rămân, şovăise. Pregătise pentru mine acest cadou, însă doar în ultima clipă hotărâse să mi-l dea.

Cubul, cartea, cuvintele lui, ghicitoarea asta… toate erau mai mult decât o lecţie. Erau o *încercare.*

Dar pentru ce?

Mi-am trecut un deget de-a lungul şanţurilor săpate pe cub. Tom spusese că darul meu costă o avere. Nu-mi păsa de asta. Din nu se ştie ce motive, Maestrul Benedict mi-l oferise; ca dar, era mult mai valoros pentru mine. Mai degrabă aş fi murit de foame pe străzi decât să-l vând.

— Aşteaptă aici, i-am zis lui Tom.

Am urcat în odaia maestrului meu. Încă dormea; pieptul lui urca şi cobora încet. Nu l-am trezit. În schimb, i-am lăsat pe măsuţa de lângă pat bucata de plăcintă păstrată anume pentru el. După ce am coborât iar în prăvălie, am aşezat cubul deschis pe tejghea, lângă cartea Maestrului Galilei, într-un loc în care ştiam că Maestrul Benedict avea să-l găsească.

Tom tot mai mângâia şilingul.

— Ce-ai de gând să faci cu el?

— Habar n-am. Cred că o să caut un prieten bun, care o să mă ajute să-l cheltuiesc.

— Eu sunt un prieten bun.

— Chiar aşa? Păi, atunci ce crezi că ar trebui să fac cu el?

— Să cumperi îngheţată, poate? a propus el cu speranţă în glas.

— Azi? Afară e foarte frig.

— Îmi place frigul la nebunie.

— Adineauri ai spus că urăşti frigul.

Tom părea indignat.

— N-am spus niciodată asta.

— Bine.

Chipul i s-a aprins, ca luminat de un foc.

— Dar trebuie să punem un penny deoparte.

— Pentru ce?

— Pentru ouă, i-am răspuns zâmbind larg. Pentru ce altceva?

Un şiling o fi o grămadă de bănet, dar într-o zi de sărbătoare nu te ţine prea mult. Pe la sfârşitul dimineţii, ploaia se oprise. Străzile pietruite erau îngrozitor de murdare, iar ploaia nu desfundase gurile de scurgere, aşa că drumurile duhneau la fel de cumplit ca întotdeauna. Dar norii se împrăştiaseră, iar soarele se oglindea în chipul oraşului. Stindardele atârnau pretutindeni, agăţate de la un balcon la altul: culorile scânteiau, iar ţesăturile purtau blazonul regelui. Mulţimea de oameni se îngrămădea şi umplea toate străzile, doritoare să asiste la spectacolul priveliştilor, grădinilor, artiştilor: jongleri, acrobaţi şi muzicanţi, ba chiar şi un cal care dansa. Cu toate că era zi de odihnă, precupeţii ambulanţi ieşiseră pe străzi, strigând cu toată gura, profitând de buna-dispoziţie a zilei pentru a cere preţuri foarte mari pentru gustări pe care altminteri oamenii nu le-ar fi cumpărat.

Fiindcă nu avusesem niciodată bani, nu cumpărasem nimic până atunci. Cele câteva lire care mi se lăsaseră drept moştenire fuseseră păstrate de profesorii orfelinatului, pentru a plăti taxa de ucenicie, iar ucenicii nu primeau simbrie. Cât despre Tom, familia lui vindea multe plăcinte, dar nici el nu avusese vreodată bani de cheltuit, fiindcă taică-său era un mare zgârciob.

Uite-aşa s-a dus şilingul pe apa sâmbetei: primii patru penny i-am cheltuit pe două îngheţate cu apă de portocale, aşa cum făgăduisem. Cofetarul ne-a îngăduit să le preparăm cu mâna noastră. Tom apăsa amarnic mânerul care amesteca smântâna, laptele şi zahărul cu apa de portocale, într-o găleată uriaşă cufundată în gheaţă cu sare. Îngheţata era atât de gustoasă, încât am cumpărat încă una, pe care am împărţit-o. De data asta, deasupra avea miere şi lămâie. Pe urmă am cheltuit câte un penny fiecare pe prune glasate şi gumă de mestecat îndulcită, adusă tocmai din Lumea cea Nouă; cu alţi doi penny am cumpărat prânzul: miel fierbinte, aburind, cu cartofi

picanţi şi mazăre, înecat în sos de unt cu cepşoare. Ne mai rămăseseră doi bănuţi: unul era îndeajuns pentru a cumpăra şase ouă stricate, împuţite, iar celălalt îmi sălta de unul singur în buzunar.

Fireşte că ouăle nu erau de mâncat. De Ziua Cecidiei, toată lumea purta la haină câte o rămurică de stejar, în cinstea întoarcerii la tron a regelui nostru, Carol al II-lea, Monarhul cel vesel, pe care Dumnezeu îl cruţase când îl ajutase să se ascundă de trădătorii puritani în ramurile unui stejar. În 1660, după zece ani de exil şi asuprire, regele nostru îşi recăpătase locul cuvenit, după ce trădătorul Oliver Cromwell murise, iar cârmuirea oraşului – alcătuită din puritani brutali şi mohorâţi – căzuse. Acum, în Londra organizarea de festivaluri şi distracţia erau din nou îngăduite.

În Ziua Cecidiei, doar cei mai plicticoşi orăşeni rămâneau în case; sau puritanii, presupun, cărora probabil că li s-ar fi părut supărător să vadă copiii dănţuind în jurul prăjinilor de arminden şi fetele aflate în frunte agitând un toiag din lemn de stejar cu o tigvă puritană albită de soare clănţănind în vârf. Ceilalţi ar fi făcut bine să afişeze o mlădiţă de stejar la rever; altminteri, urmau să primească o ploaie de proiectile. Fructele erau o alegere răspândită, iar noroi se găsea din belşug. Dar mie mi se păruse mereu că ouăle stricate erau cât se poate de grăitoare.

Problema era că, în cei cinci ani scurşi de când regele se întorsese la noi, toată lumea îşi învăţase lecţia. Nimeni nu cuteza să umble pe străzi fără să poarte podoaba cuvenită. Ceva mai devreme aproape că avuseserăm noroc, când o cecidie se desprinsese de pe haina unui domn; dar până am ajuns noi la faţa locului, omul izbutise să culeagă cecidia din noroi, după ce simţise atingerea a patru roşii şi a unei cepe.

Spre sfârşitul amiezii, nu mai aveam stare.

— Îngrozitor! m-am lamentat eu. Ce-o să fac cu şase ouă stricate?

— Poate le amesteci în vreun leac de-al tău, a propus Tom.

Eram pe cale să-i trântesc o replică usturătoare, dar m-am oprit, pironit locului.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Tom.

Nathaniel Stubb, asta se întâmplase. L-am văzut mergând de cealaltă parte a străzii Lombard. Îşi croia drum prin mulţime, fluturându-şi bastonul cu măciulie de argint în direcţia copiilor care se apropiau prea mult de el.

Sângele a început să-mi fiarbă în vine. Maestrul Benedict spusese că nu Stubb îl atacase. Nu eram încredinţat că îl credeam şi, sincer vorbind, nu-mi păsa. Voiam să mă răzbun. Şi aveam să mă răzbun pe omul de colo.

În clipa aceea, i-am văzut gulerul.

Nu-mi venea să cred ce noroc dăduse peste mine. Încă un dar de ziua mea – de data asta, chiar din partea lui Dumnezeu.

L-am înşfăcat pe Tom de braţ.

— Nu poartă mlădiţa de stejar, i-am spus.

— Ba da, a răspuns prietenul meu şi mi-a arătat-o.

M-am dezumflat. O cecidie ridicol de mică – ba chiar de-a dreptul jalnică – atârna de haina lui Stubb. Alunecase în josul acului care o pironea de haină, iar în clipa aceea atârna de rever, gata să se desprindă.

Gata să se desprindă?

Tom ştia bine ce însemna privirea mea.

— Nu, nu, nu.

— Ba da, ba da, ba da, i-am răspuns eu.

— Nu joci corect.

— Numai Domnul mă poate judeca, am intonat eu. Şi-acum, du-te şi dă-i cecidia jos.

Tom părea înspăimântat.

— Eu? Nici gând!

— Nu pot s-o fac eu. Mă cunoaşte.

De fapt, probabil că deja mă uitase din nou, dar nu voiam să risc.

Tom a protestat:

— Dacă te ştie, probabil că mă cunoaşte şi pe mine. Nici nu mă gândesc!

— Te rog. Te rooooog. Uite că ne scapă.

Însă Tom îşi încrucişase braţele şi refuza să se urnească.

Apoi mi-a venit o idee. O idee *grozavă.*

Am zbughit-o înainte, iar Tom mă urma, fără tragere de inimă. La colţul străzii, trei băieţi din cartier – de vreo nouă-zece ani – se jucau de-a turnirul, năpustindu-se unul asupra celuilalt purtând în mâini ramuri de arţar strâmbe. O fată de vreo doisprezece ani stătea aşezată pe pridvorul tarabei unui negustor de peşte din apropiere şi părea să nu ia seama la duhoarea de peşte. Privea turnirul băieţilor, răsucindu-şi pe deget o şuviţă de păr castaniu şi mângâind o pisică de pripas, cenuşie, care îi torcea în poală.

— Bună, le-am zis.

Băieţii s-au oprit din joacă şi ne-am privit bănuitor; pe mine, pentru că ţineam ouăle în mână, iar pe Tom, fiindcă era mai înalt decât noi toţi. Unul dintre băieţi, slab şi vânos, s-a întors spre noi cu un amestec bizar de îndrăzneală şi teamă.

— Ce vrei?

I l-am arătat pe Stubb, care mergea pe cealaltă parte a străzii.

— Daţi-i jos acul şi o să vă dau câte un ou stricat de fiecare.

Spre cinstea lui, băiatul a cugetat la propunerea mea. Din nefericire, bastonul care se legăna a câştigat.

— Neah. O să mă lovească.

— Nu şi dacă eşti îndeajuns de iute, i-am zis.

Dar băiatul a clătinat din cap.

Cât de frustrant! M-am răsucit, vrând să plec.

— Te cunosc, mi-a vorbit în clipa aceea o voce subţiratică.

M-am răsucit. Glăsuise fata din pridvor.

— Ai fost la Cripplegate, a continuat ea.

M-a luat prin surprindere. Dintre orfanii aflaţi la Cripplegate, puţini erau fete, şi întotdeauna locuiau separat. Le vedeam îndeobşte la vremea mesei, când copiii mai mari erau însărcinaţi să ajute profesorii şi să se îngrijească de cei mai mici. Eu fusesem trimis la bucătărie,

unde fierbeam supă sub supravegherea bucătarului-şef Sedley, căruia îi plăcea să-şi pocnească ajutoarele peste scăfârlie cu o lingură lungă de lemn, când acestea greşeau. Încasasem destule linguri peste cap, aşa că în cele din urmă am început să fiu foarte priceput la dresul supei.

De fapt, datorită supelor mele ajunsesem să fiu ucenic spiţer. Din când în când, bărbaţi cu rang înalt vizitau orfelinatul. Într-o duminică, pe când aveam nouă ani, trei membri din Consiliul Breslei Spiţerilor au venit la cină. În vreme ce le serveam supa, un membru al Consiliului, Oswyn Colthurst, m-a chemat la el.

Spiţerii îmi inspirau o teamă amestecată cu veneraţie. Din puţinele lucruri pe care le citisem despre ei păreau să aibă talente aproape magice. Chiar dacă directorul orfelinatului, preotul Talbot, se purta mereu respectuos cu oaspeţii săi, felul în care se linguşea pe lângă Consiliul Breslei mi-a dat de înţeles că vizitatorii lui erau oameni nespus de importanţi.

Deşi Oswyn era membrul cel mai mic în rang din Consiliu, pentru mine era şi cel mai fascinant. Era ras în cap şi, în ciuda modei, nu purta perucă. Mi-a aruncat o privire inteligentă şi mi-a spus:

— Am înţeles că ţie trebuie să-ţi mulţumim pentru masa asta delicioasă.

Mă străduiam să nu mă zgâiesc la scalpul lui.

— Doar pentru supă, Maestre Colthurst, m-am bâlbâit eu.

— Supa a fost cel mai bun fel. Te pricepi la ierburi.

Probabil că nu făcea decât să se arate mărinimos faţă de un băiat orfan – un bărbat de rangul lui cu siguranţă mâncase în locuri mult mai răsărite decât sala de mese de la Cripplegate –, dar chiar şi-aşa inima mi-a crescut în piept la auzul laudelor sale.

— Vă mulţumesc, Maestre.

Preotul Talbot s-a aplecat şi a spus:

— Christopher a primit moştenire o mică sumă de bani. Ne gândim să folosim banii ca să-l băgăm ucenic la un bucătar.

— Dacă are banii trebuincioşi, de ce nu-l trimiteţi la breasla noastră? i-a răspuns Oswyn.

Preotul Talbot părea la fel de uluit ca mine. Pe chipul lui Oswyn apăruse o expresie amuzantă.

— Crezi că doar oamenii de rang înalt pot deveni spiţeri? a întrebat el. Din contră. Nu vrem decât o minte disciplinată, respect faţă de natură şi o dorinţă arzătoare de învăţătură.

Oswyn a gesticulat spre mine cu lingura.

— De fapt, tocmai de băieţi precum Christopher are nevoie Breasla noastră: englezi neaoşi, care au crescut muncind din greu.

Spiţerul s-a întors la mâncarea lui.

— Mai gândeşte-te, i-a zis preotului, iar destinul meu a fost schiţat începând cu aceste cuvinte aruncate într-o doară.

De a doua zi, programul meu de studiu şi, spre deznădejdea mea, şi bătăile pe care le încasam când greşeam au crescut îndoit. Părintele Talbot nu voia să-i fac şcoala de ruşine picând proba de admitere în Breasla Spiţerilor.

Am cercetat faţa fetei aşezate în pridvor. Plecasem de la orfelinat la vârsta de unsprezece ani, aşadar pe atunci ea trebuie să fi avut nouă. Avea ochi mari, verzi, iar şaua nasului ei cârn era presărată cu o brumă de pistrui.

Chiar îmi aminteam de ea. Sosise la Cripplegate cu câţiva ani înainte de plecarea mea, după ce părinţii ei muriseră în timpul unei călătorii pe mare spre Franţa. În ultima iarnă petrecută la orfelinat, le ajutasem pe surorile medicale să o îngrijească şi o hrănisem timp de trei săptămâni cu supă de găină, cât timp fusese grav bolnavă de dizenterie. O chema… Susanna? Sarah?

Apoi mi-am adus aminte.

— Sally.

A roşit, bucuroasă că îmi amintisem de ea.

— Ce s-a ales de tine?

— Sunt ucenicul Maestrului Spiţer Benedict Blackthorn, i-am zis cu mândrie.

Fata a aprobat din cap, de parcă ar fi fost mulţumită de ce auzea.

— Cât timp mai stai aici? am întrebat-o.

— Poate câteva luni. Au încercat să-mi găsească o slujbă, dar…

Sally a ridicat din umeri.

Ştiam bine despre ce vorba. Maeştrii se străduiau să le găsească o slujbă copiilor înainte ca aceştia să împlinească treisprezece ani, dar nu toţi aveau norocul să obţină o slujbă sau o ucenicie. Dacă creşteai fără un loc al tău… viaţa pe străzi nu avea să fie blândă cu tine. Mai cu seamă dacă erai fată. Îmi aminteam cât de puţine aveam la Cripplegate: aproape nimic, în afară de speranţa unui viitor mai bun. Sally nu avea nici măcar atât.

Am băgat mâna în buzunar şi am scos ultimul penny.

I l-am întins.

— Poftim.

A făcut ochii mari. Cei trei băieţi se zgâiau odată cu ea. Unul dintre ei chiar a făcut un pas în faţă, dar Sally a sărit în picioare şi i-a luat-o înainte; pisica a sărit din poala ei şi a ţâşnit după colţ, dărâmând un coş de rafie.

Sally a strâns moneda în palmă. Se holba la încheieturile degetelor sale, de parcă s-ar fi temut ca bănuţul de aramă să nu i se scurgă din palmă. M-am răsucit, gata să plec.

— Aşteaptă.

Sally a făcut semn cu capul către Stubb, care se oprise pe stradă, aşteptând nerăbdător să treacă o paradă de oi vopsite în culori aprinse.

— Ce-a făcut?

— L-a ameninţat pe maestrul meu.

Fata a întins o mână.

— Dă-mi un ou.

Am aruncat o privire spre bastonul cu măciulie de argint. Îi simţisem lovitura usturătoare.

— Nu e nevoie să o faci.

— Vreau s-o fac.

I-am întins un ou. L-a răsucit între degete, fără să se uite în ochii mei.

— Faci supă bună, mi-a zis ea încet.

Pe urmă s-a strecurat prin mulţimea din stradă.

Cei trei băieţi au cerut şi ei câte un ou. Ne-am apropiat cu toţii pe furiş, ascunzându-ne după o căruţă oprită pe marginea străzii. Rămas ceva mai în spate, Tom avea o expresie dezaprobatoare şi mormăia ceva despre faptul că există reguli şi aşa mai departe.

Dacă nu aş fi urmărit scena cu atenţie, n-aş fi văzut-o pe Sally în acţiune. A zbughit-o cu iuţeală în apropierea bastonului lui Stubb şi i-a dat jos cecidia, cu mult calm. Aceasta s-a oprit tocmai pe caldarâm.

O clipă mai târziu, fata a strigat:

— Nu poartă însemnul stejarului!

Pentru o secundă, Stubb a părut să nu înţeleagă ce se petrece. Apoi şi-a dat seama că toată lumea îl privea. A dus o mână la rever, dar degetele lui au găsit doar capătul ascuţit al acului. Stubb se uita disperat pe jos.

Am aruncat cel dintâi. Oul i s-a spart pe umăr, iar câţiva stropi de gălbenuş i-au aterizat în ureche. A tresărit de parcă cineva l-ar fi împuşcat cu o muschetă.

Oul aruncat de Sally l-a nimerit drept în grumaz, împrăştiind mâzga pe gulerul lui încreţit. Cei trei băieţi au aruncat şi ei. Un ou şi-a ratat ţinta şi a nimerit o oaie care deja era aţâţată. Celelalte două ouă au picat la ţanc, lovindu-l în braţ şi în coapsă.

Apoi ni s-a alăturat o gloată, lovindu-l pe Stubb cu ce le cădea în mână. Cel mai impresionant a fost Tom. Rămăsese atât de mult în spate, încât nu eram încredinţat că oul lui avea să parcurgă întreaga distanţă, însă a plutit în aer, trecând de mâinile ridicate ale lui Stubb, şi l-a pocnit taman în frunte.

Hohoteam ca scos din minţi. Până şi Tom părea mulţumit. În timp ce fugeam, am chiuit vesel:

— Trăiască regele!

Ne strecuram prin mulţime, fugind de învălmăşeală. Ne distraserăm pe cinste, dar acum, că se făcuse dreptate, nu voiam să fim prinşi. Chiar dacă era Ziua Cecidiei, Stubb

era unul dintre maeştrii Breslei, iar eu, doar un ucenic. L-ar fi crezut pe el, nu pe mine. Şi totuşi, mi se părea nespus de mulţumitor faptul că oul care îl nimerise în frunte fusese cumpărat cu un şiling câştigat din munca maestrului meu.

— E o zi grozavă!

Tom cerceta mulţimea din priviri, căutând să vadă dacă eram urmăriţi.

— Şi acum ce facem?

— Habar n-am.

M-am sprijinit de obloanele prăvăliei unui geamgiu şi am gâfâit, încercând să-mi recapăt suflarea.

— Nu mai avem bani. Poate că în parc se fac demonstraţii de scrimă. Sau am putea merge în Turnul Londrei, să vedem din nou menajeria regelui. Ba nu. Stai puţin.

Mi-am dat seama că, în fuga noastră, ajunseserăm dincolo de graniţele cartierului nostru. Casa lui Hugh era prin apropiere.

— Seara trecută a plecat împreună cu maestrul meu, i-am zis lui Tom. Poate că Maestrul Hugh ştie cine l-a atacat.

— Trădătorii! a izbucnit o voce răguşită din spatele nostru.

M-am răsucit pe călcâie, îngrozit de gândul că Stubb ne găsise. Dar în locul spiţerului cu mers legănat am văzut un nebun cu chipul ars de vreme şi brăzdat de riduri, fără perucă şi cu părul zburlit. Straiele lui rupte şi ponosite abia îi acopereau mădularele râioase.

M-a pironit cu ochi holbaţi:

— Trădătorii! a repetat.

Omul s-a repezit înainte şi m-a înşfăcat de braţe. Dintre dinţii lui înnegriţi străbătea o duhoare de carne stricată.

— În mijlocul nostru sunt trădători!

Simţeam că gloata mă priveşte. Am încercat să mă strecor din mâinile lui, însă strânsoarea lui era ca de fier.

— Lasă-mă! i-am spus.

— Îi cunoşti? Îi vezi?

Omul mă scutura.

— Cultul Arhanghelului a ieşit la vânătoare! Pe cine vânează?

Tom a încercat să se strecoare între noi, dar nici măcar mâinile lui vânjoase încleştate pe haina pătată a atacatorului meu nu l-au putut desprinde de mine. Nebunul s-a aplecat şi mai mult spre mine. Încă puţin şi aveam să vomit din pricina mirosului cumplit.

— Nu sunt cine crezi, mi-a şoptit el, aruncând priviri furişe spre gloata curioasă. Chipurile astea nu sunt ale lor.

În cele din urmă, Tom a reuşit să-l împingă la o parte. Nebunul s-a lungit pe pietre, iar noroiul i-a împodobit cu pete noi nădragii deşiraţi.

— Păziţi-vă, ne-a conjurat omul. Se apropie schimbarea. Mânia lui Dumnezeu ne va pârjoli pe toţi. Priviţi! Căpetenia lui goneşte!

A arătat cu degetul undeva, în spatele nostru, dar Tom se săturase. M-a tras ocrotitor la adăpostul mulţimii care începuse să-l batjocorească pe lunaticul întins pe caldarâm.

— Mulţumesc, i-am zis prietenului meu, frecându-mi braţele.

Încă mă mai dureau, după strânsoarea omului.

Tom arunca priviri peste umăr, să vadă dacă omul ne urmărea.

— Eşti teafăr?

Sincer vorbind, eram tulburat.

— Ce-a mai fost şi asta?

— Ce vrei să spui? Omul e nebun.

— N-ai auzit ce-a spus?

Cultul Arhanghelului. Deşi vremea se încălzise, tremuram. M-am gândit la umărul ars al Maestrului meu şi la vizita pe care Stubb ne-o făcuse cu o seară în urmă.

Se apropie schimbarea. Spiţerul spusese întocmai acelaşi lucru.

Tom s-a răţoit:

— Şi ce dacă? Mă mir că nu ne-a zis că Luna e făcută din brânză.

Mulţimea din faţa noastră a fost cuprinsă de murmur. La început, am crezut că era din pricina nebunului, dar se părea că murmurul se iscase din direcţie opusă. Tom şi-a lungit gâtul, privind pe deasupra oamenilor. Deodată, m-a apucat de cot.

— Uite!

M-am urcat pe un coş din apropiere şi am privit. Doi soldaţi în armură de piele vătuită, cu sabia lată într-o parte, la şold, şi purtând pistoale cu cremene în cealaltă parte. Livreaua lor bej etala în mijlocul pieptului blazonul regelui. Deşi mulţimea era deasă şi ne apăsa cu greutatea ei, cei doi soldaţi îşi croiau drum brutal, făcând loc pentru omul care venea în urma lor.

Veşmintele lui erau alese – de bună seamă, opera unui maestru croitor. Dar satinul strâns croit pe trup părea nelalocul lui, de parcă cineva ar fi îmbrăcat o panteră. Asemenea gărzilor regale ce mergeau înaintea lui, purta arme: o spadă grea, încercată în bătălii, şi un pistol al cărui mâner era bătut cu perle. Însă hăurile întunecate ale ochilor săi negri făceau mulţimea să amuţească în timp ce trecea. Obrazul stâng împânzit cu cicatrici; de la nas până la grumaz, o fâşie de carne contorsionată.

— El e! mi-a şoptit Tom. E Lordul Ashcombe.

M-a tras de braţ.

— Să mergem.

L-am urmat. Trupul masiv al lui Tom ne deschidea drum prin mulţime. Soldaţii l-au călăuzit pe Lordul Ashcombe până la o străduţă care şerpuia în spatele unui şir de case enorme şi apoi ieşea la loc deschis. Mare parte din spaţiu era blocat de un gard înalt, din fier forjat. Dincolo de el se afla o grădină particulară, îngrijită.

Lângă un strat de flori proaspăt săpat, pe aleea pietruită, aşteptau cinci bărbaţi. Aşteptau sub ramurile plecate ale unei sălcii, în faţa unei statui masive care înfăţişa un înger. Unul dintre ei avea o lopată. Un altul se plimba încolo şi-ncoace. Al treilea strângea lesa unui ogar ale cărei labe şi bot erau acoperite de noroi. Câinele lătra ca înnebunit spre pământ. Părea să fi descoperit ceva.

Când Lordul Ashcombe a ajuns la poartă, un bărbat, purtând eşarfa conetabilului cartierului, a luat poziţie de drepţi, în semn de salut.

— Deschide-o, a spus Lordul Ashcombe.

Vocea lui zgâria auzul, ca şoapta unui demon.

Conetabilul a răsucit cheia în broască. Lordul Ashcombe a intrat. Conetabilul a încuiat poarta în urma lui, iar gloata s-a îmbulzit în spatele gardului. Mi-am făcut loc în faţă şi mi-am încleştat degetele de grilaj. Tom a reuşit să se ţină în urma mea; mă ţinea strâns de umeri şi se străduia să-şi păstreze echilibrul, împins de mulţime.

Lordul Ashcombe s-a apropiat de locul în care îl aşteptau ceilalţi. Stratul de flori răscolit se transformase în noroi, sub ploaia dimineţii. Omul cu lopata terminase treaba începută de câine, săpând o groapă lunguiaţă. Îngerul de piatră din spatele gropii privea de sus, cu aripile strânse şi cu o expresie îndurerată pe chip. Temnicerul Regelui a privit şi el ţintă, apoi s-a lăsat pe vine şi a strecurat o mână în groapă.

A scos ceva ce aducea cu o bâtă murdară de noroi. Dar nu asta era.

Lordul Ashcombe a dat pământul la o parte. Bărbaţii care-i stăteau alături au făcut un pas înapoi. Mulţimea a exclamat. Expresia Lordului Ashcombe a rămas la fel de încremenită precum cea a îngerului.

Era un braţ. Un braţ de om smuls din trup, stâlcit, înnegrit şi ars.

Capitolul 7

Eu şi Tom am dat buzna în prăvălie, împiedicându-ne unul de celălalt.

— Maestre! am început eu. S-a mai săvârşit un omo…

Nu mi-am sfârşit cuvintele. Maestrul Benedict îngenunchease lângă tejghea şi încerca să adune cu mâinile bandajate cioburi dintr-un borcan de ceramică, mânjite cu pomadă. Un al doilea borcan, mai mic, căzuse lângă cel dintâi şi printr-o spărtură din partea de jos se scurgeau ultimele resturi de sânge de mistreţ. Lichidul purpuriu se strecura în pârâiaşe prin muchiile scândurilor din podea, mânjindu-i genunchii nădragilor.

M-am apropiat de el.

— Vă simţiţi bine?

Şi-a ridicat mâinile, iar vârfurile degetelor i se iţeau prin ţesătura adunată grosolan.

— Categoric, bandajele astea sunt incomode.

Am îngenuncheat lângă el.

— Mă ocup eu, maestre. Ar trebui să vă odihniţi.

— Mă simt bine.

S-a apucat să adune iar cioburile alunecoase, până când mi-am pus o mână peste a lui. Maestrul a oftat, apoi a încuviinţat din cap.

— O să ne trebuiască mai multă pomadă împotriva arsurilor.

— O voi prepara în seara asta, i-am zis.

Am început să adun bucăţile borcanelor sparte. Tom mi-a venit în ajutor, ferindu-se de sângele de mistreţ, care se întindea pe podea, de parcă i-ar fi vânat încălţările.

— Mă duc să aduc nisip, a anunţat Tom.

— Mai bine adu rumeguşul, i-am spus. E într-o covată, lângă cuptorul din atelier.

Tom a aburcat din spate covata grea cu mai multă uşurinţă decât aş fi putut eu s-o fac. Am luat amândoi

rumeguş în pumni şi l-am împrăştiat pe podea. Rumeguşul s-a închegat, s-a înroşit şi a absorbit iute sângele.

Maestrul Benedict ne privea curios.

— De asta aduni rumeguş?

Am dat din cap aprobator.

— Profesorii de la orfelinat îl foloseau. E mai de folos decât nisipul, când vine vorba de lichide vărsate. Te scapă şi de miros.

Iar treaba asta era o binecuvântare atunci când cincizeci de copii bolnavi împroşcau umori pe toate părţile.

Era de-a dreptul caraghios cât de mult părea să-l fascineze rumeguşul pe Maestrul Benedict. Curăţatul lichidelor vărsate era o treabă de ucenic, aşa că nu se gândise la asta de când locuiam împreună. Chiar şi aşa, să foloseşti rumeguş în loc de nisip era ceva obişnuit; nu era nicidecum demn de atenţia maestrului meu. Nu era nimic mai mult decât o tehnică pe care o învăţasem când crescusem. Şi când te gândeşti că mi se părea că le ştia pe toate.

Maestrul privea ţintă pe fereastră, adâncit în gânduri. Apoi a făcut ochii mari. M-a înşfăcat de umeri.

— Maestre? am întrebat speriat.

M-a scuturat.

— Splendid, băiete! Bravo! Admirabil!

Fără să zăbovească pentru a-şi curăţa pomada de pe cămaşă, şi-a înşfăcat haina din cui şi a îmbrăcat-o în grabă. Pe urmă a ieşit într-un suflet în stradă.

— Aşteptaţi! Maestre! Trebuie să vă schimb bandajele! am strigat după el, dar deja se repezise în spatele unei căruţe hurducăitoare, apoi s-a făcut nevăzut în mulţimea gătită de sărbătoare.

Nu luase cu el nici măcar brâul cu ingrediente; rămăsese atârnat în cuiul din spatele tejghelei.

Tom mi-a aruncat o privire piezişă:

— Se pare că azi întâlneşti nebuni pretutindeni, a mormăit prietenul meu.

Nu puteam să-l contrazic.

Sâmbătă, 30 mai 1665

Sărbătoarea arderii pe rug a ereticei Ioana d’Arc

Capitolul 8

Habar nu aveam ce să fac.

După ce am curăţat sângele vărsat, am preparat Pomada lui Blackthorn pentru Alinarea Arsurilor, aşa cum făgăduisem. Pe urmă am urcat împreună cu Tom pe acoperiş şi ne-am aşezat acolo, legănându-ne picioarele dincolo de marginea acoperişului, cu pumnii plini de boabe de porumb. Jumătate din grăunţe i le-am dat lui Bridget, care sărea de pe umărul meu pe al lui Tom. Restul le aruncam de sus, încercând să le facem să aterizeze pe perucile domnilor care treceau pe stradă, dedesubtul nostru. În cele din urmă, când Tom a trebuit să plece acasă, m-am ghemuit lângă focul din prăvălie, citind cartea lui Galileo şi aşteptând întoarcerea maestrului meu.

Probabil că am adormit, fiindcă m-am trezit tot în jilţ, la cântul cocoşilor care vesteau ora şase dimineaţa. Dat fiind că focul se stinsese de mult, frigul mi se cuibărise în oase şi spatele mă durea de parcă aş fi petrecut toată noaptea înlănţuit în cea mai incomodă celulă din Turnul Londrei.

Am pregătit prăvălia pentru ora deschiderii şi am măturat de pe podele noroiul uscat adus cu o zi în urmă. Am verificat proviziile de ingrediente din cămări şi am notat ce trebuia cumpărat din piaţa care se deschidea lunea. Pe urmă am mers pe acoperiş, să hrănesc porumbeii. În timp ce coboram înapoi în prăvălie, m-a izbit ceva: cu o zi în urmă, mulţimea care ieşise să se bucure de sărbătoare umpluse străzile pietruite de noroi. Cu toate astea, pe trepte nu se vedeau urme proaspete de paşi.

Uşa odăii Maestrului Benedict era închisă. L-am strigat:

— Maestre?

Nu am primit niciun răspuns.

Am bătut uşor la uşă:

— Maestre? S-a făcut dimineaţă.

Niciun răspuns.

În mod normal, i-aş fi dat pace. Dar faptul că Maestrul Benedict dormea într-o zi de lucru nu avea nimic firesc. Am intrat. Odaia lui era goală, iar patul lui, neatins.

Nu se întorsese.

Am bătut la uşa vecinului – Sinclair cofetarul –, şi de cealaltă parte a uliţei, la croitoria lui Grobham, dar nici ucenicul, nici maestrul nu îl văzuseră. Nu îl văzuseră nici servitorii de la Deget-Lipsă, taverna de cealaltă parte a străzii, unde luam uneori cina.

Îngrijorarea îmi dădea fiori în stomac. M-am gândit la cadavrul pe care eu şi Tom îl văzuserăm cu o zi în urmă, ars şi îngropat sub îngerul din grădina particulară, şi abia după ce mi-am venit în fire mi-am adus aminte că îl văzusem pe maestrul meu cu mult timp după ce bietul om fusese ucis.

Un glas m-a smuls din gândurile mele cumplite:

— Băiete! Băiete!

În faţa prăvăliei oblonite stătea o femeie rotofeie, îmbrăcată într-o rochie verde decolorată. Agita spre mine un borcănel de ceramică. Am recunoscut-o: Margaret Wills, una dintre servitoarele baronului Cobley.

— Îmi mai trebuie din leacul ăsta! mi-a strigat femeia.

Sirop de ipeca, un vomitiv. Mormăind în sinea mea, am traversat strada. Aveam griji mai importante decât greaţa baronului Cobley.

Am lăsat-o să intre în prăvălie, mi-am pus şorţul albastru şi i-am umplut borcănelul. Am scris în catastif, punând leacul în contul baronului, care deja era mare cât o balenă. Plănuisem să încui prăvălia şi să plec iar în căutarea maestrului meu, dar în timp ce Margaret pleca, Francis cârciumarul a intrat, plângându-se de o iritaţie urâtă pe fese. M-am ocupat de el – adică de reţetă; pomada n-avea decât să şi-o aplice singur. Apoi a venit Jonathan Tanner şi, înainte să mă pot dezmetici, prăvălia s-a umplut-ochi.

Şi apoi, în sfârşit, Maestrul Benedict a intrat din atelier.

Parcă mi s-ar fi ridicat de pe umeri un sac plin cu plumb. Era teafăr. De fapt, în afară de pungile de sub ochi, părea nespus de mulţumit. N-am apucat să-i vorbesc; abia a făcut

un pas în prăvălie, şi toată lumea a dat năvală la el. Mi-a aruncat un surâs ostenit şi s-a apucat de treabă.

Când a venit vremea prânzului, izbutiserăm să reducem mulţimea la cinci oameni: eu mă ocupam de William Fitz şi de urechea lui supurândă, iar Maestrul Benedict se îngrijea de mâna umflată a lui lady Brent; încă trei muşterii, şi puteam lua o pauză. Tocmai isprăvisem de scris în catastif cât avea de plătit domnul Fitz, când lady Brent a întrebat:

— Mă ascultaţi, domnule Blackthorn?

Aşezat în spatele tejghelei, maestrul meu se zgâia în stradă, într-un loc aflat în faţa prăvăliei. Am încercat să văd spre ce privea, dar un muşteriu îmi bloca vederea: un băiat zdravăn, de vreo şaisprezece ani, purtând şi el şorţ albastru, care rânjea privind ursul din colţ, încă nereparat.

— Domnule Blackthorn? a repetat lady Brent.

Maestrul a clipit.

— O clipă, doamnă. Trebuie să verific în cămara noastră.

Un minut mai târziu, când s-a întors, era palid.

— Ei bine? a întrebat femeia. Îl puteţi prepara?

Maestrul Benedict şi-a şters fruntea.

— Da. Da, desigur. Va fi gata luni.

Nu arăta bine deloc. Am încercat să-i surprind privirea, dar abia dacă se uita la mine. S-a răsucit cu spatele, uitându-se la rafturi, apoi s-a dus la catastiful care era pe tejghea.

— Christopher! a ţipat la mine.

Am tresărit.

— Vino aici, m-a chemat el.

Am dat ocol tejghelei. Maestrul meu nu mai părea bolnav. Părea furios.

A împuns catastiful cu un deget costeliv.

— L-ai servit pe baronul Cobley în dimineaţa asta?

— Da, Maestre, m-am bâlbâit eu. Pe servitoarea lui.

— Nu ţi-am zis de două ori să iei banii pe care ni-i datorează?

Chiar îmi spusese asta?

— Eu… Îmi pare rău, Maestre, nu-mi amintesc…

M-a plesnit.

M-a lovit peste falcă – o palmă zdravănă, care a răsunat ca un tunet. M-am împleticit şi am căzut peste raft destul de tare, încât borcanele au zăngănit.

— Nu eşti bun *de nimic,* mi-a spus.

Am rămas acolo, ghemuit lângă lemnul raftului. Obrazul îmi ardea. Pe dinăuntru, mă durea şi mai tare. Simţeam ochii muşteriilor ţintuiţi asupra mea: lady Brent se uita curioasă, iar băiatul de lângă uşă era captivat de spectacolul distractiv care se desfăşura dincolo de tejghea.

— Fă şi tu ceva ca lumea, a spus Maestrul Benedict. Măcar o dată.

A înşfăcat un pumn de penny şi câţiva şilingi ponosiţi din cufărul de fier.

— Du-te la piaţă şi cumpără tot carbonatul de sodiu pe care-l au. Şi să nu te întorci fără el.

— Dar…

Maestrul şi-a mijit ochii, iar asta m-a ţintuit în loc. Mi-am plecat capul.

— Da, Maestre.

— Adu-i lictarul lui lady Brent. Şi sucul de lămâie.

I-am adus borcanele. A pufnit.

— Îmi cer scuze pentru ucenicul meu, lady Brent.

— Nu-i nevoie, domnule Blackthorn. Servitorii trebuie puşi la punct cu fermitate. Soţul meu şi-a cumpărat un bici de bambus tocmai din Orient anume pentru asta.

— A cumpărat şi un elefant? Băiatului i-ar trebui un ghiont din partea unei asemenea dihănii ca să-şi facă treaba.

Lady Brent a râs. La fel şi Maestrul.

Am plecat în fugă.

Abia dacă vedeam pe unde calc. Aproape că am dat buzna peste un băiat mai mare, de două ori cât Tom, care juca zaruri cu un prieten pletos, pe uliţa din spatele casei noastre. Am mormăit câteva cuvinte de scuze, pe urmă i-am ocolit. Fiecare pas era ecoul zvâcnetului din capul meu.

Mă lovise.

Obrazul încă mă ustura. Mă durea şi mâna. Abia când am privit în jos am înţeles că strângeam atât de tare monedele pe care mi le dăduse, încât îmi intraseră în carnea palmei.

Nu pricepeam. Mi-aş fi pus capul pe butuc că maestrul nu îmi spusese să iau banii pe care ni-i datora baronul Cobley. Şi mă trimisese după carbonat de sodiu... carbonatul de sodiu se găsea la piaţă miercurea. Probabil că acum epuizaseră proviziile.

Ceva nu era în ordine. Îl mai văzusem pe Maestrul Benedict furios şi altă dată, îl mai înfuriasem în alte împrejurări, dar niciodată într-atât. Voiam să mă întorc, să-i vorbesc, să îl implor să-mi spună cu ce greşisem. Dar îmi poruncise să nu mă întorc.

Şi mă lovise.

Mi-am şters ochii cu mâneca.

Piaţa Regală era aglomerată. Înghesuiţi umăr la umăr, negustorii îşi vindeau mărfurile, strigau, se tocmeau, se ciorovăiau. Am mers la fiecare tarabă, şi de fiecare dată primeam acelaşi răspuns.

— Nu avem astăzi, băiete. Încearcă miercurea viitoare.

Am căutat ceasuri întregi. Mi-a trecut prin cap până şi să merg la un alt spiţer, dar ar fi umflat preţul, iar Maestrului Benedict nu i-ar fi plăcut. În cele din urmă, m-am lăsat păgubaş şi am mers acasă, cât încă era lumină afară. Mă temeam de ce avea să spună maestrul meu. Dar trebuia să aflu ce se întâmplase. Şi voiam să vorbesc cu el, să-mi cer iertare, să fie totul ca înainte.

Am intrat prin atelier, prea temător să mă arăt în prăvălie cu mâna goală. În mod ciudat, uşa din spate nu era încuiată, iar obloanele ferestrei din spate erau închise. Tăciunii aproape stinşi din vatră aruncau o lumină slabă, îndeajuns încât să văd pe unde păşeam. M-am încruntat văzând că cleştele fusese lăsat în cenuşă. M-am apropiat să-l scot de acolo, apoi mi-am retras cu iuţeală mâna, mormăind un blestem.

Mi-am supt degetele. Cleştele era fierbinte. Probabil că

stătuse în foc o grămadă de timp. Lângă cuptor stătea deschis un borcănel de sticlă, iar capacul zăcea pe podea. În apropiere erau împrăştiate o mână de seminţe mici, negre, în formă de rinichi. Am luat de jos o sămânţă şi am strivit-o între degete. Mirosea slab a roşii stricate.

Seminţe de vânătă. Primul leac despre care mă învăţase Maestrul Benedict. În doze mici, îi ajuta pe bolnavii de astm să respire. Dar, dacă foloseai mai mult, devenea o otravă mortală. De ce stătea deschis borcanul?

Din prăvălie nu răzbătea niciun zgomot de conversaţie. Lumina din pragul uşii era la fel de slabă ca în atelier. Mai erau câteva ceasuri până la apus. Era cu neputinţă ca prăvălia să fie tăcută.

M-am apropiat de uşă. Încălţările mele lipăiau. Am ridicat un picior şi dedesubt am văzut o băltoacă de lichid, care se scurgea în podeaua de nămol uscat. Dinspre băltoacă se scurgeau dâre, urme prelungi şi întunecate, de parcă un obiect greu şi umed ar fi fost târât.

Le-am urmat. Obloanele prăvăliei erau închise; şi acolo focul era stins. Uşa din faţă era încuiată, iar zăvorul, tras. Urmele ude pătau scândurile podelei, colorându-se în purpuriu. Un miros înţepător şi metalic umplea încăperea. Şi acolo, în mijlocul prăvăliei, zăcea maestrul meu.

Îl lăsaseră povârnit de partea din faţă a tejghelei, încheieturile îi erau legate cu sfoară. Cămaşa îi fusese sfâşiată. Avea stomacul spintecat. Ţinea ochii deschişi şi se holba la mine, dar nu mă putea vedea; şi niciodată, niciodată nu avea să mai vadă.

Capitolul 9

Au venit cu toţii. Sinclair cofetarul, Grobham croitorul, Francis cârciumarul şi servitorii lui. Au venit şi alţii, vecini şi străini. Se îmbulzeau. Căscau gura.

Înainte să ajungă mulţimea, tăiasem deja frânghiile cu care fusese legat maestrul meu şi îl întinsesem pe podea. Bucăţile de sfoară zăceau lângă el, în apropierea păturii de lână cu care îi acoperisem trupul. Pătura avea acum pete roşii. Eu însumi eram plin de pete, căci îl îmbrăţişasem.

Stăteam lângă el, ţinând o mână deasupra păturii, pe pieptul lui. Toţi ceilalţi stăteau în preajmă, neputincioşi, întocmai ca mine.

Sinclair s-a aplecat în faţă.

— Vino, băiete, mi-a zis cu blândeţe. Hai să te scoatem de aici.

I-am dat mâna la o parte. Voiam să plece toţi. Asta era casa noastră.

Erau atât de mulţi şi se holbau. Aş fi vrut să mă întind pe jos, să mă scufund în scândurile podelei, să dorm. Să nu mă mai trezesc.

Altcineva i-a făcut să plece din odaie. Veştile rele circulă cu iuţeala vântului.

Au venit Gărzile Regelui, cei doi soldaţi pe care îi văzusem cu o zi în urmă. Şi-au făcut drum prin înghesuială, şi acelaşi om venea în urma lor. Au amuţit cu toţii.

Lordul Ashcombe a făcut un pas în faţă şi a rămas în picioare, lângă mine. Văzut de aproape, obrazul lui acoperit de cicatrici era schimonosit ca o hartă a iadului.

Şi-a înclinat capul spre mulţimea de gură-cască şi a poruncit:

— Plecaţi.

Pentru o clipă, nimeni nu s-a mişcat. Lordul Ashcombe le-a întors spatele, fără să arunce nici măcar o privire

peste umăr. Nu era nevoie să repete.

În timp ce restul lumii ieşea, am rămas lângă maestrul meu. O gardă de-a regelui m-a înşfăcat de guler. Simţeam miros de piele unsă cu ulei şi de transpiraţie.

— Lasă-l, a ordonat Lordul Ashcombe.

Soldatul s-a întors la locul lui, lângă celălalt, să păzească uşa. Lordul Ashcombe s-a lăsat pe vine şi a dat la o parte pătura de lână. Ochii lui s-au plimbat peste trupul maestrului meu, peste chipul acestuia, peste sânge. Eu zgândăream cu unghia lemnul podelei.

— Tu l-ai găsit? a întrebat Lordul Ashcombe.

Am încuviinţat din cap.

— Cine eşti?

— Christopher Rowe. A fost maestrul meu.

Temnicerul Regelui s-a uitat la sforile pe care le tăiasem de pe leşul Maestrului Benedict. Capetele acestora, zdrenţuite, începuseră deja să absoarbă sângele.

— De ce le-ai tăiat?

L-am privit pe Lordul Ashcombe.

— Ce era să fac?

Pentru o clipă, nu a răspuns. Apoi mi-a vorbit:

— Spune-mi ce ştii.

I-am povestit. În orice caz, aproape tot: despre întoarcerea Maestrului Benedict, despre cum mă trimisese după carbonat de sodiu, despre ce găsisem la întoarcere. Nu i-am spus că mă lovise. Nu i-am spus care fuseseră ultimele sale cuvinte.

Lordul Ashcombe a îngenuncheat lângă mine şi şi-a rotit ochii prin odaie. Îi simţeam căldura trupului.

— Maestrul tău era deseori plecat toată noaptea?

— Niciodată. Ieşea aproape în fiecare seară, dar se întorcea mereu înainte de miezul nopţii.

— De ce nu şi ieri?

— Nu ştiu.

— Se certase cu cineva?

— Cu Nathaniel Stubb, spiţerul. Ne vrea prăvălia. L-a ameninţat pe maestrul meu.

I-am povestit despre vizita pe care Stubb ne-o făcuse joi

seara.

— Şi cineva l-a atacat în seara aceea.

Am dat deoparte bandajul de pe umărul maestrului meu, ca să-i arăt arsura de dedesubt. Trupul lui era atât de rece.

— Maestrul tău era deosebit de credincios? a vrut să ştie Lordul Ashcombe.

Întrebarea lui m-a uluit.

— Eu… da. Duminica mă ducea la slujbă şi respecta sărbătorile.

— Credincios Bisericii Anglicane?

— Bineînţeles.

— Şi ce părere avea Maestrul Benedict despre Maiestatea Sa?

Întrebarea lui m-a înfuriat.

— I-a fost mereu credincios. Ca orice englez adevărat. Lordul Ashcombe s-a ridicat. A făcut câţiva paşi spre rafturi. Şi-a trecut încet un deget de-a lungul cotoarelor cărţilor. Apoi s-a oprit.

— Parcă ziceai că maestrul tău era credincios Bisericii Anglicane.

— Aşa e.

A luat un volum de pe rafturi. Era mare şi legat în piele maro-deschis. Mi-a arătat coperta: *Sfinţii virtuoşi ai credinţei catolice.*

Cu trei luni în urmă, Maestrul Benedict mi-o dăduse spre lectură.

— E doar o carte, am explicat eu. Face parte din învăţătura mea. Aparţinem de Biserica Anglicană. Întrebaţi-l pe părintele Wright.

Lordul Ashcombe răsfoia paginile tomului, uitându-se la ilustraţii.

— Mai aveţi şi alte cărţi despre religie? Sau despre lumile de dincolo? Despre rai sau iad?

— Maestrul Benedict are cărţi despre orice.

A avut, m-am corectat în gând. Nu *are.* Nu mai are nimic.

— Îţi povestea despre ce citea?

— În fiecare zi.

Lordul Ashcombe şi-a ridicat privirea din paginile cărţii.

— Ţi-a vorbit vreodată despre Cultul Arhanghelului?

Vorbele nebunului mi-au răsunat în minte. *Cultul Arhanghelului a ieşit la vânătoare.* M-am cuprins singur cu braţele. Cămaşa pătată de sânge mi se lipea de piept.

M-a cuprins amărăciunea. Lordul Ashcombe era ocrotitorul Maiestăţii Sale. Dar unde era ocrotitorul *nostru*? Unde era Temnicerul Regelui atunci când aveam trebuinţă de el? De ce veniseră după noi? De ce îi făcuseră rău maestrului?

Şi *eu* unde fusesem în timp ce el era pe moarte? Când Maestrul Benedict avusese nevoie de mine?

Mi-am plecat capul.

— Deci? a cerut Lordul Ashcombe.

— Maestrul Benedict nu credea că există un cult, i-am răspuns.

Lordul a mormăit, de parcă aş fi spus o mare prostie. Dat fiind că şedeam lângă opera Cultului, probabil că aşa şi era.

— Prin urmare, lady Brent a fost ultimul muşteriu pe care l-a servit înainte să te trimită de acasă?

— Nu. Au fost aici şi William Fitz, şi Samuel Waltham. Şi încă doi în afară de ei. Nu îi cunosc.

— Descrie-i.

Am încercat să-i văd aievea cu ochii minţii.

— A mai fost un ucenic, de vreo şaisprezece ani. Era ceva mai înalt decât mine. Zdravăn. Musculos, nu gras. Roşcovan. Celălalt era un bărbat de vreo treizeci de ani. Nu prea m-am uitat la el. Cred că era înstărit. Purta o haină frumoasă. Avea o perucă lungă şi neagră, cu cârlionţi deasupra urechilor. Nasul îi era strâmb; probabil a fost rupt.

— Mai era cineva afară? Poate dând târcoale prăvăliei?

Nu îmi aminteam să fi dat cineva târcoale prăvăliei, dar, pe de altă parte, când plecasem nu fusesem deloc atent. Eram prea ocupat să-mi plâng de milă. În clipa aceea îmi era cumplit de ruşine.

— Ai fost plecat toată după-amiaza, a zis Lordul

Ashcombe – iar eu am aprobat din cap. Prin urmare, ar fi putut intra şi alţii.

Deodată, am încremenit.

— Catastiful.

Lordul Ashcombe nu pricepea.

— Ţinem socoteala pentru tot ce vindem, i-am spus. Dacă au venit şi alţi muşterii…

— Ce s-a întâmplat?

— Catastiful a dispărut.

Nu mai era pe tejghea. Călimara destupată rămăsese tot acolo. Pe partea laterală a lemnului se vedea o dâră mânjită de sânge uscat, maroniu. Altminteri, tejgheaua era goală. I-am dat ocol, să văd dacă nu cumva catastiful căzuse în spate, dar nu era nici acolo. Am văzut doar aşternutul meu de paie, perna, cubul meu încifrat şi cuţitul aşezat deasupra lui, alături de cufărul cu bani, acum gol. L-am întors pe toate părţile.

— Ne-au luat banii, am anunţat.

Lordul Ashcombe a arătat ceva cu degetul.

— Ce-i asta?

Iată-l. Catastiful era pe un raft, sub borcanul cu suc de lămâie, cel pe care Maestrul Benedict îmi poruncise să i-l aduc înainte de a pleca. Pe coperta îmbrăcată în piele era aşezată pana; sau cel puţin bucăţile care rămăseseră din ea. Cineva o rupsese în două.

Lordul Ashcombe a ajuns acolo înaintea mea. A tras catastiful de sub borcan, iar ceramica a zăngănit pe lemnul din spate. A aşezat catastiful pe tejghea şi l-a deschis, răsfoind paginile până a ajuns la sfârşit. Încă simţeam aroma pătrunzătoare a lămâii.

L-a studiat o clipă.

— Nu pot să citesc.

Nici nu mă aşteptam să poată citi. Maestrul Benedict nota în catastif, prescurtat, nume şi leacuri, iar uneori le scria în latină. Mă învăţase acelaşi cod. Procedam aşa în parte, deoarece era mai iute şi, pe de altă parte, pentru a păstra taina negoţului nostru.

Majoritatea notelor din acea zi erau ale mele. Ultimele

trei fuseseră scrise de maestrul meu.

†Δ esid. A: rapf. O set. age Htsn. oil eh. two leb. Ht4: shg. Uh.← ↓M08→ *sfârşit, spade neminidixeris*

Mă zgâiam.

Lordul Ashcombe mă privea cu atenţie.

— S-a întâmplat ceva?

— Eu… nu.

Simţeam că faţa îmi arde.

— Astea sunt… însemnări. Ca să ne amintim să cumpărăm ingredientele care ni s-au terminat. Ulei de vitriol şi… altele. Cifrele arată cât anume ne trebuie.

Mâna mea a rămas pe foia de hârtie.

— Nu a scris nici despre cumpărăturile lui lady Brent, nici despre ale altcuiva.

Puţurile negre ale ochilor lordului păreau să mă sfredelească. *Ştie,* mi-am zis în gând. *Ştie că minţi.*

Lordul Ashcombe tocmai era pe cale să vorbească, dar uşa s-a deschis puţin. Iar el s-a răsucit. La fel au făcut şi gărzile.

Am făcut-o pe negândite. Degetele mele s-au încleştat pe pagină şi am smuls-o înainte de a închide catastiful. În învălmăşeala iscată în prag, în zgomotele din stradă, nimeni nu a băgat de seamă că rupsesem foaia.

Capitolul 10

Mi-am dus mâinile la spate şi am împăturit hârtia. Apoi mi-am ridicat cămaşa şi am strecurat la brâu pagina boţită.

Un bătrân a intrat șontâcăind în încăpere, sprijinindu-se de un baston noduros de lemn. Unul dintre soldaţi i-a pus o mână pe piept, oprindu-l. Bătrânul aştepta liniştit.

Hârtia smulsă din catastif mi-a alunecat uşor, la spate.

— Lăsaţi-l să intre, a spus Lordul Ashcombe.

L-am recunoscut şi pe el, şi pe cei doi care veneau în urma lui, cu toate că nu-i mai văzusem de trei ani. Făceau parte din Consiliul Breslei Spiţerilor.

Omul care şchiopăta, înveşmântat cu totul în mătase verde, era Sir Edward Thorpe, Marele Maestru al Spiţerilor. Era capul Breslei noastre încă de dinaintea naşterii mele. Se zvonea pe şoptite că rămăsese în viaţă graţie elixirului nemuririi pe care îl descoperise. Dacă era adevărat, probabil că umblase alături de Moise, deoarece Sir Edward părea să aibă câteva mii de ani. Până şi peruca îi era căruntă.

Însoţitorii lui erau Păzitorii Breslei: Valentine Grey şi Oswyn Colthurst. Pe Valentine abia dacă îl cunoşteam – după zvonuri, mai degrabă. Era secretarul breslei şi se spunea că era cel mai avut spiţer din oraş. Cu siguranţă, lanţul de aur de la grumazul lui era destul de gros încât să poată fi zărit din Ceruri. Se mai spunea că era mereu nemulţumit, fapt confirmat de buzele lui lăsate în jos, cu o expresie acră.

Mi-l aminteam bine pe Oswyn. El îl încurajase pe directorul orfelinatului să mă trimită la Breasla Spiţerilor. Tot el îmi dăduse proba de admitere în Breasla Spiţerilor. Dat fiind că îşi dorise să fac parte din Breaslă, îmi închipuisem că avea să fie îngăduitor cu mine. În schimb, tremurasem în faţa lui, în vreme ce el, cu glas sever şi cu ochi iscoditori, îmi pusese întrebări peste întrebări din

ştiinţă, matematică, istorie, teologie şi mai cu seamă din latină. Crezuse că avea să mă încurce, dar încasasem destule bătăi la orfelinat care mă făcuseră să vorbesc latina precum Iulius Cezar. Atunci, asudând din greu în timpul examenului, omul mi se păruse un despot. Dar după ce am trecut proba, în vreme ce Sir Edward şi Valentine abia dacă îşi exprimaseră felicitările cu un semn al capului, Oswyn îmi zâmbise şi îmi urase un călduros bun venit în Breaslă.

Dar azi, nici vorbă de zâmbete. Înainte de a se alătura celorlalţi membri ai Consiliului, care stăteau deasupra leşului maestrului meu, Oswyn m-a salutat din cap cu întristare. Valentine a şoptit „Domnul să ne apere" şi şi-a făcut semnul crucii. Oswyn şi-a încrucişat braţele şi s-a întors cu spatele.

Sir Edward a clătinat din cap solemn şi i s-a adresat Lordului Ashcombe cu un glas mai gros decât mi-aş fi închipuit că adăpostea corpul lui bătrân.

— Richard, Breasla noastră este atacată. Implorăm ajutorul Maiestăţii Sale.

— Iar eu sunt aici, Edward, a spus Lordul Ashcombe.

— Făcând ce anume, mă rog? a întrebat Oswyn, cu batjocură în glas.

Replica lui Ashcombe a fost la fel de ostilă:

— Îmi fac treaba, puritanule.

Observasem că Lordul Ashcombe se întunecase la faţă văzându-l pe Oswyn. Acum ştiam şi de ce.

Nu-mi dădusem seama că Oswyn era puritan. Straiele sale erau simple, în comparaţie cu cele ale celorlalţi doi membri ai Consiliului. Într-adevăr, purta doar o jachetă simplă de lână maronie pe deasupra rufăriei curate, de bumbac, iar capul lui ras şi fără perucă îl scotea în evidenţă pe lângă ceilalţi bărbaţi. Mai mult ca sigur, avea un aer sever: mustrările lui usturătoare când greşisem câte un răspuns la proba de admitere fuseseră la fel de dureroase precum pumnii încasaţi de la părintele Talbot. Dar apoi, după ce am discutat cu el, am înţeles că se purtase atât de aspru nu din răutate. Pur şi simplu,

trebuise să se asigure că eram pregătit pentru ucenicie.

— Aici sunt mulţi care nu vor fi încântaţi să aibă un orfan în rândurile lor, îmi spusese el fluturând o mână spre băieţii şi profesorii care se învârteau pe hol. Abia vor aştepta să dai greş. Dar nu te îndoi de tine, Christopher. Aluatul din care e făcut un om nu are nimic de-a face cu obârşia lui.

După aceea, nu am mai fost atât de ruşinat că eu crescusem la Cripplegate. Prin urmare, puritan sau nu, Oswyn nu mi se părea atât de îngrozitor.

Cu toate acestea, probabil că Lordul Ashcombe, care stătuse în exil nouă ani în Franţa şi în Ţările de Jos, alături de regele Carol, avea multe motive să creadă altceva. După ce regele nostru s-a întors, Lordul Ashcombe se ocupase personal de îndepărtarea puritanilor de la putere.

Au fost executaţi cei a căror trădare fusese dovedită, dar şi câţiva a căror vinovăţie nu ieşise la iveală. Felul în care îl sfredelea din priviri pe Oswyn mă făcea să cred că Temnicerul Regelui voia să adauge încă o căpăţână lângă cele care împodobeau Podul Londrei.

Sir Edward a pus o mână pe braţul lui Oswyn, ca să-l liniştească.

— Iartă asprimea colegului meu, Richard. Dar are dreptate. Benedict Blackthorn e al patrulea membru al Breslei noastre care e ucis.

— Atunci, poate că unul dintre voi îmi poate spune câte ceva despre Cultul Arhanghelului, a spus Lordul Ashcombe.

Sir Edward s-a încruntat.

— Crezi că ucigaşul e spiţer?

— Membrii Breslei noastre sunt oameni cinstiţi, a spus Valentine, părând şi mai acru. Şi loiali Regelui.

— O parte dintre voi, a completat Ashcombe.

Oswyn s-a încordat. Înainte să-i poată da o replică, uşa s-a lovit de perete şi în prăvălie a păşit Nathaniel Stubb.

Furia fierbea în mine. Sângele îmi luase foc. Prezenţa acestui şobolan în casa mea răsucea cuţitul în rană.

Gărzile Regelui l-au înşfăcat.

— Daţi-mi drumul! a cerut Stubb.

— Cine-i omul ăsta? a întrebat Lordul Ashcombe.

Stubb a încercat să se smulgă din mâinile soldaţilor.

— Am venit să pretind bunurile din prăvălia asta.

— Nu acum, Nathaniel, a spus Oswyn, părând iritat.

— E dreptul meu.

Ştiam că nu ar fi trebuit să spun nimic, mai cu seamă dinaintea Consiliului Breslei. Ucenicii nu aveau voie să vorbească fără permisiune. Dar ceva s-a rupt în mine. Sau poate că era rupt deja.

— N-ai niciun drept aici, i-am trântit-o.

Membrii Consiliului se zgâiau la mine, uluiţi. Până şi Lordul Ashcombe a ridicat dintr-o sprânceană.

— Cum îndrăzneşti? a exclamat Stubb şi s-a răsucit către Temnicerul Regelui. Arestaţi-l, domnule! Băiatul ăsta m-a atacat.

— Ce tot spui acolo? a întrebat Oswyn.

— Ieri, el şi nişte copii huligani m-au atacat în stradă.

Toată lumea m-a privit întrebător. La urma urmei, se pare că Stubb mă văzuse.

— Nu purta însemnul stejarului, am murmurat eu, şi, odată ce maeştrii Breslei au priceput despre ce vorbeam, au părut stânjeniţi.

În mod normal, ar fi fost tulburaţi. Dat fiind că stăteau deasupra leşului maestrului meu, nimănui nu-i păsa.

Cu atât mai puţin Lordului Ashcombe.

— Vasăzică, dumnealui e Stubb, a spus el răsucindu-se spre spiţer. Marţea asta v-aţi certat cu Benedict Blackthorn.

— Ce tot spuneţi? Daţi-mi drumul!

Într-un târziu, Stubb a izbutit să scape din mâinile soldaţilor. Judecând după nasurile lor încreţite, cu siguranţă nu îi deranja să nu îl mai atingă.

Valentine părea să-şi piardă şi el răbdarea faţă de Stubb.

— Care e motivul pretenţiei dumneavoastră asupra prăvăliei? l-a întrebat încruntat pe spiţer.

— Gâlceava mea cu Benedict e bine cunoscută, domnule. Îmi fura tainele. Prin legile Breslei noastre, am dreptul la

compensaţii.

— Minţi! i-am spus.

Valentine a rămas cu gura căscată.

— Ai grijă ce vorbeşti, băiete.

— *Tăceți* cu toţii.

Sir Edward a vorbit încet, dar toată lumea – până şi Stubb, care se înroşise ca racul – a tăcut.

— Maestre Stubb, ştim cât se poate de bine legile Breslei noastre, iar *dumneata* ai face bine să iei în seamă faptul că doar Consiliul poate hotărî asupra tuturor pretenţiilor bunurilor unui membru.

S-a uitat cu asprime la Stubb, care s-a făcut mic sub privirea bătrânului.

— Mai întâi trebuie să stabilim cui îi aparţine casa.

— Cu siguranţă, testamentul lui Benedict se află printre actele noastre, a spus Oswyn. Voi pune copiştii să-l caute.

— Coroana e de acord? s-a interesat sir Edward.

Lordul Ashcombe a ridicat din umeri.

— Treburile voastre nu mă interesează.

Sir Edward s-a răsucit spre mine.

— Tu. Ăă…

— Îl cheamă Christopher Rowe, a zis Oswyn.

— Să vii luni la Palatul Breslei, Rowe. Ne vom ocupa de situaţia ta, dacă timpul ne-o va îngădui.

Îmi venea să urlu la toţi cei de faţă. Însă îmi mai rămăsese destulă judecată ca să ştiu că, dacă aş fi strigat la Marele Maestru, aş fi intrat într-un mare bucluc. Aşa că m-am mulţumit să scrâşnesc din dinţi şi am spus:

— Îmi îngăduiţi să vorbesc, Mare Maestru?

— Ţi se va îngădui să vorbeşti luni, mi-a răspuns el. Şi când vei vorbi, ucenicule, ai face bine să-ţi vezi lungul nasului.

A aruncat o privire prin prăvălie.

— Deocamdată, trebuie să găsim un loc în care să stai.

Stomacul mi s-a strâns. Stând pe podea, alături de maestrul meu, o întrebare murdară şi ruşinoasă se strecurase în mintea mea: *Ce-o să se aleagă de mine?* Presupun că primisem deja un răspuns.

— *Blackthorn* e casa mea.

— Băiete, nu poţi rămâne aici, a zis Valentine. Nu când prin preajmă pândeşte… acest rău.

— Dar…

Mă chinuiam să născocesc un motiv.

— Trebuie să hrănesc porumbeii.

Doar atât am putut găsi.

— Un membru al Breslei se va ocupa de asta, mi-a spus Oswyn. Prăvălia asta nu mai e răspunderea ta.

Ochii lui se plimbau de la mine la maestru, avertizându-mă: *Ţine-ţi gura.* Izbuteam să tac doar muşcându-mi limba. În tăcere, am mers în spatele tejghelei şi mi-am luat cubul încifrat.

— Ce face? a strigat Stubb. Opriţi-l!

Lordul Ashcombe l-a ascultat.

— Ce-i asta?

I-am arătat.

— Maestrul Benedict mi l-a dat cadou de ziua mea.

— Vrea să îl fure, a spus Stubb.

— Mi l-a *dat!* am strigat. E *al meu!*

Valentine a întins mâna.

— Dă-mi să văd.

Secretarul Breslei l-a cercetat, apoi i l-a dat lui Oswyn, care l-a întors pe toate părţile, curios.

— E de argint? l-a întrebat sir Edward pe Valentine.

— Din cositor, cred.

Oswyn a clătinat din cap.

— E din antimoniu.

Dacă Stubb atingea cubul, aveam de gând să ţip.

— E al meu, am repetat.

Sir Edward m-a privit cu severitate.

— Ucenicii nu au bunuri ale lor.

A luat cubul din mâna lui Oswyn şi l-a aşezat pe tejghea.

— Va rămâne aici. Testamentul va hotărî cui îi aparţine.

Avea dreptate. După lege – totul, până şi hainele mele pătate de sânge – aparţinea maestrului meu. M-am întrebat cu amărăciune dacă aveau de gând să mă arunce în stradă despuiat.

Era limpede că Stubb lua ideea în serios.

— Percheziţionaţi-l. Ar putea ascunde şi altceva.

Am îngheţat. Orbit de furie, uitasem că, într-adevăr, mai aveam ceva asupra mea. Deodată, simţeam hârtia care îmi aluneca din brâu ca pe o lamă lipită de piele. Dacă o găseau, urmau să-mi pună întrebări la care nu puteam răspunde. Iar Lordul Ashcombe avea să-mi smulgă răspunsurile. În Turnul Londrei. Folosindu-se de cărbuni aprinşi.

Dar Consiliul Breslei părea dezgustat de propunerea lui Stubb.

— Nathaniel, mai taci! i-a spus Oswyn, iar eu am răsuflat uşurat.

Până la urmă, nu aveam să sfârşesc în Turnul Londrei.

Însă Cultul Arhanghelului îmi răpise maestrul. Iar acum, Consiliul îmi răpise casa.

Capitolul 11

Tatăl lui Tom stătea în prag, cu braţele lui dolofane încrucişate.

— Nici gând.

— Dar, tată… a început Tom.

William Bailey a arătat cu degetul gros cât un cârnat spre cele cinci fetiţe care trăgeau cu ochiul din spatele lui. Gestul i-a făcut trupul să se cutremure.

— Am destule guri de hrănit. Poate să-şi plătească odaia? O să muncească?

— Munceşte mai din greu decât oricine, i-a spus Tom.

— Ei bine, nu-mi trebuie alte ajutoare.

M-am înnegurat. Nu din întâmplare eu şi Tom petreceam foarte puţin timp în acel loc. Tatăl lui era de-a dreptul hain.

Surorile mai mici ale lui Tom trăgeau de şorţul plin de făină al tatălui lor.

— Te rugăm, tată, lasă-l să stea cu noi. Te rugăm.

Erau fete bune la suflet, aidoma lui Tom; moşteneau bunătatea mamei lor. Ştiau că, dacă rămâneam, aveam să le citesc poveşti înainte de culcare.

Până la urmă, mama lui Tom a rezolvat situaţia. Mary Bailey, cât jumătate din soţul ei, dar la fel de rotofeie, s-a aplecat pe fereastra celui de-al treilea cat şi a strigat:

— Lasă-l să intre, Bill. Ne permitem să facem pomana asta. Aşa e creştineşte.

Tatăl lui Tom a arătat cu degetul în josul străzii.

— Biserica e într-acolo.

Un prosop muiat a aterizat cu un plesnet pe umărul lui:

— Să-ţi fie ruşine, William Bailey!

Mama lui Tom a pocnit din degete către mine.

— Christopher, urcă în clipa asta!

William Bailey s-a uitat urât la mine, dar m-a lăsat să trec. Tom a primit o scatoalcă peste scăfârlie.

Urmat de un alai de membri ai familiei Bailey, am urcat în dormitorul părinţilor lui Tom. Doamna Bailey şi-a expediat la catul de jos fiicele, care chicoteau, şi m-a pus să mă aşez la masa din apropierea ferestrei.

Un pat vechi de lemn, cu salteaua strivită de greutatea îndurată peste ani, era înghesuit la perete. Într-un colţ se afla un divan acoperit cu o catifea ponosită şi o comodă în celălalt colţ, de pe care vopseaua galbenă se cojea. Masa din faţa mea era singura concesie făcută avuţiei: avea picioare din lemn de cireş, cu multe detalii sculptate, care se curbau în sus, sprijinind o lespede de piatră albă. Deasupra mesei stătea un lighean de cositor; alături, un prosop aspru, mototolit. Pe spatele mesei era încastrată o oglindă de argint.

— Mă pregăteam să mă spăl, mi-a spus mama lui Tom. Poţi folosi apa mea.

M-a măsurat din ochi.

— N-am aruncat încă hainele vechi ale lui Tom. Sunt încredinţată că unele dintre ele o să fie pe măsura ta.

A plecat şi am rămas singur.

Mi-am scos şorţul de ucenic. Sângele uscat crăpa pe el. Şi cămaşa mea era distrusă, aşa că a ajuns la rândul ei pe podea. Foaia pe care o rupsesem din catastif mi s-a desprins de la brâu şi a căzut la podea, laolaltă cu hainele mele.

Am privit în oglindă. Reflexia mea mă privea. Părea atât de liniştită, de calmă.

Totul e în regulă, îmi spunea.

Dar şi imaginea mea era pătată de sânge. Aveam urme roşii de-a curmezişul pieptului. Îmi aminteam cât de moale fusese pieptul maestrului meu când îmi îngropasem faţa în el.

Mi-am muiat un deget în lighean, stârnind unde la suprafaţa apei. Am ridicat mâna şi am desenat o linie prin sângele uscat. Un strop de apă însângerată mi s-a scurs pe podul palmei şi mi-a căzut de pe încheietură. S-a spart pe suprafaţa marmurei – o pată urâtă şi roz.

Eram singur.

Pentru prima oară de când îi găsisem cadavrul, eram singur.

Nu puteam vorbi. Nu puteam respira. Puteam doar să suspin.

Disperarea mă năpădea, asemenea unui demon. Urla în capul meu, îmi zdrobea pieptul, îşi înfigea ghearele în sufletul meu şi îl sfâşia. *Vino,* mă chema. *Aici e linişte şi pace.* Voiam să plec. Voiam să mor. Îmi doream atât de mult ca acel Cult blestemat să mă fi luat şi pe mine.

O boare de vânt intra prin fereastra deschisă, măturându-mi părul în ochi. La picioarele mele auzeam foşnetul hârtiei smulse din catastif. Mânată de vânt, flutura şi plutea pe podeaua de scânduri.

Disperarea îşi intona cântul, voia să mă prindă, mă chema înapoi.

I-am răspuns: *Nu.*

Am lovit cu pumnul în masă. Ecoul a răsunat ca o lovitură de ciocan. Pielea de pe al treilea deget mi s-a despicat. În apa scursă pe piatră, sângele meu s-a scurs, amestecându-se cu cel al maestrului.

Mâna îmi zvâcnea. Durerea m-a readus în simţiri.

Fiindcă trăieşti, *Christopher. A făcut în aşa fel încât să rămâi în viaţă. De asta te-a trimis de acasă.*

Şi ti-a lăsat un mesaj.

Hârtia a tremurat în bătaia vântului, apoi a rămas nemişcată. M-am ridicat în scaun, m-am sprijinit cu putere de spătarul acestuia. Lemnul de stejar îmi lăsa dungi pe spate.

Voiam să dorm. Să dorm pentru vecie. Să-mi întâlnesc maestrul. Şi aşa avea să se întâmple.

Dar nu deocamdată.

Maestrul Benedict îmi lăsase acel mesaj în catastif cu un motiv. Orice-ar fi fost scris pe foaia aceea era atât de important, încât maestrul rămăsese în urmă pentru a scrie în loc să fugă ca să-şi scape viaţa.

Avea nevoie de mine. Cu trei ani în urmă, avusesem nevoie de el, iar maestrul mă salvase, mă adusese la

Blackthorn şi îmi dăruise primul meu cămin adevărat. Viaţa aceea dispăruse acum; fusese furată, ca şi viaţa lui. Nu conta. Chiar şi de dincolo de moarte, avea nevoie de mine.

Cu inima încă pârjolită, mi-am şters lacrimile. Am strigat din mijlocul flăcărilor, ca să mă audă din ceruri: *Maestre, îţi făgăduiesc. Orice îmi ceri, voi face. N-o să plâng. N-o să mă odihnesc. Nu voi da greş.*

Şi-l voi găsi pe cel care te-a ucis, oricine ar fi. Va plăti. O jur în faţa lui Dumnezeu şi a sfinților săi.

În uşă a răsunat o bătaie. Mama lui Tom mi-a strigat:

— Christopher, totul e în regulă?

Am privit în oglindă. Cel oglindit acolo a răspuns:

— Totul e bine.

Capitolul 12

Mama lui Tom mi-a aranjat gulerul.

— Gata. Nu-i chiar aşa de rău.

Tom crescuse atât de repede, încât fusese nevoită să caute printre hainele de acum trei ani ca să poată găsi ceva care să-mi vină. Eram împopoţonat cu nădragi maro, din lână şi in, şi cu o cămaşă albă, de in, cu o pată purpurie pe mânecă. Mi-am adus aminte de cămaşa aceea. Tom o purta când l-am întâlnit prima oară.

Trecuseră trei ani de când devenisem ucenic. Maestrul Benedict îmi dăduse o carte despre războaiele străvechi, ca s-o studiez. După ce am citit despre catapulte, m-a fascinat gândul de a construi una cu mâinile mele. Maestrul Benedict m-a lăsat să folosesc lemne din atelier şi câteva ramuri de arţar proaspăt retezate. Într-o duminică, după slujbă, am târât după mine micul meu mecanism de asediu până la câmpurile Bunhill, cu gândul să îl pun la încercare; într-un săculeţ din pânză de sac, aburcat pe umăr, duceam muniţia alcătuită din fructe stricate.

După cum s-a dovedit, catapulta arunca proiectilele de minune. Doar că nu era prea precisă. Am privit îngrozit cum primul proiectil catapultat, o rodie mult prea coaptă, a virat abrupt spre stânga şi a pocnit scăfârlia unui băiat solid, împroşcându-i din belşug cămaşa cu suc de rodie.

Buimac, s-a uitat la cer, parcă întrebându-se dacă Dumnezeu îl lovea cu rodii. S-a apropiat de mine ducând în braţe o fetiţă care râdea încântată privind sâmburii de rodie care cădeau din părul băiatului pe gulerul cămăşii.

Primul gând care mi-a trecut prin cap a fost să o iau la sănătoasa cât mai iute. La Cripplegate crescusem înconjurat de băieţi mai vânjoşi decât mine, aşa că mă aşteptam la o mamă de bătaie. Când colo, deşi acum mirosea a îngrăşământ făcut din fructe stricate, băiatul mi-

a vorbit liniştit:

— De ce arunci cu fructe în mine?

— Îmi pare foarte rău – cuvinte pe care urma să le repet de nenumărate ori în următorii trei ani –, nu voiam să te nimeresc. Jur!

Fetiţa din braţele lui a întins pumnişorii în aer şi m-a îndemnat:

— Fă din nou!

Am arătat spre ramura de arţar pe care o transformasem în lansatorul catapultei.

— Proiectilul ar fi trebuit să fie lansat în faţă. Cred că am rupt ramura pe drum încoace.

Băiatul a studiat din ochi lansatorul îndoit.

— E făcut din lemn de arţar? m-a întrebat.

Am dat din cap.

— Doar atât am avut la îndemână. Probabil că ar fi trebuit s-o fac din lemn de tisă.

Băiatul şi-a înclinat capul într-o parte şi s-a gândit.

— Sunt nişte arbori de tisă lângă cimitir, mi-a zis. Ai un cuţit?

Am folosit o ramură de tisă pentru a repara lansatorul, în vreme ce fetiţa – Molly, surioara cea mică a lui Tom – săpa pământul cu degetele. Apoi am catapultat restul fructelor, strigând toţi trei de bucurie la fiecare aruncătură. După aceea am alergat acasă, pentru a-i arăta catapulta Maestrului Benedict şi a-i povesti despre noul meu prieten, Tom.

Mi-am amintit cum ascultase Maestrul Benedict, zâmbitor.

— Foarte bine, mă lăudase el.

M-am ferit, ca mama lui Tom să nu-mi vadă chipul.

Când am coborât la primul cat, tatăl lui Tom deja îşi trimisese copiii înapoi la muncă. Fetele erau toate în odaia alăturată, spălând rufe şi stropindu-şi cu apă şorţurile de brutărie. Cecily, cea mai mare, avea doisprezece ani; când am trecut pe acolo, mi-a suflat în păr clăbuci de săpun. Celelalte au izbucnit în chicote şi au luat, la rândul lor,

clăbuci în palme. Am fugit de acolo înainte să mă acopere cu spumă din cap până-n picioare.

L-am găsit pe Tom la uşa din spatele casei, frecând treptele. Când a văzut ce haine purtam, a clătinat din cap.

— Ar fi trebuit să fug.

— De mine sau de catapultă? l-am întrebat.

— Tu *eşti* o catapultă, mi-a zis, dar gluma lui nu avea vlagă.

A oftat.

— Îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat Maestrului Benedict. Îmi plăcea.

— Te temeai de el.

— Da. Dar cu tine se purta frumos.

Tom mi-a cercetat chipul, pe urmă a oftat din nou, mai adânc.

— Bine.

— Ce vrei să spui?

— O să te ajut.

— Cu ce să mă ajuţi?

— Cu noul tău plan, oricare-ar fi el.

Am scos pagina de catastif din buzunar şi am ridicat-o.

— O să-i găsim pe ucigaşii Maestrului Benedict.

Tom s-a zgâit la ultimele trei rânduri scrise pe foaie:

†Δ esid. A: rapf. O set. age Htsn. oil eh. two leb. Ht4: shg. Uh.← ↓M08→ *sfârşit, spade neminidixeris*

Am intrat în casă pentru a putea citi şi am întins hârtia pe o masă de lucru din brutărie, netezind-o. Deşi munca acelei zile se terminase, mirosul de aluat încă plutea în aer, ca un nor.

— E un mesaj pentru mine, i-am spus. L-a scris Maestrul Benedict…

Vocea mi-a pierit.

Încetează, m-am mustrat singur. *Ai spus că n-o să plângi. Ai făgăduit.*

Mi-am dres glasul.

— Probabil că Maestrul Benedict îi cunoştea pe ucigaşii săi, am continuat. Mi-a scris cuvintele astea ştiind că urma să moară.

Tom a făcut ochii mari.

— Numele ucigaşilor sunt scrise acolo?

— Aşa cred. Încă nu am descifrat mesajul. Cifrurile…

— Stai puţin, m-a întrerupt Tom. Dacă aici stă scris cine sunt ucigaşii, de ce nu îi dai foaia Lordului Ashcombe?

— Maestrul Benedict mi-a zis să n-o fac.

— Chiar aşa?

— Pe ultimul rând.

Tom a citit. Sau a încercat.

— *Nemi…* ăă… cum? Ăsta-i un cuvânt?

— Două cuvinte. Sunt în latină. A scris *„nemini dixeris".* Maestrul Benedict nu a folosit un cifru pentru cuvintele astea aşa încât, când aveam să văd ce e scris, să ştiu îndată ce am de făcut.

— Să furi pagina?

— Să o tăinuiesc. *Nemini dixeris* înseamnă „Nu spune nimănui".

— De ce ar vrea să tăinuiască numele celor care l-au ucis?

— Habar n-am. Dar, dacă ai o hârtie, putem afla.

Am început cu primul rând al mesajului. Maestrul Benedict îl încifrase folosind primul cod pe care-l învăţasem de la el.

†Δ esid. A: rapf. O set. vârstă Htsn. ulei eh. doi leb. Ht4: shg. Uh.←

— E o aiureală, a spus Tom.

— De fapt, e în engleză. În buna şi bătrâna limbă engleză.

Prietenul meu s-a încruntat.

— Desluşesc *câteva* cuvinte. „Set"… „vârstă"… „ulei". Şi „doi".

— Tocmai asta-i şmecheria. Par a fi cuvinte, dar sunt scrise doar ca să te deruteze. La fel şi punctele. Singura care contează e săgeata. Îţi indică ce trebuie să faci.

Tom a arătat spre stânga.

— Să o iei în stânga?

— Da.

— Nu pricep.

— Pe rând, l-am lămurit. Să o iei la stânga pe rând.

Înţelesese, în sfârşit.

— A, vrei să spui să o iei *invers.*

— Întocmai. Elimini punctele şi majusculele…

Am scris pe hârtie.

iulusidarapeliţropielbushguhiullaael4la

— *… iar apoi o iei în sens invers…*

al4leaalluihughsubleiporţileparadisului

— … şi o să obţii cuvintele, am completat.

Al 4lea al lui Hugh sub lei porţile paradisului

Tom părea impresionat. Apoi a întrebat:

— Asta nu înseamnă că… Oare maestrul *Hugh* l-a omorât?

— Cum?

M-am încordat.

— Sigur că nu.

— Dar ai spus că Maestrul Benedict a scris numele ucigaşilor. Cu toate că mă aşteptam să fie ceva ca „Arthur Quackenbush m-a ucis, blestemat fie el”.

— Nu scrie „Hugh”, ci „al lui Hugh”.

— Al patrulea ce? Şi care lei? Ăia din menajeria regelui? Din Turn?

— Nu-s sigur, i-am răspuns. Poate aflăm din al doilea rând.

↓M08→ *sfârşit, spade*

— Îmi aduc aminte, a zis Tom. E scris în acelaşi cifru ca reţeta pentru praf de puşcă. Dar astea n-ar trebui să fie numere?

— Aşa e.

I-am întins hârtia.

— Miroase.

Tom părea derutat.

— Glumeşti?

— Vorbesc serios.

Bănuitor, s-a aplecat în faţă şi a adulmecat hârtia.

— Oare asta-i…?

S-a îndreptat brusc de spate.

— Lămâi. Miroase a lămâi.

— Înainte ca Maestrul Benedict să mă trimită din prăvălie, mi-a zis să-i aduc sucul de lămâie. N-am priceput de ce, fiindcă sucul de lămâie lecuieşte scorbutul, dar niciunul dintre muşteriii noştri nu suferea de aşa ceva. Apoi, când m-am întors, am văzut că vârâse catastiful sub borcanul de pe raft. Abia după ce am văzut mesajul mi-am dat seama ce făcuse. A scris mesajul cu suc de lămâie. A ascuns cifruri înăuntrul altor cifruri.

— De ce să facă asta? a întrebat Tom.

— Pentru că, oricare ar fi mesajul, maestrul *nu* vrea să-l vadă nimeni altcineva în afară de mine.

— Şi cum îl putem vedea?

— Cu ajutorul focului. Căldura va încălzi sucul de lămâie. Ne trebuie o lumânare sau ceva asemănător.

Tom a aprins o lumânare lungă de ceară cu ajutorul tăciunilor care încă fumegau în cuptor. L-am rugat să ţină lumânarea nemişcată.

— Dacă arde hârtia…

Strângea lumânarea atât de tare, încât am crezut c-o să strivească ceara. Şi eu m-am silit să nu-mi tremure mâna când am apropiat hârtia de flacără, ţinând-o deasupra ei. Încet, am mişcat pagina. Simţeam mirosul înţepător de lămâie arsă. Ca prin farmec, pe pagină au apărut semne maro-închis.

↓M08→
05142020222207201601080420210115sfârşit.spade

Pentru o clipă, doar le-am privit. Apoi am notat cheia cifrului.

A	*B*	C	*D*	*E*	*F*	G	*H*	*I*	*J*	*K*	*L*	*M*
2	*2*	*2*	*2*	*2*	*0*	*0*	*0*	*0*	*0*	*0*	*0*	*0*
2	*3*	*4*	*5*	*6*	*1*	*2*	*3*	*4*	*5*	*6*	*7*	*8*
N	*O*	*P*	*Q*	*R*	*S*	*T*	*U*	*V*	*W*	*X*	*Y*	*Z*
0	*1*	*1*	*1*	*1*	*1*	*1*	*1*	*1*	*1*	*1*	*2*	*2*
9	*0*	*1*	*2*	*3*	*4*	*5*	*6*	*7*	*8*	*9*	*0*	*1*

Am tradus mesajul. Ne-am lipit spinarea de spătarul scaunelor.

— Ce înseamnă *asta*? a întrebat Tom.

Capitolul 13

Mă zgâiam la cuvinte.
— Nu ştiu…

JSYYAALYUFMIYZFT

Tom s-a scărpinat în cap.
— E în latină?
— Cu neputinţă, am răspuns. În latină nu există litera „J”. Nici litera „U”.
— Poate că e un alt cifru, aşa cum ai zis. Poate că ăsta e *foarte, foarte* secret.
Avea noimă.
— Dar cum îl desluşesc? Care e cheia?
— Păi… poate că simbolurile alea de la început înseamnă ceva.

†Δ

— Asta-i o cruce? a întrebat Tom.
Am privit cu luare-aminte.
— Cred că-i o spadă.
— O spadă? Aha.
Tom mi-a arătat al doilea rând al mesajului.
— Aici. „Sfârşit spade”. Încă o spadă.
O spadă. Un triunghi. O altă spadă.
Al patrulea al lui Hugh. Lei şi porţi. Şi o învălmăşeală de litere de nedesluşit. Ăsta era mesajul.
Nu înţelegeam *nimic.*
În prima vară petrecută cu el, Maestrul Benedict mă învăţase să scriu de la coadă la cap. Ştiuse că voi descifra codul cu cifre folosit pentru a scrie reţeta prafului de puşcă. Şi mai că-mi vârâse în faţă sucul de lămâie. Fără îndoială, se aştepta să desluşesc mesajul ăsta. Dar în clipa

aceea nu ştiam ce să fac.

M-am lăsat să cad în scaun. Tom mi-a pus o mână pe umăr.

— Nu-ţi face griji. O să-ţi dai seama. Maestrul Benedict avea încredere în tine.

Îmi venea să vomit.

L-am ajutat pe Tom să termine de spălat treptele din spatele casei înainte ca tatăl lui să se întoarcă. Tom vorbea întruna, dar nu îl ascultam. Mă gândeam la ce îmi spusese mai înainte.

După ce Consiliul Breslei mă aruncase afară din casa mea, voisem să fug direct la Hugh. Însă mesajul maestrului meu mă oprise.

Nu spune nimănui.

Când văzusem foaia aceea de hârtie pentru prima oară, crezusem că Maestrul Benedict o lăsase în urmă pentru a face cunoscute numele ucigaşilor săi. În clipa aceea, după ce eu şi Tom descifraserăm mesajul, nu mai eram atât de încredinţat că acesta era adevărul. Dincolo de acele cifruri se ascundea altceva.

Tocmai asta mă nedumerea. Cifrurile erau menite să inducă în eroare persoanele străine, aşa cum îi păcălise pe Lordul Ashcombe. Hugh nu era un străin. Şi el fusese ucenicul Maestrului Benedict. El ar fi desluşit mesajul mai iute decât oricine altcineva.

Şi atunci, de ce nu îmi spusese să mă duc la el?

Am clătinat din cap. Nu era cu putinţă ca Hugh să facă parte din Cultul Arhanghelului. Nu era un ucigaş. Eram convins de asta. Maestrul Benedict m-ar fi avertizat.

Pe de altă parte, poate că mă avertizase.

Nu spune nimănui.

Am terminat de frecat şi m-am aşezat pe o treaptă. Nu aveam de ales. Maestrul Benedict ascunsese în acel mesaj ceva care pentru el era mai preţios decât propria viaţă. Ceva ce pentru el era de căpătâi. Aveam nevoie de ajutorul lui Hugh ca să-l descifrez.

Am decis să nu-i spun lui Hugh despre mesaj. În schimb,

aveam să ocolesc subiectul – poate urma să pomenesc de câteva simboluri. I-aş fi zis că le găsisem într-o carte. Trebuia să risc. Orice ar fi fost acel „al patrulea”, doar Hugh Coggshall ştia ce înseamnă.

Hugh nu avea o prăvălie. Când încă era ucenicul Maestrului Benedict, Hugh se împrietenise cu Nicholas Lange, ucenic la Colegiul Regal al Medicilor. Din câte îmi povestise maestrul, cei doi petreceau tot atât de mult timp împreună precum eu şi Tom. Amândoi deveniseră breslaşi în acelaşi an, se căsătoriseră cu fete aproape aidoma şi, după câţiva ani, deveniseră maeştri. Ca medic, dr. Lange avea nevoie de cineva care să-i furnizeze leacurile pe care le prescria, aşa că încheiase cu Hugh un contract exclusiv, prin care acesta devenea spiţerul lui. Astfel, dr. Lange primea un spiţer de încredere, iar Hugh – care iubise fiecare minut din timpul petrecut în atelier şi urâse fiecare minut petrecut în prăvălie – nu mai era nevoit să stea niciodată în spatele tejghelei.

Nici faptul că acel contract îi aducea o grămadă de bani nu i-a stricat lui Hugh. Casa lui de pe strada Chelsea – alături de cea a lui Nicholas Lange – era mică, dar de soi. Era construită din cărămizi trainice şi înaltă – cu un cat mai înaltă decât casele celor mai mulţi vecini. La catul de jos era atelierul lui Hugh, iar odăile de locuit se aflau deasupra, întinzându-se pe trei caturi.

Eu şi Tom am ajuns la uşa lui – din lemn de stejar lăcuit cu şelac, împodobit cu un cadru din fier forjat. Cu toate că se lăsase seara, în casă nu se zărea nicio lumină, nici măcar un foc aprins în vatră.

Tom a privit pe fereastră.

— Nu e acasă?

Am bătut la uşă. Neprimind niciun răspuns, am bătut mai tare.

S-a deschis o uşă, însă nu cea dinaintea căreia stăteam. Din casa de alături a ieşit dr. Lange, însoţit de soţie. Amândoi erau îmbrăcaţi pentru o ieşire în oraş.

— Doctore Lange!

Am dat fuga să-l prind înainte să urce în trăsura ce aştepta la capătul aleii.

— Doctore Lange!

S-a răsucit şi şi-a ridicat de pe ochi peruca brună şi lungă.

— Da? O! Ăă…

Agita un deget, încercând să-şi dea seama de unde mă cunoaşte.

— Sunt Christopher Rowe, domnule, l-am lămurit eu. Ucenicul lui Benedict Blackthorn. Ne-am cunoscut la Crăciunul trecut, în prăvălia lui.

— Da, bineînţeles.

Doctorul s-a încruntat.

— Mă bucur că te-am întâlnit. Ştii cumva unde este Hugh?

— Nu, am spus eu uluit. Voiam să vă întreb acelaşi lucru.

Doctorul a pufnit.

— Nu l-am văzut. De fapt, sunt cam supărat. Hugh trebuia să cineze cu noi, de Ziua Cecidiei, dar n-a venit. Mielul ni s-a răcit.

A spus-o de parcă ar fi fost silit să înghită cucută.

— Ba mai rău, astăzi am scris câteva reţete şi aveam nevoie de leacuri. A trebuit să-mi trimit pacienţii la neisprăvitul ăla de pe Cornhill. Hugh nu e cu domnul Blackthorn?

Era limpede că doctorul Lange nu auzise veştile. M-am mulţumit să clatin din cap.

— Aşadar, de joi nu l-aţi văzut pe Maestrul Hugh?

Şi-a mângâiat barba.

— Da, cam aşa ceva. De Înălţare, am luat împreună micul dejun. Dacă s-a dus să-şi vadă soţia fără să-mi zică, o să-mi simtă cizma în dos.

A împuns aerul cu un deget, arătând înspre mine.

— Să-i spui asta când îl vezi.

Pe drumul de întoarcere spre casa lui Tom, păşeam apăsat pe pietrele caldarâmului. Tom îmi evita privirea.

— Nu l-a ucis Maestrul Hugh, am spus eu.

Tom a ridicat mâinile.

— N-am spus nimic.

— Ştiu ce gândeşti.

— Bine, te cred. Dar atunci, unde e?

Poate că doctorul Lange avea dreptate. Soţia lui Hugh nu suporta nici zgomotul, nici duhoarea oraşului. Adesea, petrecea luni întregi la casa de la ţară a lui Hugh, împreună cu cele două fiice ale lor. Poate că se dusese să-şi vadă familia. Mi-am amintit conversaţia surprinsă joi seara.

Îngrijorat, Hugh spusese: *Simon deja a fugit din oraş.*

Maestrul Benedict răspunsese resemnat: *Vrei să pleci şi tu?*

Apoi maestrul meu fusese atacat.

Poate că asta îl înspăimântase pe Hugh. Aşa că fugise. Dar în cazul ăsta nu l-ar fi convins pe Maestrul Benedict să îl însoţească?

Ei bine, nu. Maestrul Benedict dorise să rămână. „Uşor de convins" nu era o calitate care să-l caracterizeze. Am clătinat din cap. Dacă Hugh părăsise deja Londra, nu puteam să aflu ce sens avea mesajul maestrului meu.

Am ajuns pe strada lui Tom, dar, în loc să mergem de-a lungul ei, Tom a apucat-o pe străduţa îngustă care ducea spre spatele casei sale. Mama lui aştepta la uşa din spate, ţinând în mână un sac de pânză.

— I-aţi dat vestea Maestrului Hugh? ne-a întrebat ea.

— Nu era acasă.

— Mare păcat! Întotdeauna e mai bine să auzi aşa ceva de la prieteni.

I-a întins lui Tom sacul de pânză.

— Mâncăm de seară în cinci minute.

Tom nu m-a lăsat să o urmez în casă.

— Trebuie să aşteptăm.

— Ce să aşteptăm?

În sac erau o jumătate de pâine cu coaja groasă, o franzelă din făină de secară şi câteva cornuri dulci.

— Asta mâncăm? l-am întrebat.

— Nu.

A făcut un semn cu capul spre capătul aleii.

S-a ivit un bărbat. De departe, părea înstărit. Era ciudat, fiindcă, deşi nu era o stradă rău-famată, nici nu era genul de loc unde puteai găsi oameni bogaţi plimbându-se pe străduţe lăturalnice. Dar când s-a apropiat, mi-am dat seama că nu era ceea ce credeam.

Hainele lui fuseseră de soi altădată. Peruca îi era încâlcită. Haina subţire de lână era ruptă şi zdrenţuită pe la margini. Cămaşa lui era atât de pătată, încât nu se mai ştia ce culoare avea, iar nădragii lui din piele de căprioară erau atât de subţiaţi, încât îi puteam zări genunchii.

Era doctorul Parrett. Obişnuia să vină în prăvălia noastră. Apoi, cu o vară în urmă, casa îi arsese. Nu o reparase, dar nici nu se mutase. Încă trăia în ea, de unul singur, printre bârne arse şi rămăşiţele fostei sale vieţi.

— Seara bună, doctore Parrett, l-a salutat Tom.

— Seara bună, Tom. Şi ţie…

Şi-a aplecat capul într-o parte, de parcă ar fi ascultat ceva.

— … Christopher.

S-a apropiat. Nu îşi spălase straiele, şi cu atât mai puţin corpul.

— Mă bucur să vă revăd, domnule.

S-a uitat la mine cu tristeţe.

— Îmi pare tare rău pentru maestrul tău, băiete. Dacă ai nevoie de ceva, casa mea e şi a ta, oricât ai avea nevoie să stai cu mine. Iar James s-ar bucura tare mult să te aibă prin preajmă.

Am simţit cum spinarea îmi îngheaţă. James – fiul de doisprezece ani al doctorului Parrett – murise în incendiu.

— Sunteţi foarte bun, m-am bâlbâit eu.

Tom i-a întins sacul.

— Poftim, domnule. Pâine şi cornuri dulci.

— James o să se bucure, a spus doctorul Parrett. Îi plac la nebunie cornurile tale dulci. E greu să-l conving să mănânce altceva.

S-a bătut peste buzunarele rupte.

— Eu… Mă tem că mi-am uitat iarăşi punga cu mărunţiş. Aş putea merge să…

— Nicio grijă, i-a zis Tom. Vi le trec în cont, ca de obicei.

Doctorul Parrett a luat sacul cu o mână tremurândă, strângându-l la piept ca pe un copil.

— Mulţumesc, a spus el încet.

— Ne vedem luni.

L-am urmărit cu privirea în timp ce pleca. Intrând în casă, Tom mi-a pus o mână pe braţ.

— Să nu-i spui tatei.

Tom şi-a chemat surorile. Într-o clipă, toate cinci au coborât cu mare zarvă. Apoi ne-am aşezat la masă, pentru cină. În alte circumstanţe, aş fi savurat carnea de vită friptă desăvârşit, cu piper şi salvie; dar la fiecare îmbucătură de-a mea, tatăl lui Tom strângea din buze, de parcă i-aş fi mâncat viitorul. Şi nu mă puteam gândi decât la doctorul Parrett. Mă înspăimânta. Şi eu pierdusem totul. Peste un an, aşa voi fi şi eu? Trăind printre ruinele vieţii mele, cerşind resturi de mâncare şi închipuindu-mi că Maestrul Benedict trăieşte?

După cină, eu şi Tom am primit poruncă să strângem masa şi să spălăm oalele. De regulă, fetele Bailey se ocupau de treaba asta, dar se pare că tatăl lui Tom avea impresia că o să-şi scoată pârleala dacă făceam toate treburile prin casă. Scutite de îndatoririle lor obişnuite, fetele au hotărât să rămână prin preajmă şi să se distreze pe socoteala noastră.

Încântată de această întorsătură, Cecily a hotărât să ne fie supraveghetor. În timp ce munceam, turuia un potop neîntrerupt de ordine, spunându-ne că oala *asta* trebuia spălată mai mult şi că oala *aia* trebuia frecată *întocmai aşa.* Isabel, o fetiţă dolofană şi veselă, se aşezase pe masă, legănându-şi picioarele pe sub rochia portocalie, încreţită, şi ciripindu-ne o poveste despre o raţă care se împrietenise cu o oaie, fără să-i pese că ascultam sau nu. Celelalte trei – Catherine, Emma şi mica Molly – găsiseră un ghem de lână şi jucau un joc. Nu ştiu care erau regulile, însă aparent

fetele înscriau puncte de fiecare dată când „mingea” ne lovea pe mine sau pe Tom. Punctele se dublau dacă ne nimereau capul.

După ce eu şi Tom am isprăvit de spălat oalele, cele mai mici trei fete mi s-au agăţat de picioare, declarând că eram prizonierul lor, şi au refuzat să-mi dea drumul până când nu m-am învoit să-mi plătesc libertatea cu o poveste. Aşa că am urcat în dormitorul fetelor, unde familia Bailey îşi ţinea singura carte din casă – un exemplar cu paginile îndoite din *Le morte d’Arthur.*

Ne-am îngrămădit cu toţii pe patul lui Cecily, iar eu am deschis cartea. Cecily, care se aşezase şi ea pe pat, părea mai interesată să-mi împletească pene în păr decât să asculte povestea. Isabel se amuza mânjindu-mi obrajii cu sulemeneală şi chicotind. Cu urechile ciulite, celelalte trei ascultau povestea regelui Arthur şi a uriaşului din Mont Saint-Michel. Uriaşul îngrozea ţinutul, omorându-i pe locuitori şi jefuind pământurile, până când sătenii l-au implorat pe Arthur să îi salveze. Molly, mezina, care avea numai patru ani, şi-a ascuns faţa în poala mea în vreme ce povesteam cum uriaşul a înfulecat doisprezece copii ca pe nişte pui la frigare. Ea şi blânda Emma m-au ţinut strâns de mijloc când am citit despre bătălia finală, când cei doi s-au rostogolit în mare, iar regele Arthur a răpus uriaşul cu pumnalul său.

Cecily şi-a sprijinit trupul slăbuţ de umărul meu şi mi-a cuprins pieptul cu braţele.

— El ar fi oprit Cultul Arhanghelului. Şi atunci nu l-ar fi ucis pe maestrul tău, a spus ea oftând. Dar e doar o poveste.

În vreme ce Emma şi Molly dădeau pagina, rugându-mă să citesc mai departe, Cecily a rămas strâns lipită de mine. Tom, care privea din uşă, le-a spus să tacă şi le-a învelit.

— Gata cu distracţia pe ziua de azi. Mâine o să auziţi o altă poveste.

Împreună cu Tom, am stins lumânările şi apoi am ieşit, aşezându-ne pe treptele bine spălate care dădeau spre străduţa din spatele casei. Tom mi-a întins o cârpă

zdrenţuită de lână, ca să-mi şterg sulemeneala de pe obraji. În timp ce mă ştergeam, se tot uita la mine cu coada ochiului.

— Ce-i? l-am întrebat.

— Eşti tare tăcut.

— Chiar aşa?

— Mda.

Tom a oftat.

— În ce bucluc ai de gând să mă bagi de data asta?

— Ce vrei să spui?

— Am văzut şi altă dată privirea asta la tine.

Probabil că nu puteam să-mi ţin gândurile pentru mine. Cecily avea dreptate; regele Arthur era doar o poveste. Nimeni nu avea să mă salveze. Dar asta nu însemna că trebuia să stau cu mâinile în sân şi să îngădui să mi se ia toate lucrurile la care ţineam. Poate că nu ştiam cum să dezleg ghicitoarea Maestrului Benedict, dar ştiam ce puteam face în seara aceea.

Cultul Arhanghelului îmi răpise maestrul. Consiliul Breslei Spiţerilor îmi luase casa. Îmi rămăsese un singur lucru pe lume: cubul meu enigmatic. Şi mai degrabă aş fi ars în străfundurile iadului decât să îngădui să-mi fie luat şi el.

Capitolul 14

— E o nebunie, mi-a şuierat Tom.

— Ai mai zis asta, i-am şoptit eu.

— Chiar şi aşa, uite că suntem aici şi o facem. Aşadar, dacă nu ţi-e cu supărare, mai spun o dată: e o nebunie.

Avea dreptate. Să te strecori la miezul nopţii pe străduţele Londrei nu era cel mai isteţ lucru pe care l-ai fi putut face. În cel mai bun caz, întâlneai o cohortă de beţivani. În cel mai rău caz, nu mai apucai dimineaţa. Iar dacă dădeai nas în nas cu un om al legii aflat în patrulare, mai întâi ţi-ar fi crăpat capul şi apoi te-ar fi luat la întrebări, gândindu-se că eşti pus pe rele.

Pe stradă nu erau aprinse felinare. Legile oraşului nu îngăduiau să se aprindă după nouă seara. Puteai tocmi băieţi cu torţe care să-ţi lumineze drumul, dar cu siguranţă că nu puteam face asta. În schimb, mergeam la lumina lunii înjumătăţite, care scălda oraşul într-o lucire ceţoasă, argintie. Din fericire, casa mea nu era departe de a lui Tom – doar trei case le despărţeau. Ne-am pitulat în spatele unei căruţe pline cu scârnă, am traversat în fugă o alee, pe urmă am sărit un gard din piatră, şi am ajuns în faţa atelierului prăvăliei Blackthorn.

— Cum o să intrăm? a întrebat Tom. Consiliul Breslei ţi-a luat cheia, parcă aşa mi-ai zis.

Aşa era. Doar că nu ştiau despre cheia pe care Maestrul Benedict o ţinea ascunsă, iar eu nu le spusesem unde să o găsească. În colţul din spate al casei, o coloană din cărămidă crăpată se prelungea până la o latură a hornului. Mi-am trecut un deget de-a lungul ei, căutând simbolul. L-am găsit: era săpat la nivelul ochilor, spre stânga, ascuns de modelul cărămizilor.

Tom şi-a aplecat capul într-o parte.

— E simbolul unei planete? a întrebat el.

Avea dreptate. Era simbolul plantei Marte. M-am întrebat de ce îl folosise Maestrul Benedict pentru a marca ascunzişul cheii. În vreme ce stăteam pe gânduri, o fluturare grăbită mi s-a ivit în faţă. Am tresărit. Tom a lăsat să-i scape un mic chiţăit, sunet pe care nu ştiam că un băiat îl poate scoate.

Când am văzut că era doar un porumbel, m-am liniştit. A fluturat din aripi şi s-a aşezat lângă mine. În lumina lunii a durat o clipă până am recunoscut-o.

— Bridget!

Pasărea a uguit.

Am îngenuncheat şi am luat-o în palme. S-a cuibărit în căuşul palmelor mele.

— Ce cauţi aici? am întrebat-o.

— Priveşte! m-a îndemnat Tom şi a arătat în sus.

Chiar deasupra noastră, la marginea acoperişului, uşiţa coliviei pentru porumbei stătea larg deschisă, legănându-se în bătaia vântului. Am blestemat. Neghiobul pe care Breasla Spiţerilor îl trimisese să hrănească porumbeii nu încuiase uşiţa. Probabil că toate păsările noastre zburaseră. Ajunsă în sălbăticie, Bridget ar fi fost vătămată.

Mi se zbătea între degete, speriată de glasul meu. Mi-am curmat blestemele şi am început să-i mângâi penele ca s-o liniştesc. Chiar şi aşa, tot părea supărată.

Speriat, Tom îşi rotea privirile de jur împrejur.

— Nu putem rămâne aici toată noaptea.

Iarăşi, avea dreptate. Am pus-o pe Bridget în pliul unui cot, iar cu cealaltă mână am tras cărămida pe care era înscris simbolul. A alunecat în afară, frecându-se de zid. În spatele cărămizii era o mică firidă. Cheile casei noastre erau acolo.

Dar, când am ajuns la uşa din spate, am văzut că uşa era descuiată. Acelaşi neghiob care ne lăsase păsările să-şi ia zborul nici măcar nu ne încuiase uşa la plecare. Eram pe cale să blestem iarăşi, dar când am intrat în casă am rămas fără glas.

Atelierul nostru fusese întors cu susul în jos.

În cuptorul din colţ, un foc mic încă ardea, iar la lumina lui am putut vedea dezastrul. Pe mese erau împrăştiate oale şi instrumente de gătit. Cărţile fuseseră deschise şi aruncate pe jos, de parcă ar fi fost gunoaie. Borcanele de ceramică erau întoarse cu gura în jos, lăsând împrăştiate pe podeaua din lut pulberi în culorile curcubeului. Până şi beciul pentru gheaţă, săpat în podea, era deschis, iar preţioasele noastre bucăţi de gheaţă fuseseră lăsate să se topească.

Abia când Bridget a scos din gâtlej un sunet sugrumat mi-am dat seama că o strângeam prea tare.

Tom m-a tras de mânecă.

— Trebuie să plecăm.

Nu puteam. În ciuda chemării lui Tom, m-am trezit înaintând tremurător în prăvălie. Mă aşteptam la o privelişte urâtă. Am găsit una încă şi mai rea.

Jumătate din borcane erau răsturnate de pe rafturi – unele înclinate, altele sparte, iar ierburile şi pulberile erau împrăştiate peste tot. Şi aici cărţile fuseseră rupte, iar paginile acopereau podeaua aidoma unui strat de zăpadă pătat de cerneală. Nici măcar animalele împăiate nu fuseseră cruţate. Toate fuseseră despicate, iar umplutura de paie se răspândise peste restul învălmăşelii.

Umerii îmi tremurau. Ce monştri oribili, odioşi! Oare aveau de gând să distrugă toate lucrurile care îmi erau dragi? Pentru o clipă, am fost gata să mă prăbuşesc. Dar nu mi-am încălcat promisiunea. M-am mulţumit să-mi şterg ochii şi am înghiţit nodul din gât, ca să hrănească furia dinăuntrul meu.

Brâul maestrului meu zăcea într-un colţ, acoperit în parte de frunze de mure. Am lăsat cheia să cadă pe tejghea şi tot acolo am aşezat-o pe Bridget. Am luat brâul de jos. Încă mirosea slab a tămâie egipteană, amintindu-mi şi mai mult de posesorul lui. L-am scuturat de frunze şi mi l-am petrecut în jurul mijlocului. Mă încingea bine.

Nu mă întorsesem pentru a lua brâul, dar nu aveam de gând să-l las acolo. Nu acum. Mi l-am legat în talie peste

cămaşă. Apoi am căutat prin dezordinea aceea, scormonind printre firele multicolore de pulbere, până când, în cele din urmă, am găsit ce căutam: era pe podea, ascunsă sub o grămăjoară de cinabru.

Cutia mea enigmatică. Darul de ziua mea, primit de la Maestrul Benedict. Al meu.

L-am luat în mână, simţindu-i greutatea în palmă. Pentru un scurt moment, mi s-a părut că totul era iarăşi în regulă.

— Are voie să mănânce aşa ceva? s-a interesat Tom.

M-am răsucit. Bridget stătea pe tejghea şi mânca dintr-o grămăjoară de cristale albe, mărunte.

— Bridget! Nu!

Am dat fuga la ea. Pasărea s-a îndepărtat fluturând din aripi.

Am băgat un deget în pulbere şi am gustat-o cu vârful limbii. Era dulce, aşa că am oftat de uşurare. Era doar zahăr. Slavă Domnului, inofensiv. Dar îmi închipuiam ce-ar fi zis Maestrul Benedict dacă m-ar fi prins hrănind un porumbel cu zahărul lui preţios.

Şi în clipa aceea am înţeles. Chiar *era* preţios.

Zahăr, frunze de mure, salpetru, cinabru… ingrediente de spiţerie, care se vindeau în schimbul unei averi. Deşi hoţii nu pricepeau ce valoare aveau toate aceste bunuri, ţineam în prăvălie borcane cu aur şi argint măcinat, o pradă la îndemâna oricui. Cu toate astea, stăteam în mijlocul unei comori împrăştiate pe toată podeaua.

Pe urmă am mai înţeles ceva. În prăvălie zăceau răspândite doar ingrediente *uscate.* Toate erau pulberi, minerale, frunze. Niciunul dintre borcanele de pe rafturi nu conţinea substanţe solide. Şi niciunul dintre borcanele cu lichid nu fusese atins.

Rupseseră cărţile. Animalele împăiate fuseseră despicate. Bunurile uscate fuseseră aruncate.

Cine răscolise prăvălia nu venise acolo pentru a fura. *Căutase* ceva. Un obiect anume, pe care maestrul meu îl ascunsese. Ceva atât de preţios, încât pentru a-l găsi fuseseră dispuşi să arunce pe apa sâmbetei ingrediente de spiţerie în valoare de sute de lire.

Şi puteau citi etichetele de pe borcane.

Am vârât cubul enigmatic la brâu şi am luat-o pe Bridget.

— Trebuie să plecăm.

Tom părea exasperat.

— Asta spuneam şi *eu.*

A pornit grăbit spre uşa atelierului. L-am urmat, apoi m-am izbit de spatele lui.

Bridget a scos un sunet şi şi-a zburlit penele. Am făcut un pas în spate. Tom stătea pironit în loc.

— Ce faci…, am început eu, dar Tom a ridicat o mână, cu ochii mari.

Iar în clipa aceea am auzit şi eu.

Capitolul 15

Dinspre treptele celui de-al doilea cat răzbătea un scârţâit abia auzit. Un pas pe treptele de lut. Un glas jos şi aspru, întrebând:

— Cine-i acolo?

L-am tras pe Tom de mânecă. Ne-am ascuns sub a doua masă, cea mai îndepărtată de focul din vatră.

De uşă s-au apropiat paşi înceţi, prudenţi.

— Maestre? Dumneata eşti?

Omul a mai făcut un pas. Am zărit o cizmă acoperită cu noroi şi de pulbere albă, fină; de călcâi i se lipise o bucată de pergament. Cracul nădragului de lână maro era vârât în carâmbii cizmei.

S-a apropiat şi, în cele din urmă, i-am putut vedea chipul. Lumina era slabă, dar mie îmi era de ajuns ca să-l recunosc. Ochi apropiaţi, frunte îngustă. Roşcat, musculos, de vreo şaisprezece ani. De data asta nu purta şorţ albastru.

Era ucenicul, cel care în acea dimineaţă fusese în prăvălie. Cel care astupase jumătate de fereastră şi râsese când maestrul mă lovise.

M-am lipit şi mai mult de piciorul mesei. Mă rugam ca faptul că nu-l puteam zări pe Tom, ghemuit în cealaltă parte a mesei, să fie un semn că amândoi eram încă în umbră. Mă rugam şi ca Bridget să nu scoată vreun sunet. Porumbiţa se înghesuia în mine, tremurând. Mă întrebam dacă simţea mirosul fricii mele.

Din atelier a răsunat o altă voce:

— Wat? Unde eşti?

— Aici, a răspuns ucenicul.

Al doilea bărbat a păşit în prăvălie.

— Tu ai lăsat uşa din spate des…

Omul s-a oprit, trăgându-şi suflarea.

Cunoşteam vocea aceea. O ştiam foarte bine.

Era Nathaniel Stubb.

Uluit, căsca gura la dezastrul din prăvălie.

— Wat! Pe cele nouă iaduri, ce-ai făcut?

— Ce mi s-a zis să fac, a răspuns ucenicul, părând supărat. Am căutat afurisitul de foc.

Stubb l-a cârpit pe Wat peste ureche.

— Nu pricepi cât valorează toate astea?

Ochii spiţerului mai-mai că ieşiseră din cap.

— Ăla e *şofran!* Tolomacule!

Stubb a dat fuga la capătul tejghelei şi a încercat să culeagă firele aurii de şofran din cinabrul cu care se amestecase. Nu a băgat de seamă privirea pe care i-a aruncat-o Wat, nici felul în care băiatul a înşfăcat plăselele pumnalului cu lamă lată şi încovoiată înfipt la şold.

— Ai găsit ceva? l-a întrebat Stubb. Sau ai distrus prăvălia doar de dragul de-a o face?

Wat a scrâşnit din dinţi.

— Focul nu-i aici.

— Trebuie să fie aici. Dacă nu l-ai fi ucis pe Benedict atât de repede, ţi-ar fi spus unde să-l găseşti.

Cuvintele acestea mi-au străpuns inima ca o săgeată.

O parte din mine ştia deja că Stubb avusese de-a face cu moartea maestrului meu. Dar tot m-a durut când am auzit-o.

— Nu a fost vina mea, a zis Wat ursuz. Se otrăvise deja înainte să pot scoate vreun cuvânt de la el.

— Pentru că te-ai dat de gol.

— Ba nu!

Chipul lui Stubb era batjocoritor.

— Sunt convins că Maestrul Spiţer Benedict Blackthorn a mestecat din greşeală seminţe de vânătă.

Seminţele de vânătă. Uitasem de ele. În clipa aceea mi-am amintit că văzusem seminţele negre, în formă de rinichi, împrăştiate în atelier, în jurul borcanului de sticlă, cu câteva clipe înainte de a găsi leşul maestrului meu. Mă gândisem că poate Cultul Arhanghelului le luase, pentru a le folosi împotriva viitorilor duşmani. Dar Maestrul Benedict se otrăvise *singur.*

Mintea mea o luase la goană. De ce să fi făcut aşa ceva? Ca să scape de chinurile la care avea să-l supună Wat, aşa cum făcuse cu celelalte victime ale Cultului? Sau era vorba de mai mult decât atât? Wat întorsese prăvălia maestrului meu cu susul în jos, căutând ceva. Oare Maestrul Benedict se otrăvise pentru a nu-i dezvălui băiatului unde se găsea acel lucru?

M-am gândit la mesajul ascuns pe care maestrul meu mi-l lăsase în catastif. Lăsasem foaia de hârtie acasă la Tom, îndesată sub salteaua patului său. Mi-a trecut prin cap că probabil fusese cea mai bună idee din ziua aceea; iar asta deoarece, indiferent ce căutau, taina ascunzişului îmi fusese încredinţată mie.

Stubb parcă mi-ar fi citit gândurile.

— De ce n-ai rămas să-l descoşi pe ucenic? a întrebat el.

Pieptul mi s-a prefăcut într-un sloi de gheaţă.

Wat şi-a încrucişat braţele.

— Ucenicul nu ştie nimic. Blackthorn îl ura. Nu l-ar fi învăţat nici măcar cum să-şi şteargă dosul.

În întuneric, mi-am dus palma la obraz.

Nu eşti bun de nimic, îmi spusese Maestrul Benedict, şi apoi mă lovise. Dar în tot acest timp, ştiuse că Wat se uita la noi.

Maestrul Benedict mă lovise de faţă cu Wat ca să mă *salveze,* ca să-l împiedice să mă bănuiască. Înţepătura plină de cruzime pe care mi-o stârnea amintirea asta s-a evaporat, lăsând în mine un gol dureros.

Vai, Maestre! i-am strigat. *De ce aţi rămas, când ştiaţi bine că vă vor ucide? De ce nu aţi venit cu mine? De ce nu m-aţi luat de mână şi nu aţi fugit?*

— Nu-mi pasă ce credea Benedict despre ucenicul lui, a zis Stubb. Băiatul ar fi putut vedea, auzi sau citi ceva. Găseşte-l şi descoase-l. Pe urmă, indiferent dacă ştie sau nu despre foc, descotoroseşte-te de el aşa cum te-ai descotorosit şi de ceilalţi. Nu putem risca să rămână în viaţă.

Parcă aş fi îngheţat. Cred că nici Tom nu mai respira.

Wat a ridicat din umeri.

— Bine, a încuviinţat el şi a dat să plece.

— Nu acum, neghiobule, i-a spus Stubb. Cum o să afli unde a plecat, acum în toiul nopţii? Fă-o mâine. Termină de verificat cărţile.

Wat s-a strâmbat.

— Ştiţi câte cărţi avea moşu'?

Stubb a ridicat o mână, gata să-l lovească.

— Ai grijă ce spui.

Privirile li s-au întâlnit. Pentru o clipă, am fost încredinţat că Wat avea să scoată pumnalul. În schimb, s-a aplecat încet şi a ridicat de pe podea un tom legat în piele. L-a trântit pe tejghea, stârnind un nor de pulbere portocalie. Stubb a început să tuşească. Wat a rânjit, apoi a început să frunzărească paginile.

Stubb s-a întors la şofran, încercând să salveze ce se mai putea. Stăteau amândoi cu spatele la noi. Dar asta nu avea să dureze la nesfârşit.

Trebuia să plecăm de acolo. Chiar în clipa aceea.

Stubb ne stătea în drum, blocând uşa atelierului. În spatele meu, uşa de la intrare era zăvorâtă. Poate că reuşeam să ridic zăvorul şi să descui uşa în vreme ce ei doi stăteau cu spatele. Aproape că ieşisem de sub masă, când mi-am dat seama că făcusem o mare greşeală.

Cheia. Lăsasem cheia pe tejghea.

Era tot acolo: o bucată de fier cenuşiu, zăcând într-o grămăjoară de zahăr. Am blestemat. M-aş fi putut târî pe nesimţite, ocolindu-i prin cealaltă parte a odăii, mai îndepărtată, dar nicidecum nu aş fi putut ajunge la tejghea fără să fiu văzut. Aveam o singură cale de ieşire.

Trebuia să-l fac pe Stubb să se îndepărteze de uşa atelierului.

Încercam să gândesc. Un colţ al cubului enigmatic, îndesat în brâul Maestrului Benedict, mă împungea în stomac. M-am foit, încercând să-l potrivesc astfel încât să nu mă deranjeze. Faţă în faţă cu mine, Tom s-a ghemuit şi mai mult. Părea atât de înspăimântat, încât am crezut că o să izbucnească în plâns. Ştiam cât se poate de bine ce simţea.

I-am întins-o pe Bridget. Cu degete tremurătoare, a luat-o în mâinile lui mari, blânde şi a ţinut-o aproape de el. A deschis ochii mari când m-a văzut strecurându-mă.

Am înconjurat masa, având grijă ca lemnul acesteia să rămână între mine şi musafirii nepoftiţi. În mijlocul odăii era un spaţiu gol pe care trebuia să-l traversez, dar nădăjduiam că, dacă rămâneam în umbră, cei doi nu aveau să mă observe.

M-am târât încetişor până la cealaltă masă, aproape de vatră. Inima îmi bătea mai să-mi sară din piept. Ghemuit în spatele dulăpiorului, am scotocit prin brâul maestrului meu. Din fericire, când îl trântise pe podea, Wat nu spărsese fiolele dinăuntru. Le-am scos pe toate şi m-am uitat la ele ca să le pot găsi pe cele trei de care aveam nevoie.

Sulf. Cărbune. Şi salpetru.

Wat făcuse ravagii printre cărţile maestrului meu şi lăsase peste tot foi de hârtie rupte. Mă puteam folosi de ele. Fără zgomot, am scos dopurile de plută şi am golit cele trei fiole pe o pagină. Am amestecat cât de bine am putut praful de puşcă. Fără pisălog, nu avea să fie la fel bun ca praful de puşcă folosit pentru tunul nostru. M-am rugat să fie îndeajuns de bun.

Eram foarte aproape de foc şi aveam la dispoziţie doar câteva clipe. Am aşezat foaia de hârtie, cu praful de puşcă deasupra, în apropierea vetrei. Am luat încă o foaie de hârtie şi am aşezat-o deasupra, cu un colţ în praful de puşcă şi cu celălalt, în flacără.

S-a aprins pe loc. Focul a făcut hârtia să se încovoaie mai repede decât mă aşteptam. Am dat buzna şi m-am aruncat în spatele mesei care îi ascundea pe Tom şi pe Bridget.

Stubb s-a răsucit pe călcâie, cu ochii mijiţi.

— Ce-a fost as…

Deodată, focul din vatră s-a învolburat. S-a auzit un şuierat înspăimântător. Flacăra a izbucnit şi s-a revărsat din vatra de piatră, mistuind paginile care zburau în curentul iscat.

— Foc! a strigat Stubb. Stinge-l! Stinge-l!

Înnebunit, căuta apă din ochi pe raftul din spatele tejghelei. Wat s-a repezit prin fum până la vatră şi a început să tropăie, încercând disperat să împiedice paginile fumegânde să aprindă vreun obiect din odaie.

L-am înşfăcat pe Tom de guler. L-am tras după mine. Am luat-o la goană.

Tom alerga prin noaptea londoneză, strângând la piept pasărea înnebunită de spaimă. Alergam în urma lui, uitându-mă peste umăr la fiecare colţ, ca să mă asigur că nu eram urmăriţi.

Pesemne că fie ne pierduseră urma, fie nu ne văzuseră, fiindcă am ajuns la aleea din spatele casei lui Tom fără să dăm ochii cu Nathaniel Stubb sau cu Wat. Ajunşi la uşa din spate, aproape că ne-am strivit unul de celălalt – sau, mai bine spus, Tom aproape că m-a strivit – încercând să intrăm în casă în acelaşi timp. Am tras zăvorul şi m-am sprijinit de masă gâfâind. Tom s-a sprijinit de perete şi s-a lăsat să alunece în jos, chinuindu-se să respire.

Biata Bridget se zbătea în mâinile lui. A trebuit să o desprind dintre degetele lui şi am lipit-o de obrazul meu până când s-a liniştit. Porumbiţa era tare de înger, fiindcă s-a calmat cu mult înaintea noastră.

M-am dus la fereastră. Căutam din ochi o strălucire, un fir de fum sau orice altceva ce ar fi putut da de ştire că praful de puşcă pe care îl aprinsesem scăpase de sub control şi că-mi arsese căminul din temelii. Dar nu am văzut nimic şi ştiam că, dacă focul s-ar fi întins, s-ar fi dat deja alarma. Şi totuşi am aşteptat îndelung, privind.

Alături de mine, cu o mână pe umărul meu, Tom privea şi el.

— Suntem în siguranţă? m-a întrebat.

Nu ştiam ce să-i răspund.

Duminică, 31 mai 1665

Vizita Mariei[2]

[2] Sărbătoare religioasă creştină care comemorează vizita pe care Fecioara Maria, însărcinată cu Iisus Hristos, o face verişoarei sale, Elisabeta, însărcinată cu Ioan Botezătorul.

Capitolul 16

Nu puteam dormi.

Şi nu din pricină că podeaua dormitorului lui Tom era o mare de aşchii. Şi nici din pricina spaimei din măruntaiele mele. Tom era la fel de speriat ca mine, dar, la zece minute după ce pusese capul pe pernă, sforăia asurzitor.

Nu puteam dormi, deoarece ştiam cine îl ucisese pe maestrul meu. Nu puteam dormi, deoarece asasinii lui erau acum pe urmele mele.

Şi nu ştiam ce să fac.

Voiam să dau fuga la Lordul Ashcombe şi să-i spun ce văzusem. Nu puteam face asta. Chiar dacă m-ar fi crezut – iar Temnicerul Regelui nu părea deloc un om credul –, nu aveam dovezi concrete că Stubb şi Wat îl uciseseră pe maestrul meu. Ar fi fost cuvântul meu împotriva cuvântului lui Stubb, şi ştiam foarte bine cum s-ar fi sfârşit. El era maestru, iar eu, ucenic. Nimeni nu ar fi plecat urechea la vorbele mele.

Fireşte că Tom mi-ar fi putut susţine povestea, dar nici pe el nu l-ar fi luat în serios. Pe deasupra, săvârşiserăm o fărădelege gravă. A intra prin efracţie într-o casă – chiar dacă era casa mea – era destul de grav. Faptul că luasem cubul şi brâul – amândouă ascunse sub patul lui Tom, laolaltă cu foaia din catastif – era furt. Furtul oricăruia dintre aceste obiecte se pedepsea cu moartea. Amândoi am fi atârnat în ştreang, cu sau fără cult ucigaş.

Uşa de la dormitorul lui Tom s-a întredeschis. Molly, surioara lui cea mai mică, a păşit cu picioarele goale în odaie, s-a ghemuit pe podea şi s-a lipit de mine, strângând la piept o păturică mult-iubită. Stăteam treaz, îi ascultam respiraţia şi mă gândeam. Pentru ca Maestrul Stubb şi Wat să fie spânzuraţi pentru fărădelegile lor, trebuia să merg la Lordul Ashcombe cu dovezi solide sau ar fi trebuit să mă bucur de sprijinul unei persoane cu o reputaţie mai bună

decât a lui Stubb. Cineva respectat, al cărui rang să îl pună mai presus de oamenii de rând. Nu ştiam cum să fac rost de dovezi solide. Însă puteam găsi acea persoană de rang înalt.

M-am strecurat de sub braţele lui Molly şi am ieşit din casă, odată cu răsăritul soarelui. În majoritatea zilelor, străzile ar fi fost pline-ochi: negustori care merg la muncă, vânzători care îşi cară mărfurile spre piaţă, vizitii blestemându-i pe oamenii care merg pe jos. Dar era duminică, ziua pe care Domnul a rânduit-o pentru odihnă. Cu toate că pe străzi erau câteva suflete, oraşul părea pustiu.

Încă nu mă simţeam în siguranţă. Pe de o parte, străzile goale îmi îngăduiau să fiu cu ochii în patru după Stubb şi Wat – oricare dintre ei m-ar fi urmărit. Pe de altă parte, erau puţini martori care să pună pe fugă nişte răpitori. Tot ce puteam face era să mă ţin departe de străzile aflate în apropierea spiţeriei lui Stubb. Speram că aveau nevoie să doarmă în dimineaţa aceea, după ce îşi petrecuseră toată noaptea răsturnându-ne prăvălia cu susul în jos.

Am luat cu mine brâul maestrului şi mi l-am petrecut pe după mijloc, pe sub cămaşă, să nu fie văzut. De asemenea, am luat foaia ruptă din catastif şi cubul enigmatic, care îmi umfla buzunarul. Cât de mult îmi doream să-i fi putut lua cu mine pe Tom şi pe Bridget! Înainte de a ne duce la culcare, fusesem nevoit să o las să-şi ia zborul, căci, dacă tatăl lui Tom ar fi găsit o pasăre în casă, ar fi gătit-o într-o plăcintă. Bridget îşi luase zborul în noapte, către luna strălucitoare, şi apoi se făcuse nevăzută în spatele unui acoperiş din depărtare. În vreme ce mergeam, iscodeam cerul cu ochii, căutând-o şi dorindu-mi să se întoarcă.

A trecut ceva timp până am ajuns la destinaţie. Ştiam că acea casă pe care o căutam se afla pe Cornhill, dar nu eram sigur care dintre ele era. L-am întrebat pe un om zdrenţăros, care purta pe umeri un sac unsuros. M-a trimis la colţul străzii, unde am găsit casa Marelui Maestru Spiţer Sir Edward Thorpe.

— Nu-i acasă, m-a anunţat slujnica deşirată care a deschis uşa.

— Când pot să-i vorbesc?

M-a măsurat din creştet până-n tălpi.

Niciodată, mi-au răspuns ochii ei. Nu avusesem vreme să mă spăl, după aventura de noaptea trecută. Probabil că arătam ca un vagabond.

— Vă rog, domniţă. E o treabă urgentă care ţine de Breaslă. Sunt ucenic.

Şi-a ţuguiat buzele, dar mi-a dat un răspuns:

— A plecat la Palatul Breslei.

Am rămas uimit.

— În zi de duminică?

Slujnica a ridicat din umeri.

— Nu-i treaba mea.

Am făcut un pas înapoi, în vreme ce femeia mi-a închis uşa în nas.

De trei ani nu mai fusesem în Palatul Spiţerilor. După ce luasem examenul de admitere, Maestrul Benedict mă dusese în noua mea casă şi niciunul dintre noi nu mai trecuse vreodată pe acolo. Pentru cineva ca mine, nu era ceva neobişnuit. De fapt, ucenicii nu erau încă membri ai Breslei; aşadar, dacă nu trebuiau să primească vreo pedeapsă ori dacă nu erau trimişi să lucreze în laboratorul Breslei, ucenicii nu aveau ce căuta în Palat. Dar uneori mă minunam de maestrul meu. Nu avea mulţi prieteni. Doar Hugh îl vizita. Bineînţeles, mai era şi Isaac, negustorul de cărţi, dar nu îl întâlnisem niciodată. Dacă stivele de cărţi n-ar fi crescut în casa mea cât vedeai cu ochii, nici nu aş fi ştiut că Isaac exista. Odată, îl întrebasem pe Maestrul Benedict de ce nu se ducea niciodată la Palat. Spusese doar atât: „Politica mă plictiseşte”.

În drum spre Palat, mă întrebam dacă nu cumva duhoarea îl ţinuse la distanţă. Palatul se afla în apropiere de Tamisa, pe Blackfriars Lane. Mai cu seamă când mareea era joasă, fluviul puţea cumplit: mâlul de pe maluri mirosea a… orice chestie care a intrat în putrefacţie. Nici

străzile nu erau mai răsărite, gemând de muşteriii teatrelor din apropiere: acolo, actori, scriitori şi alte persoane de joasă speţă ieşeau, în aburii beţiei, din praguri cufundate în umbră, pentru a se uşura şi înfundau scurgerile cu mizerii.

Dar Palatul era impresionant. În trecut, fusese o mănăstire – căminul Călugărilor Negri, după care fusese botezată strada cu pricina –, lucru evident, dat fiind că avea ziduri din cărămidă închisă la culoare, înalte de trei caturi. Prima dată când venisem acolo, rămăsesem în picioare, afară, iscodind ferestrele înalte, înguste. Privisem perindările bărbaţilor şi îmi imaginasem cum era viaţa lor – aşa cum speram, viaţa pe care aveam să o duc şi eu în curând. Le cercetasem chipurile, întrebându-mă care dintre ei avea să fie maestrul meu; sperasem să fie acela, mă rugasem să nu fie celălalt – toate astea, fără altă pricină decât simpatia pe care mi-o trezeau sau nu chipurile lor. Mi-am amintit clipa în care îl cunoscusem pe Maestrul Benedict pentru prima dată, încă înfierbântat după proba de admitere. Maestrul îmi întinsese o mână şi îmi spusese: „Mă bucur să te cunosc, Christopher Rowe”. Ca şi cum aş fi fost o persoană adevărată.

Şi uşa aceea de la intrare… Cu trei ani în urmă, intrarea în Palat mă intimidase. Era imensă, din lemn de stejar, de două ori mai înaltă decât mine, flancată de doi stâlpi care se sfârşeau cu o arcadă. Pe uşă stătea scris PREACREDINCIOASA ADUNARE A SPIŢERILOR, iar deasupra era blazonul Breslei Spiţerilor: sprijinit de doi unicorni aurii, Apollo, zeul grec al vindecării, stătea deasupra balaurului negru al molimei. Dedesubt era desfăşurat un pergament pe care era înscris mottoul spiţerilor: OPIFERQUE PER ORBEM DICOR. *Peste tot în lume sunt numit cel ce aduce ajutor.*

În ziua aceea, uşa enormă era zăvorâtă. Am bătut cu pumnul în ea.

După un minut, uşa s-a întredeschis. Un tânăr cu ochi cenuşii şi-a strecurat capul prin crăpătură şi m-a anunţat:

— Palatul Breslei e închis duminica. Cei care vor să

aplice pentru ucenicie se înscriu la secretar, în timpul săptămânii.

A dat să închidă uşa.

— Aşteaptă, l-am rugat. Sunt deja ucenic. Am nevoie să vorbesc cu Marele Maestru Thorpe.

— Chiar şi aşa, revino mâine. Se va ocupa de asta atunci.

— E vorba despre uciderea lui Benedict Blackthorn.

Tânărul m-a măsurat din cap până în picioare. Din nou, aş fi vrut să fi fost ceva mai curat.

Mi-a spus să aştept o clipă, apoi a închis uşa.

S-a întors după câteva minute.

— Vino cu mine.

M-a călăuzit prin pasajul dominat de arcadă până în curtea deschisă, pavată cu piatră. În mijloc era fântâna a cărei apă era folosită de laboratoarele şi atelierele Breslei. Pe laturile curţii, sprijinite de pereţi proaspăt văruiţi cu ocru, erau bănci de fier, ţintuite în piroane. Ferestrele de la etajele de sus aveau vedere asupra acestui spaţiu. Păreau cu toatele părăsite – ceva de aşteptat, dat fiind că era zi de duminică.

Pe latura sudică, câteva trepte urcau din curte, luând-o la dreapta. Duceau către birourile maeştrilor şi spre Sala Mare, unde dădusem proba de admitere. Uşa laboratorului era în faţa noastră.

Pentru o clipă, am crezut că tânărul mă duce într-acolo. În schimb, ajuns la capătul curţii, a luat-o la stânga. Ne-am îndreptat spre nord, am intrat într-o încăpere care dădea spre birourile secretarilor. În încăpere erau două scaune simple.

Mi-a făcut semn să mă aşez.

— Va veni cineva în curând.

Am aşteptat.

M-a trezit o mână care mă scutura.

Am clipit. Cu ochi înceţoşaţi, am văzut capul pleşuv al lui Oswyn Colthurst. Mă privea.

— Salivezi, mi-a spus el.

— Iertare.

Mi-am şters gura cu mâneca. Cămaşa mea încă mirosea a praf de puşcă.

Oswyn şi-a încrucişat braţele.

— Christopher, dacă-mi aduc bine aminte, ai fost rugat să vii aici luni. Cred că ştii care sunt zilele săptămânii.

M-am ridicat de pe scaun.

— Îmi cer iertare, Maestre Colthurst. Trebuie să vorbesc cu Marele Maestru chiar acum.

Oswyn părea atât amuzat, cât şi iritat de impertinenţa mea.

— Probabil că-l scoteai din minţi pe bietul Benedict, a spus el, apoi şi-a trecut o mână peste ţeastă. Sir Edward nu e aici.

— Mi s-a spus să vin la Palat.

— A plecat cu un ceas în urmă, la slujba de duminică. Cred că se va întoarce după-amiază. Cred că *tu* te vei întoarce mâine aici.

Mi-a pus pe umăr o mână blândă, dar fermă şi a început să mă călăuzească afară.

— Maestre, aşteptaţi. E vorba de uciderea Maestrului Benedict. Ştiu cine a făcut-o.

— Toată lumea ştie, a zis Oswyn. A fost mâna Cultului Arhanghelului.

— Da, Maestre, dar eu voiam să spun că ştiu *cine* l-a ucis.

Uimit, s-a oprit în loc.

— Spune mai departe.

— Nathaniel Stubb.

Oswyn a rămas cu gura căscată. Apoi m-a înşfăcat de ureche, a răsucit-o şi a deschis uşa biroului folosindu-se de capul meu.

Capitolul 1 7

Aparent, lui Oswyn i-a plăcut atât de mult cum deschisese uşa ţeasta mea, încât s-a folosit de ea pentru a o deschide şi pe a doua. M-a târât de-a lungul unui hol îngust şi m-a vârât într-un birou gol. M-am prăvălit peste masă, răsturnând un prespapier din ceramică, în formă de gâscă.

— Ţi-ai pierdut minţile? mi-a spus Oswyn. Stubb e *maestru.* Dacă te-ar auzi acum, ar pune să fii dat afară din Breaslă. Şi apoi ar pune să fii biciuit. De fapt, ar trebui s-o fac chiar eu.

Mi-am dus o mână la frunte. Lemnul de stejar doare.

— Dar e adevărat.

Mi-am făcut griji că, de data asta, Oswyn avea să se folosească de ţeasta mea pentru a deschide fereastra. În schimb, s-a mulţumit să pufnească şi a spus:

— Ridicol. O fi Nathaniel Stubb viclean, dar nu e ucigaş. Nu e atât de îndrăzneţ.

— N-a făcut-o cu mâna lui. Ucenicul l-a ucis pe maestru.

Oswyn era uluit.

— Ucenicul lui?

— Era în prăvălie, exact înainte ca Maestrul Benedict să fie ucis. Numele lui e Wat.

I l-am descris.

Oswyn s-a încruntat.

— Ăsta nu-i ucenicul lui Stubb.

— Îi spunea lui Stubb „maestre”. Şi purta un şorţ albastru.

— „Maestre” e un apelativ răspândit. În plus, oricine poate purta un şorţ albastru.

— Dar…

— Nathaniel Stubb are doi ucenici, a spus Oswyn iritat. Edgar Raleigh şi Adam Horwath. Edgar e de vârsta de care spui tu, însă are părul negru, nu roşu; şi oricine are ochi

de văzut nu l-ar numi „musculos”. Adam e cu un an mai mic şi cu jumătate de cap mai scund decât tine. Stubb nu mai are alţi ucenici. Ştiu sigur, deoarece – după cum probabil îţi aminteşti – în ultimii zece ani am pus la încercare personal toţi candidaţii pentru ucenicie. Cine ţi-a spus prostiile astea?

— I-am auzit azi-noapte, în prăvălia maestrului meu.

— În numele lui Dumnezeu, ce căutai în prăvălia maestrului tău?

M-am înroşit. Mă străduiam să nu privesc în jos, către umflătura din buzunar, şi nici la brâul ascuns sub cămaşă, care şi ea stătea destul de umflată.

Dar nu mai conta.

— Te-ai întors acolo pentru cub, aşa-i?

I-am răspuns aruncându-i o privire plină de vinovăţie.

Oswyn a oftat:

— Christopher, ce mă fac cu tine?

Mi-a făcut semn să mă aşez.

— Bine. Povesteşte-mi.

I-am descris prăvălia întoarsă cu susul în jos. Nu îi păsa de păsările noastre pierdute. Îi păsa de conversaţia pe care o auzisem.

Oswyn era uluit:

— De ce l-ar fi ucis Nathaniel pe Benedict? Oare lucrurile mergeau chiar aşa de rău între ei doi?

— Căuta ceva, i-am spus. Wat l-a numit „focul”.

— Focul? E unul dintre leacurile maestrului tău?

— Nu ştiu. Nu mi-a pomenit niciodată de el.

Oswyn părea nedumerit.

— Există *focul* grecesc. Dar toţi spiţerii cunosc reţeta asta.

Se bătea cu degetele peste bărbie, dus pe gânduri.

S-a încruntat.

— Hmm.

— Maestre?

— Testamentul lui Benedict a dispărut, a spus Oswyn. A depus altul, acum trei luni. A dispărut din trezorerie.

Încă o nelegiuire.

— De ce să facă cineva aşa ceva?

— Probabil nu le-a plăcut ce au citit acolo.

— Şi atunci ce-o să se întâmple cu prăvălia? Prăvălia *noastră!*

— Cu treizeci de ani în urmă, Benedict a cumpărat proprietatea de la Breaslă. Dat fiind că nu are nici rude, nici testament, prăvălia va reveni Breslei. Probabil că pretenţia lui Stubb la prăvălie va fi respinsă, dar era cel mai aprig rival al lui Benedict şi are îndeajuns aur ca s-o cumpere. Dacă vrea prăvălia Blackthorn, o va avea.

Am simţit că mi se face rău.

— Dar lui Stubb nu i-a păsat niciodată decât de bani, a adăugat Oswyn. Eşti sigur că nu asta căuta? Un ascunziş cu bani?

Am clătinat din cap.

— Atunci suntem nevoiţi să ne gândim că a fost o altă lovitură a Cultului Arhanghelului.

— Maestrul Benedict mi-a spus că acest cult nu există. Dar de fapt există, aşa-i?

— O, da. Deşi ideea că Stubb face parte din Cult...

Oswyn a clipit.

— Nici nu-mi pot închipui.

— De ce fac asta? Ce vor?

Maestrul a ridicat din umeri.

— Ce vrea toată lumea. Putere.

— Nu pricep.

Oswyn s-a îndreptat de spate în scaun.

— Spune-mi: de unde vine puterea vindecătoare a leacurilor noastre?

Aveam impresia că eram iarăşi la vârsta de unsprezece ani, asudând în timpul examenului de admitere.

— De la Dumnezeu.

— Corect, a încuviinţat Oswyn. Ierburile, uleiurile şi pomezile pe care le preparăm n-au nicio putere de unele singure. Ele nu sunt decât mijlocul prin care funcţionează binecuvântările Domnului. Dar, deşi miraculoase, leacurile noastre se trag numai din adevărurile dăruite omului de Dumnezeu. Există şi alte adevăruri, mai mari, pe care

Domnul le păstrează numai pentru ceata Sa îngerească. Iar minunile acelea, Christopher, ar pune în umbră miracolele noastre pământeşti. Asta caută Cultul Arhanghelului, a adăugat Oswyn. Puterea lui Dumnezeu. Orice-ar fi acest „foc”, e dar că ei cred că pot dezlănţui această putere cu ajutorul lui.

Oswyn a mijit ochii.

— Vasăzică de *asta* Cultul îşi schingiuiește victimele. Nu sunt sacrificii, ci interogatorii. Probabil cred că aceşti oameni ştiu unde se află focul.

— Dar ce vor face când îl vor găsi? am întrebat.

— Ce ar face oricine, dacă ar avea în mâini o asemenea putere. Ar modela lumea după bunul plac.

Ar modela lumea, mi-am spus.

Mi-am amintit de nebunul pe care îl întâlnisem de Ziua Cecidiei. *Cultul Arhanghelului a ieşit la vânătoare! Pe cine vânează?*

Mi l-am amintit pe Lordul Ashcombe descosându-mă în prăvălie. *Şi ce părere avea Maestrul Benedict despre Maiestatea Sa?*

Înţelesesem.

— Încearcă să-l înlăture de la tron pe regele Carol, am spus.

Oswyn a dat din cap.

— După cum ştii, dintotdeauna a existat o luptă pentru Coroană. Iar în ultima vreme, lupta a fost deosebit de aprigă. Dacă îl ucid pe rege şi silesc Parlamentul să se supună, Anglia va fi a lor.

Oswyn a oftat.

— Nu-i chiar aşa de greu de înţeles. Poate că tu şi cu mine suntem fideli regelui, Christopher, dar ţara asta nu-i nici pe departe un paradis. Maestrul tău era un om bun, care nu avea răbdare cu nobilii uneltitori, aşa că ai fost apărat de cei mai răi dintre ei. Dar nici nu-ţi închipui cât de corupte sunt clasele care ne conduc. Nici măcar Breasla noastră – care ar trebui să se preocupe numai de cunoaştere şi de lecuirea bolilor – nu e departe de aceste lucruri. Nu-i de mirare că încă există oameni încredinţaţi

că pot avea mai mult.

Maestrul a ridicat dintr-o sprânceană.

— Adesea, oamenii de soiul ăsta îşi strigă loialitatea cel mai zgomotos.

Mă gândeam la Maestrul Benedict. Fusese un om credincios şi, la rândul lui, căutase adevăruri mai profunde. Însă niciodată nu tânjise după putere, niciodată nu dorise să îi stăpânească pe ceilalţi. Iubea cunoaşterea doar pentru plăcerea pe care aceasta i-o oferea.

Îmi era dor de el.

Oswyn a vorbit:

— Chiar şi aşa, avem treburi mult mai urgente. E nevoie să-ţi confirme cineva povestea.

Nu-i puteam spune lui Oswyn despre Tom. Aşa, l-aş fi adus în vizorul Cultului. Oricum, nu mi-ar fi fost de ajutor. Lui Oswyn îi trebuia un martor adult, nu ucenicul unui brutar.

— Eram singur, i-am spus.

Oswyn şi-a muşcat buzele.

— Atunci, avem o problemă. Când ne-am întâlnit prima oară, ţi-am spus că Breasla are nevoie de mai mulţi bărbaţi de origini umile. Nu toată lumea e de aceeaşi părere. Marele Maestru e un om cinstit, dar tinde să închidă ochii când vine vorba să întrezărească adevărul despre anumiţi membri ai Breslei. Şi când te gândeşti la ruşinea pe care o va isca o asemenea dezvăluire! Pur şi simplu, o să refuze să creadă că un spiţer face parte din Cultul Arhanghelului. Şi eşti într-un mare bucluc. Ieri, când ai vorbit fără să ţi se îngăduie, Sir Edward *nu* a fost impresionat. Faptul că ai blestemat un maestru e şi mai rău. Valentine e de părere că ar trebui să fii biciuit.

Oswyn s-a uitat la mine, temător:

— Te rog, spune-mi că nu ai ponegrit şi mai mult numele lui Stubb.

Nu îl ponegrisem; cel puţin, nu *după* asasinat.

— Nu, maestre. Jur!

— Atunci, poate că încă putem îndrepta situaţia. Voi trimite pe cineva să vegheze prăvălia lui Benedict. Şi în

după-amiaza asta voi vorbi cu Sir Edward – în absenţa lui Valentine. Asta o să se întâmple. Dacă într-adevăr Cultul e pe urmele tale, ai face bine să te ţii departe de străzi până atunci. Poţi să te-ascunzi aici.

A îndreptat un deget spre mine, cu severitate.

— *Aici,* Christopher, în biroul ăsta. Să nu te învârţi prin preajmă. Dacă Stubb te caută, se poate să vină la palat.

Am înghiţit în sec. Treaba asta nici nu-mi trecuse prin minte.

— Da, maestre.

— După ce vorbesc cu Marele Maestru, o să-ţi cer să-i spui povestea ta. Să fii scurt şi respectuos. Să nu spui nimic altceva decât adevărul. Şi, pentru numele Mântuitorului, stăpâneşte-te de data asta. Ai priceput?

— Da, Maestre.

S-a întors să plece. Deodată, s-a oprit. Ochii i s-au îngustat.

— Băiete, dacă mă minţi…

Am ridicat o mână.

— Vă jur, Maestre Colthurst. Tot ce-am spus e adevărul adevărat.

Ei, mă rog. O minciună mică.

Capitolul 18

De fapt, spusesem două minciuni.

Cu capul strecurat pe uşa întredeschisă, îl priveam pe Oswyn îndepărtându-se. S-a oprit pe treptele din curte, să schimbe o vorbă cu secretarul care mă lăsase să intru. Bărbatul a dat din cap, apoi a urcat scările. Oswyn a plecat pe uşa principală. Am aşteptat cât de mult am putut – adică ceva mai puţin de un minut –, apoi am dat buzna în stradă, după el.

Nu mai conta ce îi făgăduisem lui Oswyn. Poate că pe străzi nu eram în siguranţă, dar în Palatul Breslei era şi mai rău. Nu-mi venea să cred că venisem acolo fără să-mi treacă prin cap că Stubb ar fi putut să-şi facă apariţia, chiar dacă era zi de duminică. *Şi el e spiţer.* Mi-am adresat câteva blesteme în gând. *E mai îndreptăţit decât tine să se afle aici.*

Pe deasupra, era trecut de jumătatea dimineţii. Aveam să-l întâlnesc pe Sir Edward după mai bine de şase ore. Şi încă aveam ceva de făcut.

Întorcându-se de la slujbă, familia Bailey m-a găsit stând pe pragul casei lor. Fetele erau fericite să mă vadă, cele mai mici făceau piruete, etalându-şi rochiile de duminică. Dar mama lui Tom era nemulţumită.

— Nu ştiu cum te-a obişnuit maestrul tău, Christopher, dar, dacă vrei să locuieşti în casa asta, o să mergi la slujbă, ca un creştin cumsecade.

— Îmi pare rău, doamnă Bailey. A trebuit să mă înfăţişez dinaintea maeştrilor, la Palatul Breslei. Mă duc la slujba de la ora douăsprezece, la Biserica Sf. Petru. Îl lăsaţi pe Tom să vină cu mine?

Părea mulţumită de cele auzite.

— Fireşte. O să-i prindă bine să mai primească o porţie din înţelepciunea Domnului.

Tom s-a încruntat. Când am rămas singuri, mi-a spus:

— Nu vreau încă o porţie. Preotul Stills e aşa de *plicticos!*

— Nu mergem la biserică.

M-am rugat în gând pentru iertare, sperând că Dumnezeu va înţelege.

— Ne întoarcem acasă la Maestrul Hugh.

Casa lui Hugh era zăvorâtă, la fel cum o găsisem cu o zi în urmă. Sperasem să se fi întors, dar nu mă aşteptam cu adevărat să fie aşa.

— Şi atunci ce căutăm aici? a întrebat Tom.

— Trebuie să scotocim prin casă.

— Dar nu e nimeni…

Tom şi-a încrucişat braţele la piept.

— Christopher, să ştii că *nu* pătrundem cu forţa aici.

— Dacă avem cheia, se cheamă că intrăm cu forţa?

— Da!

Prietenul meu s-a încruntat.

— Stai puţin. Când am făcut noi rost de cheie?

Nu tăcuserăm rost. Dar eram pe cale s-o facem. L-am călăuzit până în spatele casei, unde o cărămidă din horn era uşor ieşită în afară. Am cercetat-o cu privirea şi mi-am plimbat degetele pe model, până când am găsit desenul.

Întocmai ca în prăvălia maestrului meu. Am luat cheia din spatele cărămizii şi, triumfător, i-am arătat-o lui Tom.

Prietenul meu nu era nici pe departe la fel de mulţumit ca mine.

— Ce facem dacă Maestrul Hugh se întoarce acasă? m-a întrebat prietenul meu.

— Cred că a plecat din oraş.

— Crezi. Dar dacă…

Tom a făcut ochii mari.

— A, nu. Nu, nu. Nu, nu, nu.

— Linişteşte-te. Nu e aici. Sunt sigur.

Ei, *aproape* sigur. Era posibil ca Hugh să fi fost ucis. Şi totuşi, nu credeam că asta se întâmplase. Crimele săvârşite de Cult erau… bătătoare la ochi, aşa aş spune. De parcă ar fi vrut ca toată lumea să vadă ce săvârşiseră. Dacă îl răpuseseră pe Hugh, negreşit lăsaseră în urmă un semn cumplit, aşa cum se întâmplase cu celelalte victime.

Sau cel puţin aşa credeam. Oricât de mult încercam să mă ascund de Tom, eram tot atât de înspăimântat ca el. Nu voiam să mai găsesc un leş. Eu… nu eram în stare. Dar nu aveam de ales.

L-am târât pe Tom până la uşa din spate. A trebuit să mă târăsc şi pe mine.

Casa era cufundată în întuneric. Raze de soare se strecurau prin crăpăturile obloanelor, lăsând să intre suficientă lumină ca să putem vedea. La parter nu exista o odaie în faţă sau în spate, ca la noi acasă, ci o singură încăpere înghesuită, în care Hugh îşi avea atelierul.

Locul nu fusese răscolit. Şi, slavă Domnului, nu am găsit niciun leş ciopârţit. Altminteri, atelierul era dispus întocmai ca al Maestrului Benedict; până şi cuptorul din colţ avea aceeaşi formă de ceapă. M-am gândit la viitorul la care visasem, la prăvălia pe care mi-o dorisem. Fireşte că mi-aş fi aranjat atelierul în acelaşi fel. *Doar dacă mai am vreun viitor,* mi-am amintit eu.

Nimeni nu mai lucrase în atelierul lui Hugh de ceva vreme. Atât vatra, cât şi cuptorul erau reci.

— Ce anume căutăm? m-a întrebat Tom.

— Al patrulea al lui Hugh.

Am scos foaia de hârtie de sub brâul maestrului meu.

— Aşa cum scrie în mesaj.

— Al patrulea ce?

Nu ştiam. Era limpede că Maestrul Benedict se aşteptase să desluşesc răspunsul, dar, pe de altă parte, el era strălucit la asemenea lucruri. Uneori, uita că alţii – de pildă, eu – nu se pricepeau la fel de bine ca el să dezlege enigme. Mai rău, creierul lui funcţiona ciudat. Sperasem că, odată ajunşi înăuntru, rezolvarea avea să îmi sară în ochi. Dar, în afară de sentimentul oarecum supărător că

mai fusesem acolo, nu vedeam nimic altceva decât un atelier obişnuit.

Nu s-a năpustit nimeni la mine, aşa că am urcat. La al doilea cat se afla salonaşul soţiei lui Hugh. La acelaşi etaj mai erau o bucătărie, o cămară pe jumătate plină şi o sufragerie. Pe masă era un singur castron pe al cărui fund se odihneau o lingură şi resturi de tocană maronie. Am zărit şi un rest de lumânare; ceara purpurie se scursese pe lemnul de nuc lăcuit.

La al treilea cat erau trei dormitoare şi o cameră de cusut. Două dintre dormitoare erau ticsite cu păpuşi şi lucruşoare dantelate: erau odăile fiicelor lui Hugh. Cel de-al treilea dormitor era simplu şi înghesuit; am presupus că era odaia slujnicei doamnei Coggshall. Nu pricepeam ce anume voise maestrul meu să văd în încăperea aceea.

La ultimul cat erau alte două odăi. Una dintre ele nu era chiar atât de feminină precum odăile fetelor, dar tot avea lucruri cu volănaşe; avea un pat cu stâlpi, împodobit cu catifea turcoaz. În mod evident, celălalt dormitor era al lui Hugh.

Asemenea atelierului, dormitorul era aranjat aidoma odăii Maestrului Benedict. Un pat simplu, o măsuţă, un birou aşezat la fereastră, acoperit cu hârtii. Până şi mobila părea să fi fost confecţionată de acelaşi tâmplar. Şi acolo maldărele de cărţi se înălţau din podea, asemenea unor copaci, dar nu erau nici pe departe atât de multe ca ale maestrului meu.

Aşternuturile erau boţite. Pe podea, lângă o stivă instabilă de cărţi, rămăseseră ultimele îmbucături dintr-o franzelă. Am ciocănit în ea cu un deget. Era tare ca piatra.

— Nimeni n-a mai trecut pe aici de câteva zile, a spus Tom, apoi a privit hârtiile de pe birou.

— Trebuie să ne uităm prin toate?

Părea cel mai bun loc pentru a începe căutarea. M-am aşezat la birou şi m-am apucat să răsfoiesc hârtiile lui Hugh. Tom cerceta hainele din dulap, întorcându-le buzunarele pe dos.

Am găsit multe notiţe, reţete şi cugetări asupra

ierburilor şi a amestecurilor în general. În căutarea celui „de-al patrulea al lui Hugh”, mă uitam pe a patra pagină, la al patrulea rând de pe fiecare foaie, la al patrulea cuvânt. Nimic nu părea promiţător. Îmi venea din ce în ce mai greu să mă concentrez. Cubul Maestrului Blackthorn mă înghiontea în picior şi, cu toate că îmi plăcea să port brâul maestrului meu, cusăturile acestuia începeau să-mi roadă pielea mijlocului. Brâul era menit să fie purtat pe deasupra hainelor, nu de-a dreptul pe piele. L-am dezlegat şi l-am aruncat pe pat.

După cele petrecute cu o seară în urmă, Tom avea tot atât de multe motive ca mine să-i placă brâul.

— E o adevărată grozăvie, a spus el.

S-a aşezat pe podea, cu picioarele răsfirate, asemenea unui băieţel, şi a început să scoată una câte una fiolele din buzunarele lor. Stomacul lui mârâia aidoma unui tigru întărâtat.

— Oare ceva din chestiile astea e de mâncat? a întrebat el plin de speranţă.

Făcând un semn din cap spre fiola pe care o avea în mână, i-am răspuns:

— Asta e de mâncat, oarecum. E ulei de ricin.

Tom s-a strâmbat.

— Uleiul de ricin îmi provoacă diaree.

— Asta şi trebuie să facă.

Am lăsat deoparte foile lui Hugh şi m-am zgâit la pagina ruptă din catastif.

— Dacă-ţi place mai mult, fiola de alături conţine ipeca. Te face să dai afară ce-ai mâncat, dar pe cealaltă parte.

— Dacă încerci să-mi strici pofta de mâncare, să ştii că nu funcţionează, mi-a zis Tom.

Şi mie îmi era foame. Plecasem de-acasă de la Tom atât de devreme, încât nu apucasem să iau micul dejun; iar acum rataserăm şi prânzul. Mi-a trecut prin cap să dau iama în cămara lui Hugh, dar m-am silit să rămân aşezat la birou, citind din nou şi din nou pagina desprinsă din catastif. În vreme ce citeam, mi-am dat seama că încă nu descifraserăm tot mesajul. Mai cu seamă, abia dacă

băgaserăm de seamă cuvintele „sfârşit. săbii”, de pe cel de-al doilea rând. Maestrul Benedict nu le-ar fi scris fără rost. Cu siguranţă, cuvintele făceau parte din indiciu.

Dar întrebarea era: cum să le desluşesc? După cum părea, punctul despărţea cuvintele. Sau ar fi putut avea un alt înţeles: un punct de început ori un înlocuitor pentru virgulă sau apostrof. Pe de altă parte, era posibil ca punctul să nu aibă nicio noimă, ci să fie pus acolo aşa încât să-i inducă în eroare pe potenţialii spioni. Sfârşitul săbiilor. Sfârşitul sabiei. Sfârşiţi săbiile. Să le sfârşim? Cum anume?

— Ce-i înăuntru? s-a interesat Tom, plin de curiozitate.

A scos o fiolă din brâul maestrului. Lichidul dinăuntru era galben şi limpede.

— Ulei de vitriol, i-am răspuns.

— E ca uleiul de ricin?

Tom a început să tragă de sfoară.

— N-o atinge! i-am strigat.

A încremenit.

— Nu e de mâncat. Uleiul de vitriol dizolvă fierul.

Tom a clipit.

— Adevărat?

— Dizolvă şi oamenii. Dacă îl verşi pe tine, îţi topeşte carnea.

Tom şi-a îndepărtat iute degetele de dop. Chiar şi aşa, a întrebat:

— Putem încerca uleiul ăsta pe un obiect?

— Da, dacă vrei.

Am rămas cu privirea pierdută dincolo de geam, încercând să gândesc. Dormitorul lui Hugh, aflat la etajul al patrulea, era cu un cat mai înalt decât casele de vizavi, ceea ce îi oferea o privelişte frumoasă asupra oraşului. Ba chiar puteam vedea verdele profund al unei grădini particulare, aflată la două străzi depărtare, lipită de o alee.

Iar pe pervazul ferestrei stătea un porumbel.

— Ce naiba…?

Tom a ridicat privirea.

— E Bridget, am spus eu uimit.

Porumbiţa îşi legăna capul şi lovea cu ciocul în geam.
— Ne-a urmărit până aici? a întrebat Tom. Cu ce hrăneşti pasărea asta?
Am ridicat zăvorul. Balamalele ferestrei erau montate deasupra, dar geamul se deschidea în afară, aşa că am încercat s-o împing de pe pervaz. Pasărea a fluturat din aripi, acuzator.
— Dacă nu te mişti de-acolo, nu pot deschide geamul, i-am explicat.
Apoi m-am oprit în loc.
Am înşfăcat pagina ruptă din catastif. Am recitit mesajul maestrului meu. Inima îmi bubuia în piept.

Al 4lea al lui Hugh sub lei porţile paradisului.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Tom.
— Cred… cred că ştiu ce anume înseamnă „al 4-lea al lui Hugh”.
— Unde e?
— Aici. Chiar aici. Ne aflăm în el.
— Dormitorul lui Hugh?
— La ce cat suntem?
Tom a numărat, părând uimit.
— La al patrulea. Al patrulea al lui Hugh. Dar cum poţi şti că ăsta e răspunsul corect?
I-am făcut semn spre fereastră.
— Priveşte.
Bridget se străduia să-şi strecoare capul prin geamul întredeschis. Tom mi-a urmărit privirea; ochii lui au trecut de porumbiţă şi s-au oprit asupra grădinii particulare din depărtare. O poartă cu stâlpi de piatră legaţi între ei printr-un gard de fier o despărţea de alee. Deasupra stâlpilor tronau două statui, cu spatele către noi. Cozile lor se încolăceau în josul stâlpilor, până la bază.
Tom s-a uitat la mine întrebător. Am împins spre el pagina din catastif. A citit mesajul, pe urmă s-a uitat iar la grădină. A făcut ochii mari.
— Statuile.

Am încuviinţat cu un semn al capului.
— Statuile reprezintă lei.

Capitolul 19

După ce am dat colţul, m-am oprit în loc. Mă zgâiam la zidul de cărămidă care ne stătea în cale. Din nou.

— Ar fi trebuit s-o luăm la stânga, a spus Tom.

M-am uitat în urma noastră, dar nu am zărit decât alte cărămizi.

— Dacă am fi luat-o la stânga, am fi ajuns în stradă.

— Nu. Dacă apucam la dreapta, am fi ajuns în stradă. La stânga sunt casele.

— Locul ăsta e un labirint, i-am zis.

— Cred că asta e ideea.

Locul chiar părea a fi construit cu bună ştiinţă ca un labirint. Ieşiserăm din casa lui Hugh şi ne îndreptaserăm spre aleea care ducea la poarta cu lei. Ar fi trebuit ca drumul să ne ducă de-a dreptul la grădina particulară, în schimb, cineva proiectase printre case o urzeală derutantă de ziduri înalte de cinci metri; colac peste pupăză, labirintul avea cotituri şi fundături. În partea de sus a zidurilor fuseseră înfipte ţepuşe ascuţite, aşa încât nimeni să nu poată trece pe deasupra lor

— Locul ăsta e mai întortocheat decât un covrig pretzel, am spus eu.

— Ce-i ăla covrig pretzel? s-a interesat Tom.

— E un fel de aluat pe care îl pregătea bucătarul de la orfelinat. Îl înmoi în unt şi… Nu contează. O luăm la dreapta.

— Ba la *stânga.*

— La *dreapta.*

Bridget a trecut fâlfâind pe deasupra capetelor noastre, luând-o la stânga. Tom mi-a aruncat o privire grăitoare.

— Bine, fie, am cedat eu. O luăm la stânga.

Tom şi-a încrucişat braţele.

— Pasărea ar trebui să fie şeful.

Pasărea a avut dreptate. Luând-o la stânga, am ajuns pe o alee care ne-a dus de-a dreptul dinaintea stâlpilor. Dincolo de gardul din fier forjat se întindea grădina particulară, care semăna foarte mult cu cea în care Lordul Ashcombe găsise leşul, în Ziua Cecidiei. Şi aici poarta era închisă, dar nu ferecată. Pe stâlpii care flancau poarta, leii stăteau cu faţa către conac, cu o labă ridicată.

— Şi acum ce facem? a întrebat Tom.

I-am întins foaia din catastif.

Sub lei porţile paradisului.

— Şi ce vrea să zică asta?

Între statui era o poartă. Să fie acelea porţile paradisului? Nu aveau nimic deosebit. Stâlpii păreau nişte lespezi mari, cenuşii, ţinute laolaltă de mortar. Mi-am plimbat mâinile de-a lungul lor. În continuare, erau doar lespezi mari, cenuşii, ţinute laolaltă de mortar.

Dincolo de gard, o alee pavată cu ardezie crăpată se întindea de la poartă şi şerpuia de jur împrejurul unei construcţii pătrate, de granit, înaltă de doi metri şi jumătate şi lată de trei metri şi jumătate. Iedera se căţăra pe ziduri. Deasupra, construcţia era împodobită cu o cruce simplă de piatră. Aşezată pe cruce, Bridget ne aştepta ciugulindu-şi o aripă întinsă.

Aleea se sfârşea la uşa din spate a conacului. De o parte şi de alta a ardeziei, iarba creştea în neorânduială. Boschetele altădată îngrijite îşi pierduseră forma, iar acum erau nişte mase diforme, din care se iţeau ramurile.

Am tras de ivărul porţii.

— Hai să vedem ce-i acolo.

— N-avem voie să intrăm. E o grădină particulară.

Ferestrele casei erau întunecate. În grădină, singurul sunet care se auzea era uguitul lui Bridget.

— Nu cred că cineva a locuit aici de câteva săptămâni bune.

Am mers pe alee până am ajuns de cealaltă parte a construcţiei de piatră, care s-a dovedit a fi un mausoleu.

Pe partea din faţă, orientată spre conac, se vedea o uşă de lemn, cu un ivăr de fier. Pe canaturi se învolburau alţi lujeri de iederă, ale căror flori albe semănau cu nişte cornete. Deasupra uşii era o plăcuţă de alamă, pe care secolele petrecute în bătaia intemperiilor o coloraseră într-un verde coclit.

IN MEMORIAM
GWYNEDD MORTIMER A.D. 1322
REQUIESCAT IN PACE

M-am încruntat.

— Mortimer. De ce îmi sună cunoscut numele ăsta?

— E Henry, m-a lămurit Tom. Lordul Henry Mortimer.

E a treia victimă a Cultului.

Tom s-a apropiat de conac şi a aruncat o privire furişă pe fereastră.

— Oare asta a fost casa lui?

Fluturând din aripi, Bridget s-a lăsat pe iarbă. Când am luat-o în mâini, şi-a vârât ciocul printre degetele mele, căutând mâncare.

— N-am adus nimic pentru tine, i-am spus.

— Christopher!

Tom se zgâia undeva, în spatele nostru, cu capul înclinat într-o parte.

— Vino încoace, m-a chemat el.

L-am ascultat. Tom m-a răsucit, aşa încât în clipa aceea stăteam cu faţa spre grădină.

— Priveşte!

Din locul în care eram, mausoleul acoperea mare parte din poarta de fier care dădea spre labirint. Încă puteam zări leii care tronau deasupra stâlpilor. Poziţia trupurilor animalelor lăsa impresia că vegheau colţurile lăcaşului. În spatele caselor cu vedere la grădină – am băgat de seamă că toate ferestrele lor fuseseră zidite – se zărea fereastra dormitorului lui Hugh, de unde văzuserăm grădina ascunsă. Dincolo de fereastra lui Hugh se înălţa turla unei biserici. Chiar şi de la depărtare, am izbutit să desluşesc

statuia din vârful fleşei. Statuia înfăţişa un bărbat bărbos, al cărui cap era aureolat; mâna sa dreaptă era ridicată într-un gest de binecuvântare, iar în mâna stângă ţinea o cheie.

— E Sfântul Petru, a spus Tom. Păzitorul Porţilor Paradisului.

Sfântul Petru se înălţa chiar deasupra mausoleului, iar la picioarele lui, de o parte şi de alta, tronau leii.

Sub lei porţile paradisului.

Găsiserăm porţile.

Înăuntru, mausoleul era întunecat şi înghesuit. În mijlocul său zăcea un sarcofag de marmură, lung de doi metri. Nu purta niciun semn, în afară de pete de umezeală şi de o inscripţie în latină.

DOMINUS ILLUMINATIO MEA

Domnul este lumina mea.

În trei dintre pereţii mausoleului fuseseră săpate firide. În fiecare firidă se afla câte o statuetă de 45 de centimetri înălţime, sculptată din aceeaşi marmură ca sarcofagul. La stânga, un bărbat cu faţă bucălată şi cu colţurile gurii lăsate ţinea un turn într-o mână, iar în cealaltă, o carte. La dreapta, faţă în faţă cu el, statueta înfăţişa un bărbat chel, cu barbă lungă, care ţinea în mâna sa laba unui leu aşezat liniştit la picioarele sale. Uimit, mi-am dat seama că îi recunoşteam. Îi văzusem zugrăviţi în cartea aceea pe care Maestrul Blackthorn mi-o dăduse spre citire cu luni în urmă, cea despre care Lordul Ashcombe mă descosese în prăvălie. Cei doi bărbaţi erau sfinţi catolici: Sfântul Toma de Aquino la stânga şi Sfântul Ieronim la dreapta. Sfinţii protectori ai cunoaşterii şi învăţăturii.

Statuia aflată faţă în faţă cu uşa înfăţişa un înger. Pometţii săi ascuţiţi şi ochii goi erau încadraţi de un păr lung, unduitor. Aripile erau întinse şi fiecare pană fusese zugrăvită atât de amănunţit, încât mai că părea adevărată. În mâna dreaptă, îngerul ţinea o sabie îndreptată în jos;

vârful aproape că atingea piatra. Cealaltă palmă era deschisă, îndreptată înspre afară, iar degetele arătau spre pământ.

Bridget şi-a strecurat capul prin uşa întredeschisă a mausoleului şi a păşit precaută în întuneric. Tom se aplecase şi privea cu luare-aminte leul Sfântului Ieronim. Eu nu-mi puteam desprinde ochii de înger.

Sfârşit săbii.

Am înconjurat sarcofagul. Am urmărit cu degetele ascuţişul sabiei îngerului, până la vârf.

Sfârşitul sabiei?

Am tras de piatră uşurel, ca să nu rup statueta. I-am împuns vârful şi am cercetat plăselele. Îngerul mă privea mai departe, nemişcat.

Tom a venit lângă mine. A atins palma deschisă a îngerului.

— Parcă ar vrea să-ţi arate ceva.

Dedesubtul statuetei nu era nimic altceva decât piatră nefinisată. M-am uitat în spate, la sarcofag. În lumina slabă, o formă desenată la baza sicriului mi-a atras atenţia.

— Tom!

Tom s-a răsucit şi s-a uitat în aceeaşi direcţie.

Pentru oricine altcineva, ar fi părut doar o altă pată de umezeală pe marmură. Dar noi mai văzuserăm forma aceea înainte.

Am îngenuncheat şi am cercetat. Nu zăream nicio muchie în jurul semnului, nicio cărămidă care să se deplaseze. Mi-am trecut degetele de-a lungul simbolului, urmărind îndeaproape protuberanţele pietrei uşor corodate. Adâncitura se potrivea întocmai cu cercul.

Am apăsat. Cercul de piatră s-a adâncit.

S-a auzit un zgomot slab: *chic!*

În mausoleu a răsunat un scrâşnet. M-am dezechilibrat, căci Tom mă trăgea de guler. Bridget şi-a luat zborul,

înălţându-se spre lumină.

Sarcofagul s-a mişcat zece centimetri, spre Sfântul Ieronim. Pe urmă s-a oprit.

Sub sicriu, fusese săpată o gaură în podea.

Capitolul 20

Am privit în bezna gropii. Mirosea a mucegai.

— Nu-i a bună, a zis Tom.

— Ba-i a bună, l-am contrazis eu.

Tom a clătinat din cap.

— Sunt convins că nu-i a bună.

Nu zăream nimic, însă vocea mea se pierdea în gaură, iar asta îmi dădea de înţeles că, indiferent ce se afla acolo, jos, spaţiul era mare. Trebuia să existe o cale să ne strecurăm prin gaură.

Bridget s-a întors şi a privit în gaură. Am dat-o la o parte şi am împins sarcofagul spre Sfântul Ieronim. Sicriul s-a mai mişcat doi centimetri.

— Ajută-mă!

Fără tragere de inimă, Tom a venit lângă mine şi a împins sarcofagul. Obiectul greu a scrâşnit pe podea, apoi s-a oprit cu o zguduitură. Groapa de dedesubt era pătrată, lată de 90 de centimetri. Pe latura cea mai apropiată de înger, o scară de lemn cobora în beznă.

— Ne trebuie lumină, am spus.

— Doar n-o să coborâm acolo? s-a împotrivit Tom.

— Păi tocmai de-asta am venit aici.

Tom a ridicat exasperat mâinile în aer.

— N-am ştiut că vom găsi o hrubă sub un sicriu.

În colţ, lângă uşă, era o torţă neaprinsă. Am folosit cremenea din brâul maestrului şi am aprins capătul îmbibat în ulei.

În încăperea strâmtă, torţa a izbucnit în flăcări. Am ţinut-o deasupra gropii, dar abia dacă izbuteam să-i zăresc fundul.

— Avem de coborât cam şase metri, i-am spus lui Tom. Haide!

Mi-am făcut vânt şi am coborât pe prima treaptă. Bridget dădea ocol gropii, clătinându-şi capul şi înfoindu-şi

penele. Uguia înspăimântată.

— Ascultă de pasăre, m-a îndemnat Tom.

Am coborât.

Cu fiecare treaptă, aerul devenea tot mai plin de umezeală. Mormăind, Tom m-a urmat. Bridget a rămas pe loc, dând ocol gropii şi părând neliniştită.

Coborâserăm în ceea ce părea a fi o criptă străveche. Culoarul, lat de doi metri şi jumătate, se îndepărta de scară şi ducea spre conac. Pe fiecare parte, aşezate pe lespezi tăiate direct în piatră, zăceau schelete.

Tom a coborât de pe ultima treaptă a scării.

— A, fireşte că urma să găsim leşuri.

Era limpede că rămăşiţele se aflau acolo de foarte mult timp. Veşmintele şi giulgiurile se fărâmiţaseră, iar acum printre oasele pătate de vreme nu mai rămăseseră decât câteva catarame ruginite.

— Cripta asta a fost săpată cu veacuri în urmă, după câte se pare. Hai să vedem încotro duce, l-am îndemnat pe Tom.

Tom şi-a împreunat mâinile şi a şoptit o rugăciune:

— Iisuse, în milostenia ta, ocroteşte-i pe neghiobii ca noi. Amin!

Culoarul cu scheletele care-l flancau de-o parte şi de alta a continuat cale de cincisprezece metri, apoi a cotit-o brusc la stânga. S-a îngustat, aşa încât un om abia dacă se putea strecura, apoi s-a lărgit iar şi a dat într-o încăpere pătrată, cu pereţi netezi.

Spre deosebire de culoar, obiectele din încăperea aceea erau noi. De o parte şi de alta fuseseră aşezate mese de lucru. Pe masa din stânga erau aşezate vreo 30 de borcane de sticlă, pe ale căror etichete erau scrise nume de lichide: apă, mercur, *aqua vitae,* ulei de antimoniu, şi altele. Pe cealaltă masă se aflau tot atâtea borcane de sticlă – de data asta, mai mici –, etichetate, conţinând pulberi. Sare, natriu, nisip, trifoi – toate, substanţe cunoscute. Însă ceea ce mi-a atras atenţia se afla dinaintea noastră.

Zidul aflat faţă în faţă cu intrarea era acoperit cu o frescă. Deasupra, un înger îşi împlânta sabia în pântecele

unui balaur. Dihania se zvârcolea, urlând de durere, şi era pe cale să înghită o minge neagră, mică. Mai jos de fiară erau zugrăviţi alţi doi balauri, cu trupurile şerpeşti încovrigate; fiecare ţinea în bot o minge aidoma celei de deasupra. Întreaga scenă era împrejmuită de trupul enorm al unui şarpe roşu, cu spate negru şi pântece verde; capul lui era deasupra îngerului, iar şarpele îşi înghiţea propria coadă.

Tom m-a tras de mânecă atât de zdravăn, încât aproape că mi-a smuls-o.

— Trebuie să plecăm, Christopher. *Trebuie să plecăm.*

Abia îmi mai puteam ţine echilibrul.

— Ce faci?

— Nu pricepi unde ne aflăm? Asta e tainiţa Cultului Arhanghelului.

— Ba nu.

Tom mi-a arătat fresca.

— Cult.

Apoi şi-a îndreptat degetul în sus.

— Arhanghel.

M-a zgâlţâit.

— Iar acum, pune-le cap la cap. Cât de greu poate fi?

— Nu e cu putinţă să fie tainiţa Cultului, l-am contrazis eu. Maestrul Benedict a dorit să găsesc locul ăsta. Nu ne-ar fi trimis în bârlogul Cultului fără să ne avertizeze.

Niciodată n-aş fi crezut contrariul.

Tom nu era la fel de încrezător ca mine, dar măcar nu mă mai trăgea de mânecă.

— Şi atunci... ce-i locul ăsta? Un atelier de spiţerie tainic?

— Nu e un atelier.

În afară de ingredientele din borcane, nu se vedeau instrumente de spiţerie. Pe una dintre mese erau doar câteva pahare de laborator, cu cioc lung, pline cu lichide, iar pe cealaltă, o lingură lungă, de metal.

— Pare să fie o cămară.

— Ce fel de cămară?

Nu eram tocmai sigur. Erau multe ingrediente, dar le

puteai găsi pe toate în orice spiţerie. Nu-mi închipuiam de ce ar fi vrut cineva să le ascundă acolo.

Zgâindu-se în continuare la frescă, prietenul meu m-a tras mai aproape şi mi-a şoptit la ureche:

— Dar dacă suntem priviţi?

— Tom, e doar o pictură.

— Şi atunci la ce folosesc găurile din pictură?

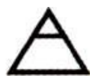
Pentru o clipă, n-am priceput despre ce vorbea. Apoi mi-am dat seama că avea dreptate.

Găurile negre din gurile balaurilor. Crezusem că erau vopsea, aidoma restului frescei. Dar, apropiindu-mă de ele, am văzut că erau mici găuri săpate în perete, iar laolaltă alcătuiau un triunghi echilateral. Am privit prin „mingea” aflată în gura balaurului din stânga, dar, în ciuda torţei, era prea întuneric ca să desluşesc ceva. Fără să ţin seama de împotrivirea lui Tom, mi-am strecurat un deget în gaură.

Nu simţeam nimic. Dincolo de perete era un gol, dar celălalt zid se afla destul de departe încât degetul meu să nu-l poată atinge. Cu toate astea, îmi dădusem seama de ceva: judecând după netezimea peretelui găurii şi după răceala pe care o simţeam, zidul nu era din piatră. Ci din fier.

De aproape, fresca era şi mai uimitoare. De jur împrejurul balaurilor erau scrijelite sute de forme şi de simboluri. Unele dintre ele erau simple – cercuri şi triunghiuri. Altele păreau litere pierdute ale unei limbi uitate. Privind la ele cu luare-aminte, am observat ceva. În apropierea găurilor din gurile balaurilor, unele glife erau tivite cu aur şi atât de slab conturate, încât abia le puteai desluşi.

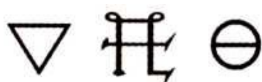
Lângă balaurul de deasupra se zărea un triunghi poleit cu aur: se intersecta cu o line, aşa încât părea un munte cu vârful înzăpezit.

Balaurul din dreptul lui Tom avea poleite cu aur trei

simboluri: un triunghi răsturnat, o scară ciudată – cu un model în formă de zigzag la bază – şi un cerc prin al cărui centru trecea o linie.

M-am oprit. Mai văzusem glifa asta.

Ultimul balaur, cel aflat dinaintea mea, avea o singură glifă aurie:

Era simbolul planetei Mercur. Am privit peste umăr, către mesele de lucru şi către ingrediente. Mi-am scos cubul din buzunar şi l-am răsucit în mâini.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Tom.

Am atins zidul.

— Cred că ştiu ce-i asta. Nu e doar o pictură.

Mi-am trecut degetele peste balaur, până am ajuns la gaura din gura lui.

— Cred că e o *uşă.*

Capitolul 21

Tom s-a îndepărtat uşor de frescă.

— O uşă?

Am arătat către simbolurile gravate deasupra găurilor.

— Cred că ăsta e scopul ingredientelor de pe masă – lichidele şi pulberile, paharele de laborator, lingura. Aidoma cadoului meu.

I-am întins cutia de antimoniu.

— Dacă torni înăuntru ingredientul potrivit, se deschide.

— Şi care e ingredientul potrivit?

— Păi ăsta e simbolul lui Mercur, aşadar presupun că ingredientul potrivit e argintul-viu.

Într-unul dintre borcanele de pe masă era argint-viu berechet, mai mult decât văzusem vreodată adunat laolaltă. Am luat unul dintre paharele cu cioc lung şi am turnat în el argint-viu. Pe măsură ce turnam mai mult, ajungând până la buză, paharul se îngreuna.

Ciocul paharului se potrivea întocmai în gaura din gura balaurului. Am înclinat paharul, lăsând lichidul să se scurgă. După ce s-au scurs ultimele picături, un sunet slab s-a auzit de dincolo de frescă.

— A funcţionat, a spus Tom.

Cu toate astea, nu s-a întâmplat nimic. Am împins zidul. Tom mi s-a alăturat, împingând cu umărul. Nu se clintea. Am auzit un alt sunet slab, ca şi cum un obiect s-ar fi deplasat în locaşul potrivit.

M-am îndepărtat de zid.

— Au mai rămas două găuri. Cu siguranţă că trebuie să turnăm ceva şi în ele, dacă vrem ca uşa să se deschidă.

Şi, după câte se părea, nu aveam la dispoziţie mai mult de un minut ca să trecem la treabă.

Simbolurile, împreună cu ingredientele potrivite, erau cheia. Isteţimea sistemului mă uluia. Era mult mai eficient decât o cheie de fier sau din alamă, care putea fi pierdută

sau furată. În cazul acelei uşi, dacă ţi se îngăduia să intri, însemna că deja ştiai cum să intri. Iar noi nu ştiam.

— Şi restul mesajului? a zis Tom. Poate că literele alea scrise cu suc de lămâie dezvăluie care sunt ingredientele trebuincioase.

Am scos din buzunar foaia de pergament, pe care era mesajul încifrat.

JSYYAALYUFMIYZFT

— Uite, mi-a spus Tom. Hai să zicem că „M” vine de la mercur. Pe urmă, „J” vine de la… ăă… jimblă. Sau altceva.

Dacă nu luam în seamă partea cu jimbla, Tom avusese o idee bună. Dar rămăseseră două găuri, patru simboluri, iar mesajul de la maestrul meu conţinea destule litere încât s-ar fi putut alcătui din ele un nou alfabet. Chiar dacă Tom avea dreptate, nici nu puteam număra câte combinaţii ar fi fost nevoie să încercăm. Eram la ananghie.

Din nou.

Ne-am întors la suprafaţă şi am împins sarcofagul la locul lui. Bridget plecase. Cu toate că îmi doream nespus să mai rămân puţin în încăperea de jos, nu mai puteam sta. După-amiaza se scurgea iute şi trebuia să mă întorc la Palatul Breslei.

Pe drum, ne-am oprit acasă la Tom. Fără prea multă tragere de inimă, am lăsat cubul în camera prietenului meu. Brâul maestrului meu putea fi ascuns de bine, de rău, sub cămaşă, dar cubul era prea mare pentru a-l putea ascunde, şi ultimul lucru pe care-l doream era ca Marele Maestru Thorpe să mă întrebe ce am în buzunar. Însă am păstrat pagina ruptă din catastif şi bucăţica de hârtie pe care transcrisesem tălmăcirea mesajului. Le-am ascuns pe amândouă sub brâu.

În vreme ce ieşeam din odaia lui Tom, Cecily s-a ivit în pragul odăii sale. Avea ochii mari de spaimă.

— Fugi! mi-a şoptit.

Mica Molly s-a strecurat pe lângă sora ei mai mare, iar buclele i se legănau în timp ce s-a repezit la mine. M-a

cuprins în braţe şi şi-a îngropat faţa în burta mea, suspinând.

Nedumerit, l-am privit pe Tom, care a îngenuncheat lângă sora lui mai mică.

— Molly? Cecily? Ce s-a întâmplat?

Un pumn mătăhălos a înşfăcat-o pe Molly de rochie şi a dat-o la o parte. Fetiţa a aterizat pe spate, urlând.

Tom era zguduit.

— Tată!

William Bailey m-a înhăţat. Până în clipa aceea, nu mai fusesem târât de păr, şi cu atât mai puţin rostogolindu-mă, în acelaşi timp, în jos pe trepte. Catherine şi Isabel, care se jucau în odaia din faţă, au lăsat păpuşile să cadă şi s-au ascuns în spatele mamei lor, care îşi privea soţul târându-mă.

Tom alerga în urma noastră.

— Tată! Tată, opreşte-te, te rog!

William Bailey a deschis brutal uşa de la intrare şi m-a aruncat în stradă. Am fost azvârlit pe pietrele caldarâmului. Cămaşa mea – de fapt, a lui Tom – s-a rupt la umăr. Odată cu ea, s-a sfâşiat şi pielea mea.

Trupul mă durea prea tare ca să mă mişc, aşa că zăceam întins în şanţul de scurgere. Îmi strângeam umărul rănit. Durerea ascuţită din pielea capului mă făcea să mă întreb dacă tatăl lui Tom îmi smulsese îndeajuns de mult păr încât să mă lase chel, aidoma lui Oswyn.

Tom a făcut o mişcare, vrând să mă ajute. Înainte ca prietenul meu să poată ajunge la uşă, tatăl lui l-a lovit cu pumnul în faţă. Tom s-a izbit de perete şi şi-a dus o palmă la obraz, zguduit.

William Bailey s-a aplecat deasupra mea.

— Băiete, mi-ai trădat încrederea.

Era adevărat că tatăl lui Tom îmi îngăduise să locuiesc acasă la el, dar eram sigur că încrederea nu avea nicio legătură cu asta.

— Dar ce-am făcut? am îngăimat eu.

— Conetabilul a venit pe aici, să te caute.

Conetabilul? În mintea mea roiau diverse scenarii şi

niciunul dintre ele nu era de bine. Oare ne văzuse cineva intrând în casa lui Hugh? Ştia că luasem cubul şi brâul?

Vecinii se uitau curioşi cum tatăl lui Tom îndrepta spre mine un deget dolofan.

— Conetabilul a spus că Lordul Ashcombe vrea să te vadă şi că a auzit că locuieşti aici. I-am răspuns că nu primim străini în casă. Nu te cunoaştem. Nu vrem să te cunoaştem. Să nu te mai apropii niciodată de fiul meu.

S-a întors valvârtej în casă. Tom a luat-o la fugă înaintea lui. Am auzit zgomotul unor paşi grăbiţi, apoi tropăitul picioarelor lui Tom urcând scările.

Mama lui Tom a apărut în prag. Nu părea atât furioasă, cât tristă.

— Îmi pare rău, Christopher, dar soţul meu are dreptate. Trebuie să-mi apăr familia. Te rog să nu mai vii pe aici.

A închis uşa.

Capitolul 22

La câteva luni după ce am împlinit doisprezece ani, aproape că mi-am spart capul. Mă jucam cu mingea pe Bunhill Fields, când un băiat îmi pusese piedică şi plonjasem într-un copac, cu capul înainte. Nu puteam să merg, nu puteam nici măcar să stau în picioare, aşa că Tom mă dusese în braţe până la prăvălie. Mă întinsese pe salteaua mea de paie, iar Maestrul Benedict se aplecase deasupra mea.

Nu ştiam unde mă aflu. Înspăimântat, mă zbăteam, vrând să fug de acolo.

Maestrul Benedict mă apăsase cu blândeţe, pironindu-mă în paie.

— E în regulă, Christopher, mă liniştise el. Eu sunt. Eu sunt.

Mi-am venit în fire.

— Credeam că încă sunt la orfelinat, îi spusesem eu tremurând.

— Nu mai trebuie să-ţi faci griji pentru asta, îmi spusese Maestrul Benedict. De-acum, prăvălia Blackthorn e casa ta. Şi aşa va fi mereu.

Dar nu îşi putuse ţine făgăduiala. Iar acum, toate se duceau de râpă.

Umărul mă ardea, de parcă m-ar fi înţepat o duzină de viespi. Probabil că acum Tom o încasa şi mai rău de la tatăl lui. Nu mi se va mai îngădui să-l văd niciodată. Pe deasupra, nu mai aveam unde sta. Mi-a trecut prin cap să mă las la mila Breslei, dar probabil că nici măcar asta nu mai puteam face. Dacă Marele Maestru Thorpe nu avea să creadă istorisirea mea, atunci rămâneam singur de-a binelea – fără casă, fără mâncare şi fără prieteni, trebuind să mă apăr singur împotriva Cultului Arhanghelului.

Nu credeam că situaţia putea fi mai înspăimântătoare de-atât. Dar, dacă Lordul Ashcombe mă căuta într-adevăr,

atunci viaţa mea în ruine se înrăutăţea.

Îmi era rău de spaimă.

Tânărul cu ochi cenuşii m-a condus iarăşi prin Palatul Breslei. Părea iritat că mă întorsesem.

— Hai, vino, mi-a spus el, făcându-mi nerăbdător semn cu mâna să merg dinaintea lui.

Am păşit în palat bănuitor, ceea ce l-a enervat şi mai mult.

— Stub… ăă… Maestrul Stubb e aici?

În urma mea, bărbatul a tras zăvorul şi s-a îndepărtat.

— N-a trecut pe aici toată ziua.

Mă simţeam uşurat, deşi faptul că omul ştia despre cine vorbeam sugera faptul că Stubb era un obişnuit de-al casei. Era posibil să apară din clipă în clipă. M-am rugat ca întâlnirea să nu înceapă prea târziu.

Am traversat curtea, plănuind să mă întorc în biroul în care Oswyn îmi spusese să aştept. Un ucenic cu păr lung pierdea vremea pe treptele care duceau spre primele etaje, aruncând în aer un pumnal mic şi prinzându-l cu stângăcie. L-am privit cu inima strânsă, convins că în curând câteva degete aveau să zboare prin aer.

Băiatul părea să aibă cam şaisprezece ani. În vreme ce pumnalul era în aer, a băgat de seamă că îl priveam. Pumnalul i-a ratat degetele şi a ricoşat de pe şorţul lui albastru tocmai într-un loc unde n-ai vrea să te nimerească ascuţişul unui cuţit. Stânjenit, băiatul s-a oprit.

— Cine eşti? s-a interesat el.

— Am venit să vorbesc cu Marele Maestru Thorpe, i-am răspuns. Maestrul Colthurst mi-a spus să mă întorc la patru, pentru o întrevedere.

Ucenicul s-a uitat la ferestre.

— Aha. În regulă. În cazul ăsta, poţi să aştepţi în biroul Maestrului Colthurst.

— Nu ştiu unde se află.

Băiatul şi-a strecurat pumnalul la cingătoare.

— Îţi arăt eu.

Treptele de piatră din curte duceau către nişte podele

lustruite, de nuanţa cireşei. Nu mai fusesem acolo decât în urmă cu trei ani, când mersesem la Palatul Breslei pentru examenul de admitere. La fel ca atunci, pe pereţi atârnau aceleaşi tapiserii lucrate măiestrit. Într-o parte se zărea scutul albastru al Breslei Spiţerilor. De cealaltă parte, tapiseria înfăţişa un bărbat care aduna ierburi, sub privirile unui unicorn. Lumina cerească îl scălda pogorându-se printre nori.

Ucenicul m-a condus prin locul care ducea către Marea Sală şi apoi am ajuns la catul al treilea. În vreme ce urcam scările, am avut o senzaţie vagă că îl mai văzusem undeva. Mă întrebam dacă băiatul fusese la Palat atunci când dădusem examenul de admitere. Probabil că era prea mare pentru a fi testat odată cu mine, dar poate că atunci fusese deja repartizat să lucreze în Palat.

— Eşti ucenicul maestrului Colthurst? l-am întrebat.

— Eu? Nu.

Şi-a dat la o parte părul de pe obraz şi m-a călăuzit de-a lungul unui coridor cu lambriuri din lemn de nuc. La capătul acestuia, am ajuns dinaintea unei uşi simple. Cheia era în încuietoare. Ucenicul a bătut la uşă, apoi a aşteptat. Văzând că nu primea niciun răspuns, a deschis uşa.

— Aşteaptă aici, mi-a zis. O să-i spun maestrului că ai venit.

Am păşit în odaie. Băiatul a închis uşa după mine, trăgând zăvorul.

Aşadar, acesta era biroul lui Oswyn. Era ordonat – mă aşteptam la asta din partea unui puritan –, dar mai mic decât îmi închipuisem. În mijlocul încăperii se afla o masă. Dincolo de el, cu spatele la fereastra care dădea spre curte, era un scaun de lemn, care părea incomod. În faţa acestuia era un alt scaun, identic. Biroul era acoperit cu teancuri ordonate de hârtii, iar unul dintre ele fusese pătat de uleiul scurs dintr-o lampă neaprinsă, cocoţată într-un colţ, în apropiere. Pereţii erau austeri, lipsiţi de culoare. Nu aveau nicio podoabă, cu excepţia câtorva foi de pergament ţintuite pe ziduri. Unele erau acoperite cu scris de mână, altele înfăţişau desene. Câteva oale goale erau

înşiruite pe o parte, iar de cealaltă parte se afla o jumătate de duzină de cărţi.

M-am aşezat pe scaunul aflat dinaintea mesei şi am aşteptat. Pe peretele de lângă mine era lipită o schiţă ciudată. Doi bărbaţi şi două femei călăreau animale magice: un grifon, o harpie, un centaur şi un cal înaripat. Fiecare animal purta numele latinesc al unuia dintre cele patru elemente din care sunt făurite toate lucrurile şi făpturile. *Aer, ignis, aqua, terra.* Aer, foc, apă, pământ.

Animalele din desen mi-au amintit de fresca de sub casa lui Mortimer. M-am gândit la mecanismul din spatele ei, la cripta de sub sarcofag, la statuetele de sfinţi din firide.

Taine sub alte taine, mi-am spus în sinea mea. *Coduri ascunse în coduri.*

Cultul Arhanghelului îşi începuse şirul omorurilor cu patru luni în urmă. După o lună, Maestrul Benedict îmi arătase cartea despre sfinţi. Atunci fusesem nedumerit. Sfinţi catolici?

— E important să cunoşti istoria, îmi spusese maestrul meu. Nu se ştie niciodată când o să-ţi fie de trebuinţă.

Şi îl ascultasem.

Apoi îmi dăduse cubul enigmatic. Nu era doar un dar incredibil de ziua mea, ci şi o lecţie despre simboluri şi chei lichide. Văzusem chei lichide încă o dată, în fresca de dedesubtul criptei.

Acum înţelesesem.

Maestrul mă pregătea. Chiar şi în taină, Maestrul Benedict nu încetase nicio clipă să mă pregătească. Îşi dorise să găsesc încăperea de sub criptă. Mă călăuzise la fiecare pas. Şi pentru asta mă învăţase toate lucrurile de trebuinţă, mai puţin un lucru de căpătâi: ce anume însemnau simbolurile înfăţişate pe frescă.

Cu siguranţă, ştiuse că nu le înţelegeam. Nu m-ar fi condus atât de departe, ca apoi să mă lase baltă. Trebuie să-mi fi dat soluţia.

Fireşte, soluţia trebuia să fie în mesajul pe care mi-l lăsase în catastif.

Mi-am lipit o ureche de gaura cheii şi am ascultat o

clipă. Fiindcă n-am auzit zgomot de paşi, m-am întors la masa de lucru, apoi am scos pagina şi bucăţica de hârtie din brâu.

Un rând. Nu înţelegeam un singur rând.

JSYYAALYUFMIYZFT

Ce anume trecusem cu vederea? Am privit din nou mesajul original, în întregime.

†Δ *esid. A: rapf. O set. vârstă Htsn. ulei eh. doi leb. Ht4: shg. Uh.* ← ↓M08→
0514202022220720160108042021O115 sfârşit.
săbii
neminidixeris

Fiecare rând ascundea altceva. Primul, în care se regăseau spade şi triunghiul – al cărui înţeles nu îl desluşeam – îmi arăta cum să găsesc cripta. Acolo văzusem simboluri asemănătoare, pe care nu le pricepusem. Ultimul rând era în latină: avertismentul de a păstra totul sub tăcere.

Mai rămânea rândul din mijloc, cu ajutorul căruia eu şi Tom alcătuiserăm învălmăşeala de litere. Cheia descifrării simbolurilor cu siguranţă că se găsea în el. Mi-a trecut prin minte gândul că încă nu aflaserăm ce însemna „sfârşit, săbii”. Trebuie că avea legătură cu fragmentul de dinainte.

Sfârşit şi săbii. Cum avea să mă ajute asta să descifrez codul?

În ultima vreme, văzusem o mulţime de săbii: simbolul cu care începea primul rând al mesajului, statueta îngerului din mausoleu, fresca zugrăvită pe uşa de fier subterană. Oare trecusem ceva cu vederea? Mai era pe undeva vreo sabie pe care nu o găsisem?

Am clătinat din cap, cu sentimentul că ceva îmi scăpa. Săbiile nu aveau nicio noimă aici. Rândul ăsta era un cifru. Tăinuia cuvinte.

Sfârşitul săbiilor. Săbiile sfârşitului.

Cuvintele de la sfârşit, poate? Care cuvinte? Care

sfârşit?

Al mesajului?

Ce anume avea deosebit sfârşitul mesajului?

Cuvintele de la sfârşit erau *nemini dixeris. Nu spune nimănui.*

M-am gândit. Era o avertizare. Două cuvinte scrise într-unul. În latină.

Latină?

Maestrul Benedict fusese spiţer. Latina este limba oficială a spiţerilor.

Taine sub alte taine. Coduri ascunse în coduri.

M-am încruntat. Tom mă întrebase dacă mesajul era în latină, iar eu îi spusesem că nu era cu putinţă. Alfabetul latin are doar 23 de litere. Nu exista litera „J”. În locul acesteia se folosea „I”. Nici litera „U” nu se folosea în latină, înlocuitoarea sa fiind „V”. Aşadar, JULIUS CEZAR s-ar scrie în latină IVLIVS CAESAR. Nu s-ar folosi nicidecum „J”.

Am încremenit.

Săvârşisem o greşeală.

Nu s-ar folosi nicidecum „J”. *Pentru că nu face parte din alfabet.*

Tradusesem mesajul ca şi cum acesta ar fi fost în engleză. Dar, dacă mesajul fusese scris în latină, atunci traducerea era greşită de la bun început. Dacă foloseai un alt alfabet, nu obţineai aceleaşi litere.

Am înhăţat o pană de pe masa de lucru a lui Oswyn. Am scris cifrul şi, la fel ca înainte, am început cu 08 în loc de „M”, însă de data asta în latină.

A	*B*	*C*	*D*	*E*	*F*	*G*	*H*	*I*	*K*	*L*	*M*
2	*2*	*2*	*2*	*0*	*0*	*0*	*0*	*0*	*0*	*0*	*0*
0	*1*	*2*	*3*	*1*	*2*	*3*	*4*	*5*	*6*	*7*	*8*

N	*O*	*P*	*Q*	*R*	*S*	*T*	V	*X*	*Y*	*Z*
0	*1*	*1*	*1*	*1*	*1*	*1*	*1*	*1*	*1*	*1*
9	*0*	*1*	*2*	*3*	*4*	*5*	*6*	*7*	*8*	*9*

Am început să traduc din nou. După primele cinci litere,

degetele au început să-mi tremure. A trebuit să mă folosesc de mâna stângă pentru a le stăpâni.
Am obţinut noul mesaj. M-am zgâit la el.

ISAACCLAVEMHABET

Tom avea dreptate. Chiar *era* în latină.
Isaac clavem habet.
Isaac are cheia.

Capitolul 23

Mă plimbam în sus şi-n jos prin biroul lui Oswyn, iar încălţările mele izbeau cu zgomot podeaua.

Isaac are cheia. Isaac, negustorul de cărţi, prietenul fără chip al Maestrului Benedict. Nu îl întâlnisem niciodată, însă Maestrul Benedict îmi spusese unde se află prăvălia acestuia. Voiam să dau fuga la el pe loc, dar nu puteam. Trebuia să vorbesc cu Consiliul Breslei. Oricum, nu mi-ar fi folosit la nimic să plec. Era duminică, iar prăvălia lui Isaac era închisă.

Dar niciunul dintre aceste gânduri nu îmi domolea nerăbdarea. Goneam fără astâmpăr în jurul biroului lui Oswyn, simţindu-mă aidoma unui câine care mână oile. În vreme ce dădeam încă o dată ocol, am zărit pe fereastră, în curte, o siluetă: un alt ucenic, care tocmai ieşea pe uşa care ducea spre laboratoare.

Crezusem că Tom era masiv, dar tânărul acela era de două ori cât prietenul meu. Şorţul albastru se întindea pe pieptul lui enorm. Păşea greoi pe pietre, ca un elefant scăpat din menajeria regelui.

S-a lăsat să cadă pe una dintre băncile aflate dinaintea treptelor care duceau spre Marea Sală. Fierul a gemut sub apăsarea lui. La fel ca ucenicul cu păr lung, şi Elefantul îmi părea cunoscut. Din nou, m-am dus cu gândul la proba mea de admitere, dar nu acolo trebuia să caut. Aveam senzaţia că-l văzusem de curând. Am încercat să-mi amintesc unde anume.

În timp ce mă străduiam să-mi dau seama de unde îl cunosc, Oswyn a intrat în curte. Îl însoţea pe Marele Maestru, sprijinindu-l pe bătrân de cot, ajutându-l să coboare încet treptele scării principale. Sir Edward părea supărat. Nici Oswyn nu părea prea vesel. Discutau, dar eu mă aflam cu două caturi mai sus şi, dat fiind că fereastra era închisă, abia am desluşit cuvintele.

Oswyn a spus:
— … prăvălia… răscolită. Stubb… caută… dispărut.
Sir Edwyn i-a răspuns:
— … crezi că… Trebuie să oprească… găsim lordul Ashcombe.
Oswyn a dat din cap aprobator:
— … am trimis deja… Christopher… crime… Cultul…
Oswyn l-a ajutat pe Marele Maestru să traverseze curtea.
Zgomotul scos de toiagul Marelui Maestru, izbindu-se de pietre, se auzea mai limpede decât conversaţia lor. Am deschis fereastra, încercând să surprind restul discuţiei, dar acum se îndreptau către intrarea spre Sală şi erau cu spatele la mine. Auzeam doar frânturi:
— Arhanghelul… a spus Oswyn…nu-mi vine să cred… facem?
Marele Maestru i-a răspuns:
— Stubb… ucenicul…
Vântul a împrăştiat restul cuvintelor. Cei doi s-au făcut nevăzuţi, ieşind pe poarta care dădea spre Blackfriars Lane. Când poarta dinspre stradă s-a deschis, în curte a năvălit lumina soarelui, apoi s-a făcut iar întuneric. Am clipit.
Tocmai ieşiseră din Palat?
Mă străduisem atât de tare să aud ce spuneau, încât nici nu mă gândisem încotro se îndreptau. Am aşteptat o clipă, să văd dacă se întorc. Nu s-au întors.
Ucenicul cu păr lung spusese că le va da de ştire lui Oswyn şi Marelui Maestru că eram la Palat. Oare nu îi găsise? Am pornit după ei, dar eram blocat.
Uşa biroului nu se deschidea.
Am zgâlţâit-o, dar mânerul nu se clintea, pentru că ivărul era tras. M-am uitat pe gaura cheii, să verific dacă nu cumva cheia se blocase. În schimb, de cealaltă parte am văzut un zid. Cheia nu se blocase; pur şi simplu, nu mai era acolo.
Ucenicul mă încuiase înăuntru.
Pentru o clipă, m-am zgâit la uşă, iar inima mea a

început să o ia la galop. Apoi am dat iarăşi fuga la fereastră. Elefantul era tot pe banca de fier. Arunca plictisit pietricele într-un stol de rândunele care se strânseseră lângă fântână. Aproape că l-am strigat să-mi vină în ajutor, însă felul în care arunca pietricelele mi-a trezit o amintire.

Zaruri.

Acolo îl văzusem. Cu o zi în urmă, după ce Maestrul Benedict mă lovise, mai că mă împiedicasem de Elefant. Fusese în spatele casei noastre, pe străduţă, jucând zaruri. Cu el mai fusese un băiat. Nu îi zărisem faţa, dar ştiam că avea păr lung, închis la culoare. În clipa aceea fusesem atât de supărat, încât nu-i luasem în seamă. Acum îmi aminteam de amândoi.

Chiar înainte ca maestrul meu să fie ucis, Elefantul şi băiatul care mă călăuzise în odaie fuseseră pe străduţa din spatele prăvăliei noastre.

Mi s-a strâns stomacul. Ucenicul nu se dusese să le spună lui Sir Edward şi lui Oswyn că venisem la Palat, ci îi făcuse să părăsească mai degrabă clădirea. Cei doi plecaseră fără să ştie că eram la Palat. Iar acum eram prins în capcană.

În cele din urmă, înţelegeam de ce maestrul meu nu fugise în ziua aceea: şi el fusese prins în capcană, împresurat de aceiaşi duşmani. Voiau secretul Maestrului Benedict. Dacă ar fi fugit cu mine, ne-ar fi prins – dacă nu pe stradă, atunci în ascunziş. Cea mai bună hotărâre pe care maestrul o putuse lua fusese să mă trimită de acasă. Se sacrificase pentru a mă salva. Iar acum îi irosisem sacrificiul: eram încuiat în biroul lui Oswyn. Îi lăsasem să mă prindă în capcană, aşa cum se întâmplase cu maestrul meu.

În curte se întâmpla ceva, iar asta m-a smuls din disperarea mea crescândă. Venise Valentine Grey, cel de-al treilea membru al Consiliului, cel care era de părere că ar trebui să fiu biciuit drept pedeapsă pentru obrăznicia mea. Lanţul lui gigantic de aur îi sălta pe burtă în vreme ce cobora scările în fugă. La picioarele scării, s-a oprit brusc

şi l-a întrebat pe Elefant, cu suflarea întretăiată:

— Unde-i Sir Edward?

Ucenicul a arătat spre intrare.

— Tocmai a plecat, maestre.

Valentine a fugit după ei, cu mâinile încleştate pe lanţul de aur. Aidoma membrilor Consiliului, cu câteva clipe în urmă, a dispărut pe sub arcadă şi nu s-a mai întors.

Maeştrii plecaseră. Mă rugam să mă fi înşelat şi ca toate acestea să fie o greşeală. Văzând că arcada se luminează iar, mi-am ţinut respiraţia. *Se întorc,* mi-am spus eu. Apoi am văzut cine intrase.

Era Wat.

A traversat curtea, dezlegându-şi şorţul albastru. L-a aruncat pe bancă, lângă Elefant.

— Ucenicul lui Blackthorn e aici, l-a anunţat Elefantul.

Degetele lui Wat jucau pe plăselele pumnalului.

— Unde?

— Martin l-a dus sus.

Ucenicul cu păr lung, Martin, a apărut în capul scărilor.

— Unde e? a întrebat Wat iar.

— În biroul Maestrului Colthurst, a zis Martin.

Cei trei s-au uitat spre fereastra deschisă. Am sărit într-o parte, sperând să nu mă fi zărit; de parcă în acel moment ar mai fi avut vreo importanţă.

— De ce l-ai dus acolo? a cerut să afle Wat, iar vocea îi era mai supărată decât de obicei.

Martin s-a apărat:

— A spus că vrea să discute cu Maestrul Colthurst. Ce-ar fi trebuit să fac?

— Să-l ascunzi undeva. Nu trebuie să-l vadă nimeni. Ce s-ar fi întâmplat dacă maeştrii ar fi urcat în birou?

— De ce să urce?

— Destul! a tunat Elefantul. Nu mai contează. Maeştrii au plecat. Acum nimeni n-o să-l găsească.

— Atunci, hai să sfârşim treaba, a spus Wat, şi jur că am auzit cum lama pumnalului său a fost scoasă din teacă.

— Încă nu, s-a opus Elefantul. Portarul e încă la post. Scapă de el. Nu, nu în felul *ăla.* Trimite-l cu un comision,

aşa încât să fie ocupat o bună bucată de timp. Eu şi Martin o să verificăm în Palat, să ne asigurăm că n-a venit nimeni.

— Poţi să-l întrebi pe portar. El ştie cel mai bine.

— Maestrul nostru ne-a spus să verificăm, l-a lămurit Elefantul. Aşa că o să verificăm. Odată ce ştim că palatul e gol, adu-l pe Christopher în beci. O să avem grijă de el acolo.

Am auzit scârţâitul fierului şi zgomotul tălpilor de piele pe pietre.

— Oricum, n-are unde să fugă.

Capitolul 24

Inima mi se zbătea, gata-gata să-mi sară din piept, în acelaşi ritm cu zvâcnirile din ţeastă. Cu fiecare bătaie, o altă întrebare îmi răsărea în minte.

Cum de fusesem atât de *neghiob*?

Dacă n-aş fi fost atât de absorbit de gândurile mele, dacă i-aş fi privit o clipă mai mult pe cei doi, stând lângă prăvălia noastră, dacă nu l-aş fi urmat orbeşte pe Martin până aici, sus... Doar ştiam că Stubb nu era singurul membru din Cultul Arhanghelului.

Am clătinat din cap. Am amânat învinovăţirea. În clipa aceea trebuia să ies de acolo.

Fereastra, mi-am spus. Cu grijă, m-am uitat pe furiş afară. Curtea era pustie. Am scos capul pe geam mai mult, pentru a vedea dacă puteam coborî.

Nici vorbă. Eram la al doilea cat, iar dedesubt pavajul era de piatră dură. Să mă caţăr pe fereastră nu era o cale de scăpare, ci o cale reuşită de a-mi rupe picioarele.

Am vrut să-l strig pe portar. Şi l-aş fi strigat, dacă n-aş fi ştiut că Wat era în stare să-l ucidă ca să-l reducă la tăcere. În schimb, m-am dus iar la uşa biroului lui Oswyn şi am tras de clanţă, am zgâlţâit-o cât de tare am putut. Zadarnic. Tocul era din stejar solid, iar ivărul, din fier. Nu puteam face mai mult decât să rup clanţa.

M-am uitat prin odaie, căutând un obiect care să-mi slujească drept armă. Scaunele erau zdravene. Le-aş fi putut folosi drept bâte, dar biroul lui Oswyn era atât de mic, încât nu aveam loc să-mi iau avânt. Cărţile nu-mi erau de niciun folos. Poate lampa. Partea de jos era din alamă, în stare să provoace vătămări serioase. Era plină cu ulei – o substanţă care poate fi periculoasă. Din păcate, nu aveam cum s-o aprind.

Apoi mi-a venit o idee: *puteam* s-o aprind. De fapt, aveam mult mai mult de-atât.

Încă purtam brâul maestrului meu. Iar în el nu se găseau doar cremene şi iască, ci şi multe alte lucruri folositoare. Mi-am ridicat cămaşa şi am privit zecile de fiole vârâte în buzunăraşe. Dopurile de plută se iţeau deasupra pânzei.

Primul meu gând a fost să prepar din nou praf de puşcă şi să încerc să arunc broasca în aer. Însă fiolele care conţinuseră substanţele trebuincioase erau goale. Le folosisem pentru a scăpa de Stubb şi de Wat, iar când vizitaserăm atelierul lui Hugh, uitasem să le umplu la loc. Am tras de brâu, în căutarea altei soluţii. Şi-atunci am văzut fiola: sigilată cu ceară, legată cu sfoară. Am scos de la brâu fiola care îl fascinase pe Tom când ne aflaserăm în dormitorul lui Hugh.

Ulei de vitriol. Lichidul vrăjit care topeşte metalul – iar încuietoarea uşii era din fier.

Trebuia să mă grăbesc. Am smuls sfoara care lega ceara şi am îndepărtat ceara. Din sticluţă s-a ridicat mirosul acru al vitriolului. Vedeam ivărul printre uşă şi toc, dar nu puteam strecura fiola prin crăpătură. Am smuls de pe perete una dintre schiţele lui Oswyn, sperând din toată inima ca maestrul să mă ierte pentru că-i pângărisem biroul. Am rulat foaia alcătuind un tub şi l-am vârât în crăpătură. Apoi, cu mare grijă, am picurat lichidul subţire şi galben prin tub.

Pe dată, fierul a început să şuiere. Vaporii invizibili care se ridicau din bolboroseala metalului mă înecau. Am fost nevoit să fac un pas în spate, tuşind, în timp ce uleiul de vitriol dizolva ivărul. Am aşteptat un minut ca să dizolve fierul cele câteva picături scurse, apoi am turnat altele.

Vitriolul dizolva ivărul încet, prea încet, dar mă temeam să mă grăbesc. Încuietoarea nu era foarte groasă, însă nu aveam la dispoziţie o cantitate enormă de vitriol, aşa că nu-mi permiteam să irosesc niciun strop. Deja pierdusem o parte din pâlnia de pergament, care se măcina chiar mai iute decât fierul. Speram că, datorită faptului că pergamentul e rezistent la lichide, pâlnia avea să reziste îndeajuns de mult încât să-mi pot face treaba, dar, înainte să apuc să torn a treia porţie de vitriol, pergamentul s-a

fărâmiţat, lăsând în urmă bucăţele de piele de viţel.

Am dat să iau o altă foaie de pe peretele lui Oswyn. Apoi mi-a trecut prin minte o idee mai bună. Am luat lingura de argint a maestrului meu şi am vârât-o între uşă şi toc, folosindu-mă de coada acesteia pentru a călăuzi lichidul. Mi-aş fi dorit să mă fi gândit la asta înainte de a ruina munca lui Oswyn. Oricum, nici faptul că-i distrugeam uşa nu avea să-l facă să mă îndrăgească. Dacă nu apucam ocazia de a-i explica ce se întâmplase, urma să-mi pierd singurul aliat.

Totuşi, ivărul se dizolva. Din fier rămăsese o bandă subţire şi poroasă de metal, când fiola s-a golit. Nu mai aveam ce să fac. Am apucat clanţa cu amândouă mâinile şi am tras.

Dar ivărul nu s-a clintit.

Haide, mi-am spus în gând. Am proptit un picior în perete şi am tras din nou, din toate puterile. Degetele îmi zvâcneau, amorţite de durere.

Fierul s-a îndoit.

Încă o dată. Am tras amarnic. Mă rugam la fel de amarnic, înălţând o implorare tăcută spre ceruri. *Te rog, Doamne. Te rog, Maestre. Vă rog să mă ajutaţi.*

Metalul a cedat.

Ivărul s-a rupt cu un zăngănit metalic. Capătul lui poros a zburat din tocul uşii şi a aterizat pe podea, lăsând în urmă stropi mici de lichid galben. Am căzut pe spate şi m-am lovit rău la coaste. Umărul rănit a început iar să mă înţepe. Nu-mi păsa. Eram liber.

Sau nu.

De cealaltă parte a uşii, Martin se holba la mine.

— Cum ai reuşit…

Am sărit iute în picioare. Am înşfăcat scaunul cel mai apropiat. Înainte să-mi iau avânt pentru a lovi, Martin a ajuns lângă mine.

M-a înşfăcat de braţe şi mi-a făcut vânt, proiectându-mă în birou. Colţul biroului mi s-a îngropat în spinare, imediat sub coaste.

Durere. O durere de neînchipuit şi de neîndurat. Mi se

părea că lemnul mă străpunsese, trecând prin spatele meu asemenea unei lănci. Am urlat şi m-am prăvălit la pământ. Martin s-a aruncat asupra mea. Greutatea lui mă strivea.

Pentru o clipă, nu m-am putut mişca. Pur şi simplu zăceam la pământ, gemând de durere. Am deschis ochii tocmai la timp pentru a vedea pumnul lui Martin repezindu-se spre gura mea. Încheieturile lui m-au pocnit în dinţi. Capul mi s-a izbit de podea. În gură simţeam gust de sânge – acru şi metalic.

— Şobolan mic ce eşti, mi-a spus Martin.

Pumnul lui mă buimăcise, dar ucenicul nu terminase. Martin se pregătea să mă lovească iar. Mai mult din instinct, am dus mâna la brâu şi am scos prima fiolă care mi-a căzut în mână, strivind-o de obrazul băiatului.

Sticla s-a spart în mâna mea, iar capătul ei tăios a intrat în carnea lui Martin. A ţipat, iar eu am tras sticla spartă în josul obrazului său. Pulberea de lut roşu se cernea peste mine. Mi-am răsucit mâna şi am simţit o durere ascuţită în deget. Martin m-a împins cât colo şi s-a rostogolit pe-o parte, ţinându-se de obraji.

M-am rostogolit în partea opusă. Martin s-a răsucit spre mine, strângându-şi cu degetele obrazul însângerat, în ochi i se citea furia dezlănţuită. În fiolă mai rămăsese pulbere. I-am aruncat-o în ochi.

Martin a ţipat. S-a dat în spate, ferindu-şi cu braţul ochii iritaţi. Am aruncat spre el resturile de sticlă, care au ricoşat inofensive pe şorţul lui albastru. Stropi purpurii din degetul meu rănit au zburat odată cu cioburile, pătând lemnul cu sânge.

Pentru moment, scăpasem de Martin, dar capul încă mi se învârtea. M-am sprijinit de scaunul care acum zăcea pe podea şi m-am ridicat. Buimac, m-am împiedicat şi mi-am lovit rău genunchiul de stinghiile de stejar ale scaunului. Spatele îmi zvâcnea îngrozitor, durerea ameninţând să mă răpună.

Întins pe podea, Martin se lupta cu lacrimile. Ochii i se înroşiseră, iar pulberea de lut roşu încă îi păta obrajii.

Rana din obraz sângera tare, iar sângele i se scurgea pe

bărbie, pătându-i gulerul. Şi el dădea să se ridice. Bâjbâia la cingătoare, căutându-şi pumnalul.

Am înşfăcat lampa lui Oswyn, care zăcea răsturnată pe birou. Am lovit tare. Martin s-a aplecat. Lampa a vâjâit pe lângă el fără să-l vatăme, dar pentru o clipă băiatul s-a dezechilibrat. S-a împiedicat şi a căzut într-un colţ.

Am fugit.

Plănuisem să mă întorc pe unde venisem. În schimb, m-am oprit brusc. Pe culoar, la zece metri de mine, Elefantul se oprise şi el în loc. Ne-am zgâit unul la altul pentru o clipă care a părut o veşnicie. În mâna mea atârna lampa lui Oswyn. În mâna Elefantului atârna o frânghie plină de noduri.

M-am răsucit pe călcâie şi am fugit în direcţia opusă.

Capitolul 25

Cu ochii fioroşi şi cu obrazul însângerat, Martin a ţâşnit din biroul lui Oswyn, în vreme ce eu treceam în fugă prin faţa lui. Imediat lângă biroul lui Oswyn se afla o altă ieşire. Habar nu aveam încotro ducea. Pe de altă parte, „unde" însemna „altundeva", iar asta era mai bine decât „aici".

Uşa împodobită cu o arcadă adăpostea o scară în spirală. Am ţâşnit pe scări în jos cât de repede am putut, durerea săgetându-mi spatele vătămat. Martin era în urma mea. Sunetul tălpilor sale de piele se auzea pe trepte, iar undeva, mai departe, se auzea tropăitul Elefantului.

În vreme ce fugeam pe scări, mi-am dat seama că lampa pe care o duceam cu mine nu avea să-mi fie de mare ajutor ca armă. Dar o puteam folosi cu alt scop. Când am ajuns la jumătatea scărilor, am aruncat-o în spatele meu. Sticla s-a făcut ţăndări. Uleiul s-a răspândit peste tot, iar ambra a picurat pe trepte.

A funcţionat chiar mai bine decât sperasem. Martin a făcut un salt, încercând să micşoreze distanţa dintre noi. Un călcâi i-a alunecat pe pelicula de ulei. A căzut de pe trepte şi a plonjat cu capul înainte în grilajul de fier forjat. Metalul a răsunat ca un clopot de biserică. Martin s-a rostogolit.

N-am stat în loc, să privesc. Pe Martin îl scosesem din luptă, însă Elefantul încă era pe urmele mele. La capătul scărilor, culoarul îngust se deschidea în alt coridor, aflat la etajul al doilea, care se îndrepta spre nord. Am luat-o la fugă, încercând toate uşile. Erau încuiate.

În spatele meu se auzeau voci. Martin înjura. Elefantul îi striga ceva. Am luat-o la dreapta, apucând pe un culoar, apoi am cotit la stânga, pe alt culoar. Şi dincolo de el am zărit curtea. Am zbughit-o afară şi m-am oprit brusc.

Wat mă aştepta la intrarea în Palat.

Am îngheţat. Wat s-a încordat, parcă gata să se repeadă

la mine. Dar n-a făcut-o. În schimb, a iscodit ferestrele.

— E aici! Jos, aici! În curte! a strigat el.

A durat o secundă să înţeleg de ce nu se năpustea la mine. Nu era nevoie. Bloca singura ieşire. Acum nu avea de făcut decât să aştepte sosirea lui Martin şi a Elefantului. Şi nu avea mult de aşteptat. Deja le auzeam paşii pe trepte.

Nu mai aveam unde să fug. Am făcut stânga-mprejur şi am dat buzna în laborator.

După ce trecusem examenul de admitere, când maeştrii ne oferiseră un tur al Palatului, fusesem acolo. Exista o singură intrare principală în complexul de laboratoare, alcătuit din trei încăperi. Cea principală, destinată pregătirilor generale, era un haos de mese de lucru pline de coşuri, ploşti, butoaie şi ţevi. O uşă aflată la dreapta se deschidea către distilerie, de unde mirosul de alcool se strecura în odaia de pregătiri. O altă încăpere, la stânga, adăpostea cuptoarele. Îmi aminteam că fiecare dintre cele trei încăperi avea o anexă – o cămară în care se ţineau diverse ingrediente.

Din nefericire, nu îmi amintisem faptul că niciuna dintre cele trei odăi nu avea ferestre, pe unde aş fi putut să fug. Mare parte a luminii din atelier venea de la lumânările încastrate în pereţi, care deja arseseră până aproape de capăt. Dinspre odaia cuptoarelor se revărsa lumină. Am intrat în fugă acolo, sperând că cineva încă mai lucra înăuntru.

N-am avut norocul ăsta. Singurul semn de viaţă erau focurile care încă ardeau într-o duzină de cuptoare uriaşe. În ziua lor de odihnă, maeştrii lăsaseră la fiert oale pe grătare; erau reţete cu timp de preparare îndelungat. Eram singur.

Şi, din nou, prins în capcană.

Din curte, Wat a strigat:

— Acolo! A intrat în laborator!

Se sfârşise. Mă încolţiseră. Mi-am dat seama că în buzunar încă aveam secretul care ducea la criptă.

Isaac are cheia.

Am scos bucăţica de hârtie cu traducerea de sub brâul maestrului meu şi am aruncat-o în cel mai apropiat cuptor. Hârtia s-a scorojit instantaneu şi s-a transformat în cenuşă. Aproape că am aruncat în foc şi foaia din catastif, dar n-am putut. Am zărit scrisul de mână al maestrului meu şi… n-am putut s-o fac.

Am îndesat bucata de hârtie înapoi sub brâu şi am căutat cu disperare o armă. Măcar acolo aveam opţiuni mai bune decât în biroul lui Oswyn. Să zicem, o farfurie de fier lăsată pe plita fierbinte. Sau un vătrai pe care l-aş fi putut folosi pe post de suliţă sau de bâtă.

Exasperat de propria mea neghiobie, am clătinat din cap. Nu eram regele Arthur. În ziua aceea nu aveam să ucid uriaşi. Elefantul m-ar fi putut strivi doar cu gândul. Şi, chiar dacă aş fi reuşit să trec de el şi de Martin, Wat tot mă aştepta păzind uşa, înarmat cu pumnalul.

Îmi trebuia ceva care să le distragă atenţia, întocmai ca atunci când scăpasem de Stubb şi de Wat. Ei bine, ne aflam într-un atelier. Şi acolo negreşit *puteam* să găsesc mijloace de a le distrage atenţia.

Am fugit spre cămara de la capătul îndepărtat al încăperii care adăpostea cuptoarele. Era atât de plină, încât abia dacă am putut să mă strecor înăuntru. Nu mai văzusem o asemenea provizie de ingrediente. Damigene din sticlă, de câte 20, 45 şi 90 de litri conţineau o mulţime de lichide în toate culorile pământului. Borcanele de ceramică erau atât de mari, încât păreau să fi fost făurite pentru balene.

În primul rând, trebuia să trag de timp. Am găsit două ingrediente: zahăr şi salpetru. Laolaltă, urmau să fie cea mai bună metodă din lume de distragere a atenţiei.

Am târât borcanele în încăperea cu cuptoare, ceramica zgâriind podelele de piatră, iar spatele meu urlând de durere. Dacă aş fi putut topi ingredientele mai înainte, planul meu ar fi mers ca pe roate. Dar nu aveam timp pentru asta. Prin urmare, m-am mulţumit să înclin cele două borcane în apropierea uşii care ducea înapoi spre odaia de pregătire şi să amestec cu degetele ingredientele

împrăştiate pe jos.

Din odaia principală răsunau voci.

— Mi-a spart un dinte, se văicărea Martin.

— Linişte! a poruncit Elefantul.

— O să-l ucid pe viermele ăla mic.

— Ba n-o să te atingi de el. Acum taci şi lasă-mă să ascult!

M-am furişat până la cel mai apropiat cuptor şi, cu un cleşte, am luat un cărbune aprins.

— Jocul s-a sfârşit, Christopher, a spus Elefantul. Ieşi de-acolo!

Paşi precauţi s-au apropiat de intrare.

Am lăsat cărbunele să cadă în grămăjoara albă.

S-a auzit un şuierat.

— Ce-i asta? a întrebat Martin.

Apoi pulberea a luat foc. Din grămăjoara de pulbere s-a ridicat un jet de fum, în timp ce a izbucnit un perete roşu de foc, şuierând aprig.

— Înapoi! a strigat Elefantul, din cealaltă odaie. Dă-te înapoi!

M-am prăbuşit pe podeaua de piatră şi am zbughit-o de acolo, la fel de înspăimântat precum ceilalţi. Infernul de foc scuipa bucăţele opărite de zahăr topit la picioarele mele, până când pulberea s-a consumat. Pe lespezile de piatră a rămas o pată înnegrită. Odaia era plină de fum, ca o ceaţă albă. Nu vedeam nici la doi paşi.

— Pe răsuflarea Domnului! A incendiat Palatul! a spus Martin.

— Christopher! a strigat Elefantul. Ieşi de-acolo! O să mori.

Nu era tocmai departe de adevăr. Fumul îmi era de folos; ceaţa avea să mă ascundă, ţinându-i pe ceilalţi la distanţă. Dar norul de fum se răspândea pretutindeni; ochii mă usturau şi mă înecam. Am fugit înapoi în cămară, tuşind şi luptându-mă să respir. Am înşfăcat un şorţ de rezervă şi mi l-am legat în jurul capului, acoperindu-mi faţa. Cu nasul şi gura acoperite, speram ca ţesătura să filtreze o parte din fum. Era ceva mai bine, dar nu mai

puteam rămâne acolo.

Chiar şi aşa, câştigasem ceva timp. Tare mi-ar mai fi plăcut să făuresc un alt tun, dar consumasem tot salpetrul. Nu mai aveam cum să prepar praf de puşcă. Îmi trebuia altceva.

Fumul era atât de gros şi ochii îmi lăcrimau atât de tare, încât abia dacă puteam citi etichetele de pe borcane. Acolo, printre celelalte pulberi albe, se afla natriu. Iar dincolo, de cealaltă parte a damigenei de 90 de litri, era oţet.

Am înşfăcat un alt şorţ de ucenic de pe un umeraş, am turnat natriul în el şi l-am înnodat deasupra, alcătuind o boccea grea. Pe urmă am înclinat damigeana şi am lăsat oţetul să se scurgă pe podea. S-a răspândit peste tot, udându-mi încălţările, scurgându-se pe nişte saci cu făină aflaţi lângă uşă şi colorându-i în maro. Mi-am spus în sinea mea: *Dacă supravieţuiesc, toţi maeştrii din Breaslă vor pune să fiu biciuit.*

Mirosul acru al oţetului se amesteca cu fumul şi mă făcea să tuşesc şi mai abitir. Am scurs conţinutul boccelei cu natriu în gura largă a damigenei. Pe urmă am înfundat-o cu dopul enorm, aşa încât partea de sus a şorţului să rămână în gâtul damigenei. Am îndesat dopul cu piciorul.

Într-o clipă, oţetul rămas în vas a început să îmbibe natriul, trecând prin ţesătura şorţului. Lichidul a început să bolborosească.

Elefantul era tot în pragul uşii care dădea în încăperea principală şi m-a strigat:

— Christopher! N-ai cum să fugi. Ieşi de-acolo! Avem nevoie doar de câteva informaţii. Dacă ne spui ce vrem să aflăm, n-o să-ţi facem nimic.

Păream chiar aşa de nătâng? Dar ucenicul avea dreptate. Era timpul să ies de-acolo. Damigeana nu avea să mai reziste mult: dopul din plută deja apăsa sticla. Iar fumul mă ameţea.

Am împins damigeana, iar spatele meu a urlat de durere. Acum îmi mai trebuia o singură armă. Am găsit-o prin ceaţă: o oală micuţă, cu mâner lung, care bolborosea pe

foc, plină cu o substanţă maronie şi vâscoasă, care mirosea cumplit. Am luat oala de pe foc. Fundul de fier a scrâşnit pe grilaj, cu un ţipăt metalic.

— Christopher, m-a chemat Elefantul.

Braţul îmi tremura din pricina greutăţii oalei, trezindu-mi iarăşi agonia rănilor. M-am furişat până la uşa care dădea spre odaia principală, în vreme ce damigeana cu natriu şi oţet îmi trăgea spre pământ celălalt braţ. Pretutindeni, văzduhul era cenuşiu. Nu-i puteam vedea. Aveam nevoie să-i zăresc.

Am tuşit.

— Făgăduiţi că nu-mi faceţi niciun rău?

— Fireşte, m-a asigurat Elefantul.

Acum.

Am aruncat substanţa clocotită în direcţia vocii ucenicului. Am auzit cum lichidul a împroşcat ţesătura scorţoasă. Ucenicul a ţipat.

Am ţâşnit pe uşă, ţinând într-o mână oala de-acum goală şi în cealaltă, damigeana. Fumul se risipise îndeajuns încât să văd cum ce era în oală îl lovise pe Elefant din plin. Era împroşcat: o pată urâtă şi maronie i se ivise pe obraz şi pe gât. Urla fluturându-şi braţele, încercând să-şi smulgă hainele de pe pielea opărită. Martin – cu buza strivită şi cu un obraz acoperit de sânge –, înspăimântat, se îndepărta de amicul lui.

Martin m-a zărit prea târziu ieşind din fum. Am aruncat oala goală spre capul lui. L-a lovit cu zgomot peste ţeastă, destul de puternic încât să-mi zboare din mână, ricoşând zgomotos pe podeaua de piatră. Martin s-a prăvălit ca un sac cu făină.

Asta a fost pentru Maestrul Benedict, mi-am zis.

Am fugit din odaia de pregătiri şi am ajuns în curte. Acum căram damigeana cu ambele braţe, şi toţi muşchii spatelui ţipau, protestând împotriva greutăţii. Oţetul dinăuntru deja se transformase într-o spumă roz, care bolborosea. Dopul era împins tot mai sus, spre gura damigenei.

Wat aştepta. Şi-a scos pumnalul din teacă – lama aceea

lungă, curbată, mortală.

Dar nu aveam de gând să mă lupt cu el. Când am ajuns la jumătatea curţii, cu ultimele puteri am aruncat damigeana spre el. Uimit, Wat a privit cum sticla zbura prin aer. Era un obiect greoi şi te puteai feri de el cu uşurinţă. Aşa cum speram, Wat a făcut un pas într-o parte.

Patinând pe pietrele curţii, m-am aruncat spre spatele fântânii, punând-o între mine şi Wat. Damigeana a lovit pământul.

A explodat. Sticla s-a spart cu un zgomot asurzitor, de parcă ar fi fost cel mai mare tun din lume. Presiunea înfricoşătoare provocată de amestecul de oţet şi natriu a proiectat cioburi de sticlă atât de departe, încât s-au izbit de ferestrele celui de-al treilea cat şi au aterizat în curte, aidoma unei ploi de săgeţi sarazine.

Bucăţele de sticlă pătate de spumă roz au aterizat lângă mine. În spatele fântânii, eram la adăpost de explozie. Mi-am iţit capul pe deasupra buzei fântânii, ca să văd ce se întâmplase.

Wat se zvârcolea pe pământ. Mâna lui încă strângea pumnalul, iar lama se lovea de pietrele curţii. Din cap până-n picioare, partea dreaptă a corpului său era plină de pete roşii. Nu ştiam dacă era din pricina sângelui sau a oţetului, şi n-am stat pe loc să aflu. Am fugit pe lângă el, am deschis uşa Palatului şi am ţâşnit în stradă. Ştiam că, după tot ce făcusem în acel loc, nu aveam să mă mai întorc acolo niciodată.

Capitolul 26

Am fugit tot drumul, simţind că plămânii îmi ard. Aveam impresia că toată Londra se holba la mine cum treceam, fugind cât mă ţineau picioarele, duhnind a fum şi a oţet, tuşind amarnic. Dar continuam să fug, înnebunit, având în minte un singur gând:

Blackthorn.

Acasă.

Nu avea importanţă că prăvălia nu mai era a mea. Nu aveam încotro s-o apuc. Chiar dacă nu ar fi fost o zi de duminică, prăvălia lui Isaac se afla prea aproape de Palatul Breslei ca să merg acolo în acea clipă. În plus, nu ştiam cât de multă încredere puteam avea în negustorul de cărţi. Iar la Tom nu eram bine-venit.

Am găsit o scuză ca să mă întorc acasă: ingredientele. Când scăpasem de ucenici, epuizasem conţinutul a mai bine de două fiole din brâul Maestrului Benedict. Dacă nu aş fi avut fiolele şi ingredientele din cămară, acum Wat m-ar fi hăcuit ca pe un porc de Crăciun.

Dar nu era singurul pretext. Casa lui Tom era pe drumul dintre Palatul Breslei şi prăvălia mea. Poate că prietenul meu era în faţa casei, iar eu aş fi putut să-i vorbesc câteva clipe, când ai lui nu erau prin preajmă. Intrase în bucluc din cauza mea. Voiam să-l văd, să-i spun că-mi pare rău. Voiam să-mi iau rămas-bun.

Trebuia să fiu cu băgare de seamă. Mă cutremuram gândindu-mă ce ar fi făcut tatăl lui Tom, dacă m-ar fi văzut. Ar fi trebuit să fiu şi mai precaut dacă voiam să mă întorc acasă. Era posibil ca prăvălia să fie supravegheată. Poate că Wat şi ceilalţi ucenici erau la Palat, dar Stubb nu era. Şi în ziua aceea învăţasem ceva: oricine, de oriunde, putea face parte din Cult.

În zăpăceala aceea uitasem că şi Lordul Ashcombe mă căuta. N-am uitat pentru multă vreme.

Când am ajuns în dreptul casei lui Tom, gâfâiam şi abia dacă mai puteam merge. Spatele meu se împotrivea şi, la fiecare pas, era cuprins de spasme. *Mai am doar câteva străzi,* mi-am spus. Apoi mă puteam odihni. Mă străduiam atât de mult să mă ţin pe picioare, încât aproape că am intrat în gura lupului.

Tom *era* în faţa casei, dar nu singur. Lordul Ashcombe era şi el acolo.

Aproape că m-am împiedicat de pietrele drumului. M-am refugiat în pragul prăvăliei unui giuvaiergiu şi m-am lipit cu spatele de uşa acestuia, răsuflând din greu, cu plămânii în flăcări.

Lordul Ashcombe nu scotea niciun cuvânt. În schimb, Tom bâiguia ceva. Distanţa era prea mare şi nu auzeam nimic, dar prietenul meu părea îngrozit. Lordul Ashcombe îl ţintuia cu ochii lui negri, pătrunzători.

Cu capul plecat, m-am furişat pe o străduţă din apropiere, aflată între prăvălia giuvaiergiului şi fierarul de vizavi. Aflat mai la adăpost, mi-am iţit iarăşi capul. Lordul Ashcombe asculta în continuare, în vreme ce Tom vorbea în neştire. Din casa lui Tom a ieşit o gardă a regelui, ducând în mână un obiect. I l-a înmânat lordului Ashcombe. Tăcut, Păzitorul Regelui i l-a întins prietenului meu.

O rază de soare s-a oglindit în metalul argintiu. Lordul Ashcombe ţinea în mână cubul meu enigmatic.

Tom a făcut ochii mari. A început din nou să bâiguie ceva, chiar mai repede decât înainte. Încet, lordul Ashcombe a întins cealaltă mână şi l-a apucat de păr. Şi-a răsucit mâna, silindu-mi prietenul să cadă în genunchi.

Mama lui Tom a dat fuga dinăuntrul casei. A îngenuncheat în noroi, lângă fiul ei, implorându-l pe lordul Ashcombe, spunând ceva la fel de iute ca Tom. A intervenit şi tatăl lui Tom – roşu la faţă, asudat –, gesticulând în direcţia străzii şi explicând pe unde o apucasem după ce mă dăduse afară din casă. Temnicerul Regelui abia dacă îi băga în seamă. Ochii lui erau neîncetat îndreptaţi spre

prietenul meu.

Lordul Ashcombe trebuia să afle că *eu* luasem cubul enigmatic, nu Tom. Judecând după lege, nu avea importanţă. Faptul că obiectul fusese găsit în casa lui Tom îl transforma în hoţ. Iar pedeapsa pentru hoţie era moartea.

Mi-am plecat capul. Pur şi simplu, nu-l puteam lăsa pe Tom la mila Lordului Ashcombe. Dacă Temnicerul Regelui trebuia să pedepsească pe cineva pentru furt, eu eram acela.

Am făcut un pas în stradă.

— Bună, Christopher, m-a salutat un glas copilăresc.

Cuvintele răsunaseră în spatele meu, din alee. M-am răsucit.

Era Molly. Îmi zâmbea din umbră. Buclele ei încâlcite îi cădeau în ochi. Avea patru ani şi încă era îndeajuns de mică pentru a stâlci literele: *Buuă, Cuistofă.*

Am clipit.

— Molly?

Fetiţa a zâmbit şi mai larg.

— Vino cu mine, m-a îndemnat ea. *Viio cu mie.*

— Nu… Nu pot…, i-am răspuns, deşi tare îmi doream să fi putut. Fratele tău are necazuri. Trebuie să-l ajut…

— Nu.

Molly şi-a întins degetele delicate şi m-a apucat de mână. Apoi m-a tras după ea.

— Vino. Trebuie să vii. Aşa zice Tom.

— Nu pot.

— Aşa zice Tom.

Trăgea din toate puterile, cu toate că nu a reuşit să mă clintească deloc.

— Aşa zice Tom. Nu. Nuuuu!

Când am făcut un pas spre Lordul Ashcombe, Molly a început să plângă.

— Am făgăduit! Aşa a zis Tom!

Lordul Ashcombe a dat drumul smocului de păr al lui Tom. Părea că prietenul meu avea să leşine din clipă în clipă. Mama lui părea să-i mulţumească la nesfârşit

Temnicerului Regelui. Acesta o ignora. Îi vorbea lui Tom, iar prietenul meu dădea vajnic din cap. Oamenii Regelui deja începuseră să discute cu vecinii, dintre care o parte au arătat în josul străzii, în direcţia spre care apucasem când plecasem din casă. Se pare că Tom îl convinsese pe lordul Ashcombe că nu ştia unde eram de găsit.

Fetiţa care mă trăgea de mâini mă contrazicea.

— Haide, m-a îndemnat Molly. Aşa *spune* Tom.

Am aşteptat o clipă, să văd dacă Lordul Ashcombe nu îşi schimbă părerea şi nu îl târăşte pe Tom cu el. Când a plecat, în cele din urmă, am oftat.

— Bine.

Îndată ce m-am învoit să o însoţesc, dispoziţia lui Molly s-a schimbat, aşa cum se întâmplă cu toţi copiii mici. Un surâs blând a luat locul lacrimilor fierbinţi. Fetiţa mergea în faţa mea, pe străduţele lăturalnice ale Londrei. Îngâna un cântecel şi câteodată ţopăia, jucând un joc neştiut.

— Ce făceai pe alee? am întrebat-o.

— Te căutam pe tine.

M-a privit cu mândrie.

— Tom ne-a trimis să te găsim, când bărbatul cel fioros a venit la noi acasă. Dar *eu* te-am găsit.

I-am cuprins umerii cu braţul şi am strâns-o lângă mine.

— Eşti cea mai tare.

Molly m-a privit fericită, pentru o clipă, rezemându-şi capul de şoldul meu. Apoi a zărit un fluture şi a fugit după el, sărind să-l prindă în vreme ce insecta plutea prin aer.

Când o urmasem pe Molly, crezusem că mă călăuzea spre partea din spate a casei lui Tom. Ferească Dumnezeu ca părinţii ei să mă fi văzut în clipa aceea! În schimb, părea că mergem pe străduţe lăturalnice. Călătoria noastră dura prea mult, nu ne apropiam deloc de casa lui Tom, iar spatele mă durea cumplit.

— Ştii încotro mergi? am întrebat-o.

— Îhî.

Molly se uita spre cer, sperând ca fluturele să se întoarcă.

— Tom zice să te duc la Casa Neagră.

— Casa Neagră?

Numele ăsta nu-mi era cunoscut.

— Cine locuieşte în Casa Neagră?

Molly a chicotit.

— Nu *Casa Neagră,* prostuţule. Casa Neagră.

— Aha, înţeleg, am încuviinţat eu, deşi trecuse ceva timp de când nu mai pricepeam logica picilor de patru ani.

M-am dumirit în curând. În cele din urmă, am păşit pe o străduţă, unde am găsit… Nu ştiam cum s-o numesc. Nu mai aducea a casă.

Paragina aceea fusese cândva cea mai mare casă de pe stradă. Cu o vară în urmă, un incendiu o înghiţise. Catul de sus dispăruse complet. Al doilea cat aproape că se făcuse cenuşă: din el rămăseseră pereţii înnegriţi, iar grinzile carbonizate se ridicau asemenea unor scobitori uriaşe. Într-un colţ, temelia casei se surpase, lăsând în urmă doar moloz şi lemn crăpat de stejar.

Casa neagră.

Pe străduţă am zărit-o pe Cecily. Mergea de colo-colo, trăgându-se de rochia de culoarea lavandei. Când ne-a văzut, a aruncat o privire către uşa din spate a casei. Aceasta atârna de o singură balama şubredă, legănându-se în spatele bărbatului care ne aştepta.

Doctorul Parrett zâmbea.

— Bine ai venit!

Capitolul 27

Interiorul casei era la fel de distrus. Pe grinzile atinse de foc, care cumva încă susţineau greutatea primului cat, se vedeau dâre de funingine. Pe podele se întindea noroi uscat, atât de gros, încât parcă ai fi fost în plină stradă. Deasupra vetrei atârna un tablou distrus, într-o ramă ruptă, cu uleiurile topite şi cu pânza boţită.

Doctorul Parrett. Bietul doctor Parrett, a cărui familie murise în incendiu, cu o vară în urmă, încă locuia acolo, alături de fantoma lui James, fiul lui.

Casa nu părea s-o tulbure deloc pe Molly. Prea mică pentru a înţelege cu adevărat ce se petrecuse acolo, privea ca vrăjită ruinele din jur. Cecily nu era la fel de liniştită. M-a înşfăcat de braţ şi s-a lipit de mine. La rândul meu, m-am lipit de ea, întrebându-mă dacă fantoma lui James era într-adevăr acolo.

— Fiul meu doarme, a şoptit doctorul Parrett, iar mâine are de învăţat, aşa că să nu staţi până târziu.

Plin de bunăvoinţă, m-a avertizat clătinându-şi un deget.

— N-o să stăm până târziu, i-am răspuns.

Doar aşa m-am înfrânat să-mi fac semnul crucii.

— Puteţi sta cu James, în odaia lui. E în spate.

A luat o lampă de pe poliţa căminului şi ne-a condus prin spatele casei, până la o odaie fără uşă. Într-un colţ zăcea un pat cu saltea de paie. Paiele erau proaspete, şi aici, spre deosebire de restul casei, nu erau urme de noroi. Toate celelalte lucruri erau însemnate de foc. De pe pereţii plini de găuri se desprindeau bucăţi de damasc. Tăblia patului era carbonizată şi despicată. Un picior dispăruse, iar în colţul acela patul se sprijinea pe câteva cărămizi. La capul patului era o pernă pătată de funingine, iar lângă ea se afla o păpuşă de lână care reprezenta un cavaler, cu un ochi lipsă.

— Să-mi daţi de ştire dacă aveţi trebuinţă de ceva, ne-a

spus doctorul Parrett.

A surâs şi a plecat. Îndată, Molly a înhăţat păpuşa. S-a trântit pe podea şi, în curând, fetiţa şi cavalerul tricotat stăteau de vorbă, dezbătând unde plecase calul cavalerului.

— De unde aţi ştiut unde să mă găsiţi? am întrebat-o pe Cecily.

— N-am ştiut.

S-a înghesuit în mine, uitându-se la pereţii înnegriţi.

— Când Tom i-a zărit venind pe oamenii regelui, s-a temut că te vei întoarce acasă şi le-a trimis pe surorile mele să te caute. M-a rugat să vorbesc cu doctorul Parrett, să te primească la el.

Trupul meu a învins teama de a mă afla în dormitorul lui James – bântuit sau nu. Încet, m-am aşezat pe paie. Spatele meu a urlat, apoi, eliberat de greutate, s-a mulţumit să geamă încetişor. Părând îngrijorată, Cecily m-a ajutat să mă întind.

Am analizat ce mai rămăsese din mine. Acolo unde Martin mă lovise, obrazul meu era dureros şi umflat. În locul unde umărul meu se izbise de caldarâm, pielea era plină de cruste şi mă ustura. Deşi din fericire sângerarea se oprise în cele din urmă, degetul tăiat de fiola pe care o spărsesem în biroul lui Oswyn îmi zvâcnea amarnic.

Tăietura de la deget nu era cea mai dureroasă dintre rănile pe care le aveam – onoarea asta îi revenea spatelui –, dar era cea mai primejdioasă. Încheietura se înroşise şi se umflase, dureroasă la atingere. Dacă nu era oblojită, era posibil ca umorile din trupul meu să se acrească şi să devină otrăvitoare. Din fericire, mai aveam încă brâul maestrului. Am încercat să-mi ridic cămaşa, pentru a ajunge la el. Spatele meu a protestat.

— Cu ce pot să te-ajut? m-a întrebat Cecily.

Am tras de cămaşă.

— Ajută-mă să o ridic.

Fata m-a ajutat: a ridicat cămaşa uşor, trăgând-o peste capul meu, în timp ce strângeam din dinţi. Am luat pânză de păianjen din una dintre fiolele înfipte în brâu, mi-am

înfăşurat degetul cu ea, apoi l-am uns cu aloe. Dintr-o fâşie de cămaşă, Cecily a făcut un bandaj, cu care mi-a înfăşurat strâns degetul. A făcut la fel cu zgârietura de pe umăr. Apoi s-a aşezat pe paie şi mi-a cercetat spatele, acolo unde colţul biroului mi se înfipsese în trup.

— E foarte roşu, m-a anunţat ea.

— Apasă, vezi dacă am vreun os rupt.

— Dar n-o să te doară?

— Ba da, am oftat eu. O să doară.

Şi aşa a fost. Dar, în afară de un triunghi roşu-aprins, de mărimea unui pepene, pe spinarea mea, nu aveam nimic rupt. Cu toate astea, mă aşteptau câteva zile neplăcute. Tare aş fi vrut să pot bea o găleată cu ceai de mac, dar Cultul Arhanghelului şi Lordul Ashcombe erau pe urmele mele, aşa că mă temeam să-mi amorţesc mintea. Am scos de la brâu fiola cu scoarţă de salcie şi am înghiţit jumătate din conţinutul acesteia. M-am strâmbat, simţind gustul amar al pulberii. Acum nu-mi rămânea decât să mă întind pe salteaua de paie şi să îndur durerea.

La asfinţitul soarelui, Tom a venit ducând într-o singură mână un sac mic de pânză şi o pungă de piele. Pe faţă avea o pată purpurie, acolo unde tatăl lui îl lovise. Încă strângând în braţe păpuşa tricotată, Molly a sărit în picioare şi a dat fuga la fratele ei.

— L-am găsit! l-a anunţat ea cu mândrie, arătând cu degetul spre mine.

— Te-ai descurcat bine, a lăudat-o Tom.

I-a dat buclele la o parte de pe frunte şi a mângâiat-o pe obraz.

Cecily stătea lângă mine pe paie, cuprinzându-şi genunchii cu braţele.

— Aţi avut vreo problemă? a întrebat-o Tom.

Fata a clătinat din cap.

— Doctorul Parrett e tare de treabă.

— Poţi s-o duci pe Molly acasă?

Cecily s-a ridicat.

— Fireşte.

Molly mi-a întins păpuşa-cavaler şi m-a cuprins în braţe. Spatele a început să mă supere iarăşi. Nu m-am sinchisit de asta.

— Mulţumesc pentru ajutor, i-am spus fetiţei, apoi mi-am agitat degetul bandajat către Cecily: Îţi mulţumesc şi ţie.

Cecily mi-a surâs sfios, apoi a plecat împreună cu sora ei. După ce s-au făcut nevăzute, m-am răsucit către Tom şi i-am spus:

— Îmi pare rău. Eşti teafăr?

Tom a ridicat din umeri.

— Altă dată am încasat-o şi mai rău de la tata.

Pe mine mă îngrijora mai mult Lordul Ashcombe.

— O să se întoarcă după tine? Am văzut că a găsit cubul enigmatic şi…

— Lordul Ashcombe nu se sinchiseşte de cubul tău. Uite!

Tom mi-a întins săculeţul pe care îl adusese. Înăuntru erau două chifle dulci. Doar uitându-mă la ele, şi mă simţeam din nou om.

Tom m-a privit cum mă strâmbam, sprijinindu-mă de tăblia distrusă a patului.

— Ce ţi s-a întâmplat? s-a interesat prietenul meu.

Cu gura plină de chiflă dulce, i-am povestit despre Palat, despre cum fusesem prins în capcană de Martin, Wat şi de Elefant, care îi convinseseră pe Sir Edward şi pe Oswyn să plece. Crezusem că avea să fie zguduit, dar Tom nu părea prea impresionat. I-am spus şi despre descoperirea mea.

— Isaac are cheia frescei din criptă, i-am zis.

— A, da?

Tom nu părea interesat. A fluturat din mână către dormitorul carbonizat al lui James.

— Îmi pare rău, dar numai locul ăsta mi-a venit în minte. Mi-am spus că nimănui n-o să-i treacă prin cap că eşti aici.

Am aşezat păpuşa lui James pe pat, lângă mine.

— Sunt recunoscător să mă aflu aici. Îţi mulţumesc.

— Gărzile Regelui vor păzi ieşirile din Londra. Poate că, după ce mă dumiresc cum sunt dispuse patrulele, te vei putea furişa până la docuri, ca să fugi de aici.

Tom mi-a întins punga de piele.

Când am luat-o, ceva a zăngănit înăuntrul ei. Am desfăcut sfoara care o lega. În lumina flăcării au sclipit arama şi argintul. Am numărat trei şilingi şi cel puţin o duzină de penny.

Eram înmărmurit.

— De unde ai făcut rost de ei?

— I-am luat din cufărul tatei, din brutărie.

— Ţi-ai pierdut minţile? Taică-tău o să te omoare. Nu pot să-i primesc.

I-am întins punga. Tom şi-a pus mâinile la spate şi s-a îndepărtat cu un pas.

— O să te coste cel puţin un şiling să treci de cealaltă parte a fluviului, mi-a spus el. Ba chiar mai mult, dacă o să creadă că eşti disperat. Unul dintre muşteriii noştri are o barcă. Cred că poate fi mituit. O să-l întreb dacă vrea să te ducă.

— Unde?

— Ţi-am mai spus. Să te scoată din oraş. Nu poţi rămâne aici.

Tom m-a privit în ochi.

— Ştii asta, nu?

— Dar… Ascultă, cred că am înţeles. Valentine Grey, unul dintre membrii Consiliului Breslei Spiţerilor, a fost azi la Palat. Nu cred că ceilalţi membri ai Consiliului ştiau de prezenţa lui acolo. Apoi l-am văzut vorbind cu Elefantul. Cred că el şi Martin sunt ucenicii lui Valentine. Dacă e adevărat, atunci şi el face parte din Cult. Dacă-i spun asta lordului Ashcombe…

— Nu poţi să te duci la Lordul Ashcombe.

— Ştiu că n-am niciun martor, dar, dacă-i explic… Vreau să spun că Lordul Ashcombe a fost de faţă duminică; ştie de ce vreau să am cubul…

— În numele Domnului, Christopher! a răbufnit Tom. Uneori, chiar nu *asculţi.* Lordului Ashcombe nu-i pasă de cubul tău. Crede că eşti vinovat de moartea Maestrului Benedict.

Am rămas înmărmurit.

— *Eu?* Dar… *de ce?*

— Ai lipsit din prăvălie tocmai când Cultul a acţionat. Lordului Ashcombe i s-a părut că asta dă de bănuit. În dimineaţa asta s-a dus iar la prăvălie şi a văzut că pagina din catastif lipsea. Ştie că nu ai spus adevărul despre ce anume scrisese acolo Maestrul Benedict. E încredinţat că o informaţie de pe foaia aceea te învinovăţeşte şi că ai luat-o ca nimeni altcineva să n-o vadă.

Aveam un nod în stomac.

— Asta tot nu lămureşte de ce aş fi vrut să-l ucid.

— Nu e sigur. E de părere că e cu putinţă să fii mână în mână cu cei din Cultul Arhanghelului.

M-am holbat la Tom.

— Asta-i… Asta-i o sminteală.

— Lordul Ashcombe a mai zis că, poate, ai făcut în aşa fel încât moartea Maestrului Benedict să *pară* fapta unuia dintre ucigaşii Cultului, aşa încât toată lumea să dea vina pe el, nu pe tine. Lordul e de părere că ai vrut să te răzbuni pe Maestru fiindcă te-a bătut.

M-am îmbăţoşat.

— Maestrul nu m-a atins niciodată!

Apoi mi-am amintit. De fapt, *chiar* mă lovise. O dată, o singură dată.

— Lady Brent, am spus.

Tom a încuviinţat din cap.

— Lordul Ashcombe a interogat-o, iar ea a spus că maestrul te bătea constant. A adăugat că era crud cu tine şi că îi purtai pică. De asta s-a întors lordul să verifice prăvălia şi catastiful. I-am spus că nu e adevărat, dar crede că mint ca să te apăr.

Maestrul Benedict mă lovise şi îmi spusese vorbe grele ca să mă apere de Wat şi de Cult. Jucase rolul de maestru crud îndeajuns de bine şi, cel puţin pentru o vreme, mă pusese la adăpost. Dar nu doar Wat asistase la scena aceea. Orice curte de justiţie ar fi considerat îndeajuns cuvântul lui lady Brent şi m-ar fi condamnat. Mi se făcea rău.

— Maestrul Hugh, am spus deodată. El ştie adevărul, în

plus, face parte din Breaslă. Pe el îl vor crede. Dacă îl putem găsi, va garanta pentru mine.

Tom şi-a pironit privirea în podea.

— Maestrul Hugh e mort, a spus încet prietenul meu.

Am rămas ţintuit locului. Abia după o clipă am putut vorbi.

— C… cum?

— Lordul Ashcombe mi-a spus. Leşul îngropat în grădină, cel pe care l-au găsit în Ziua Cecidiei, era al lui Hugh.

Crezusem că vestea avea să mă dărâme. În schimb, mă simţeam amorţit. Poate fiindcă nu-mi puteam închipui ceva mai nimicitor decât să fiu învinuit de moartea maestrului meu. Sau pentru că undeva, în adâncul meu, o parte din mine ştia deja că Hugh nu părăsise oraşul. Ştiam că, la fel ca mine, pur şi simplu nu-l putea abandona pe Maestrul Benedict.

— Atunci… Cultul *i-a atacat* în noaptea de joi.

Tom era nedumerit:

— De fapt, Lordul Ashcombe nu-i tocmai sigur că cei din Cult sunt făptaşii. Hugh nu a fost spintecat, aidoma celorlalţi. Pe deasupra, l-au găsit într-un mormânt creştin. A fost îngropat în pământ sfinţit.

M-am încruntat. De ce să-l fi îngropat creştineşte ucigaşii pe Hugh? Nu avea nicio noimă.

— Poate că mă învinuieşte şi de moartea lui Hugh, am spus eu cu amărăciune.

— N-a zis asta. În schimb, te consideră vinovat de moartea lui Stubb.

— Ce vrei să spui?

Tom părea uimit.

— N-ai auzit? Şi Stubb e mort.

Eram uluit. Am clipit.

— Cum? Nu se poate.

— L-au găsit în după-amiaza asta, în casa lui. El şi ucenicii lui au fost ucişi aidoma celorlalte victime ale Cultului. Vestea s-a răspândit prin tot oraşul. Credeam că ştii.

Capul mi se învârtea.

Stubb… era mort?

Nu înţelegeam. Întâi, Maestrul Benedict, apoi Hugh, şi acum Stubb?

De ce îl omorâse Cultul Arhanghelului pe Stubb? La urma urmei, spiţerul *făcea parte* din Cult.

M-am gândit la Wat. În după-amiaza aceea, Martin şi Elefantul aşteptaseră în Palatul Spiţerilor, dar Wat venise din afară.

Oare Wat îl omorâse pe Stubb? De acolo venise?

Cu siguranţă, crimele păreau să fi fost săvârşite de Wat; pe deasupra, era limpede că băiatul îl ura pe Stubb. Atunci, Wat îşi ieşise din fire? Îl omorâse pe Stubb din răutate?

Sau acţionase la ordine mai înalte?

Nu *pricepeam.*

— *Christopher.*

Am ridicat privirea. Nu băgasem de seamă că Tom încă vorbea.

— Acum pricepi, nu? Trebuie să pleci din Londra. Cultul se descotoroseşte de toţi. Singurul om care-i poate opri crede că tu faci parte din Cult. Nu li te poţi împotrivi şi nu poţi să ceri protecţie din partea Lordului Ashcombe.

— Încotro să mă duc?

— Nu ştiu. Găseşte un alt oraş, o altă slujbă. Orice maestru s-ar considera norocos să te aibă ca ucenic.

— O *altă* ucenicie m-ar costa lire bune, i-am spus. Şi un om în situaţia mea nu-şi poate găsi de muncă. Ştii ce li se întâmplă copiilor pe străzi.

M-am cutremurat gândindu-mă ce avea să păţească Sally, dacă nu-şi găsea de muncă; mi-am amintit şi de orfanii care crescuseră şi apoi fuseseră daţi afară din Cripplegate. Cei mai norocoşi dintre ei încă hălăduiau pe străzi, cerşind, furând sau făcând alte lucruri şi mai rele. Majoritatea pur şi simplu dispăreau şi nu mai erau văzuţi niciodată.

Adevărul era că nu aveam unde să merg. Tom nu făcea altceva decât să spere. Pentru o clipă, am făcut la fel. Am

închis ochii şi m-am refugiat într-un loc sigur, unde Maestrul Benedict încă era în viaţă. Fără durere, fără moarte.

Dar era doar o dorinţă.

— Ce-o să faci? m-a întrebat Tom încet.

Ce altceva puteam face?

— O să merg la Isaac, o să găsesc cheia frescei.

Şi nădăjduiam că Maestrul Benedict avea să mă ajute să scap.

— Dar… nici măcar nu mai poţi umbla pe străzi. Lordul Ashcombe oferă o recompensă oricui va pune mâna pe tine. Ba chiar una mare – cinci sau zece lire. Toată suflarea Londrei o să fie pe urmele tale.

Mi-am plimbat degetele peste fiolele înfipte în brâu.

— Am o idee. Tu du înapoi monedele astea, înainte ca tatăl tău să te bage în mormânt.

I-am dat punga.

— Şi să nu te mai întorci aici.

— Vin cu tine, a spus Tom, uimit.

— Ba nu. E prea primejdios.

Prietenul meu părea scos din sărite.

— Nu-mi eşti maestru. Nu-mi spune mie ce să fac.

— Mâine trebuie să munceşti, i-am amintit eu.

— Lunea, tata mă trimite la piaţă, să cumpăr făină. De obicei lipsesc ceasuri întregi. O să vin aici la şase dimineaţa.

— Tom…

Exasperat, prietenul meu şi-a ridicat braţele spre cer.

— Măcar o dată, nu mai *vorbi.*

Am tăcut.

— N-o să pună mâna şi pe tine, a spus Tom. Cultul, Lordul Ashcombe sau oricine altcineva. N-o să pună mâna şi pe tine.

S-a întors, vrând să plece. S-a oprit la uşă.

Mi-a urat noapte bună, apoi a plecat.

Luni, 1 iunie 1665

Sărbătoarea Sfântului Martir Iustin

Capitolul 28

Abia dacă am pus geană peste geană. Cu toate că eram frânt de oboseală, la fiecare mişcare spatele mă săgeta, curmându-mi somnul. La şase dimineaţa, ceva m-a trezit. Era vocea crainicului, care-mi striga numele.

— Ascultaţi! Ascultaţi! Fiţi cu ochii în patru, oameni buni! Christopher Rowe, ucigaşul lui Benedict Blackthorn, e în libertate! Răzvrătindu-se împotriva cruzimii maestrului său, tânărul Rowe s-a înhăitat cu cei din Cultul Arhanghelului! Maiestatea Sa oferă o recompensă de douăzeci de lire oricui pune mâna pe el.

Glasul crainicului se auzea limpede prin casa distrusă a doctorului Parrett, dar, chiar şi aşa, nu eram încredinţat că auzisem bine. *Douăzeci de lire?*

— Bună dimineaţa, a spus doctorul Parrett.

Mai că am căzut din pat. Doctorul Parrett stătea în pragul uşii, ţinând o găleată în mână.

— Iertare, s-a scuzat bărbatul. N-am vrut să te sperii. Ţi-am adus apă.

A pus găleata la capul patului.

— Nu te simţi bine? James a spus că ai avut un somn agitat.

M-am zgâit la doctorul Parrett, i-am văzut hainele ponosite şi rupte; sub ele, trupul îi era subţiat de foame. Trebuie să fi auzit spusele crainicului. *Douăzeci de lire.*

Am tras pătura la piept.

— Domnule doctor Parrett… Nu-i adevărat ce spune crainicul. N-am…

— Nu-i asculta, a spus înverşunat doctorul. Sunt nişte mincinoşi! Ei…

S-a înecat cu propriile vorbe. Pentru o clipă, realitatea a părut să-i străpungă nebunia, dând la iveală suferinţa din ochii săi. Dar apoi lumina raţiunii a dispărut, iar omul a clipit, alungând adevărul.

— Poţi rămâne aici, cu noi, cât de mult ai nevoie. Când eşti gata, avem pâine la micul dejun. Să-ţi mai aduc ceva?

Am cerut să-mi aducă un lucru. Doctorul a încuviinţat din cap şi a plecat. Am înghiţit ultimele rămăşiţe de pudră de salcie, sperând să-şi facă efectul. Pe urmă am tras spre mine găleata cu apă şi m-am aşternut pe treabă.

Când Tom m-a văzut, aproape că a sărit de un stânjen. A cercetat din ochi dormitorul lui James, de parcă altcineva s-ar fi ascuns în acel mormânt mistuit de flăcări. Apoi a rămas înmărmurit.

— Christopher?

M-am răsucit de jur împrejur, cu braţele depărtate.

— Ce părere ai?

Pentru o clipă, buzele i s-au mişcat fără sunet.

— Ce-ai păţit?

Părul meu era negru ca tăciunele; îl vopsisem cu cerneală de sepie, dintr-o fiolă de-a maestrului meu. De asemenea, lepădasem vechile haine ale lui Tom şi împrumutasem altele, de la doctorul Parrett. Purtam o pereche de nădragi ponosiţi de-ai doctorului – prea mari pentru mine – şi o cămaşă de in de-a lui James, care-mi era prea mică. Pentru a completa imaginea unei puşlamale de stradă, folosisem un amestec de cinabru obţinut din cochilii de melci strivite şi restul cernelii de sepie şi îmi pictasem pe faţă puncte maroniu-închis. Cireaşa de pe tort era obrazul meu umflat, unde încasasem lovitura de la Martin.

— Parcă abia te-ai fi vindecat de variolă, a spus Tom, apoi şi-a încreţit nasul. Şi miroşi de parcă încă ai fi bolnav.

Pentru prima oară în ultimele câteva zile, aveam un pic de speranţă. Dacă deghizarea mea reuşise să-l deruteze măcar o clipă pe Tom, era cu putinţă ca planul meu să funcţioneze.

— Te-ai înşelat în legătură cu recompensa, i-am spus. Capul meu valorează *douăzeci* de lire.

Tom s-a strâmbat.

— Să-ţi aduci aminte de asta înainte să-mi mai faci

necazuri.

Deghizarea asta funcţiona chiar prea bine. Pe stradă, câţiva negustori şi-au ridicat bâtele şi mi-au aruncat vorbe grele când m-am apropiat prea mult, vrând să-şi apere mărfurile de degetele iuţi ale unui hoţ. În tot acest timp, Tom mergea alături de ceilalţi trecători, la o oarecare distanţă în spatele meu, târând după el căruciorul gol pentru făină.

Oamenii regelui ieşiseră pe străzi câtă frunză şi iarbă. De trei ori am trecut pe lângă gărzile regelui, atât de aproape de ele, încât mai că le-am atins. Îşi ţineau mâinile pe plăselele sabiei şi pe pistoale, iscodind gloata de trecători de luni dimineaţă. Privirile lor au trecut de mine fără să mă recunoască, dar de fiecare dată trebuia să dau colţul străzii ca să-mi recapăt răsuflarea. Cel puţin prezenţa lor împuţina şansele ca Wat şi ceilalţi să mă atace în plină zi, chiar dacă m-ar fi văzut. Cu toate astea, m-am grăbit. Cu cât rămâneam mai mult într-un loc, cu atât atrăgeam mai mult atenţia.

Prăvălia de cărţi a lui Isaac se afla pe Saint Bennet's Hill, o stradă îngustă din apropierea fluviului, incomod de aproape de Palatul Breslei Spiţerilor. Nu avea nicio tarabă în faţă, nici ferestre. Intrarea în prăvălie era tăiată într-o veche clădire de piatră, flancată de depozite. Uşa era făurită din lemn trainic şi gros de stejar, încinsă cu benzi de fier. Pe uşă era ţintuită o plăcuţă de lemn.

TOMURI RARE
PROPRIETAR, ISAAC CHANDLER
TOŢI CEI CARE CAUTĂ CUNOAŞTERE
SUNT BINE-VENIŢI

În piatra de deasupra uşii era săpată o frază în latină.

FIAT LUX

Să fie lumină!

Pe dinăuntru, prăvălia lui Isaac aducea mai mult cu o

bibliotecă. Odaia era mică, nu mai mare de cinci metri pătraţi. În afară de locul în care ardea un foc în vatra de piatră, risipind răcoarea dimineţii, toţi pereţii erau acoperiţi cu rafturi înţesate de cărţi – pe alocuri atât de grele, încât lemnul de cedru se încovoiase la mijloc. Într-un colţ, alte cărţi erau puse unele peste altele, în teancuri care aproape că ajungeau până la tavan – un labirint de foi de hârtie şi de piele care blocau accesul spre o scară îngustă, care ducea la caturile de sus. Locul îmi amintea atât de mult de maestrul meu, încât ochii mă usturau din pricina lacrimilor.

Eu şi Tom nu eram singuri. Chiar de cealaltă parte a uşii era o tejghea de lemn. În spatele ei, un bătrân cu păr alb, rar şi cu o bărbie ascuţită stătea liniştit pe un scaun, cu ochii închişi. Era proprietarul prăvăliei, Isaac Chandler.

Glasul lui era blând, ca o şoaptă:

— Cu ce vă pot ajuta?

— Caut nişte informaţii, i-am răspuns.

Bătrânul a deschis ochii.

— Apropie-te, rogu-te. Mă lasă vederea.

M-am apropiat de tejghea, iar Tom m-a urmat. Când am ajuns mai aproape, am înţeles despre ce vorbea Isaac: ochii lui începeau să se înnegureze, ca şi cum ceaţa dimineţii s-ar fi strecurat înăuntrul lor.

— Pentru un om care îndrăgeşte cărţile, e un blestem, a spus el. Mai degrabă mi-aş pierde sufletul. Dar Domnul face după cum i-e voia şi nu întreabă, a adăugat el oftând. Cine eşti?

Tom s-a încordat. Întrebarea mă găsise nepregătit şi pe mine. Din pricina crainicului, nu-mi mai puteam spune numele adevărat.

— Mă numesc… James Parrett, am spus, simţind cum faţa îmi ia foc. Sunt ucenicul lui Andrew Church, de la Palatul Spiţerilor. Maestrul meu m-a trimis să aflu înţelesul unor simboluri pe care le-a descoperit într-un text.

— Ţi-ai uitat şorţul.

Mi-am coborât privirea, către costumaţia mea de puşlama; nu aveam şorţul albastru.

— Eu… ăăă… Mi-am distrus şorţul în laborator. Am… turnat pe el ulei de vitriol.

— O substanţă primejdioasă, a spus Isaac. Dar utilă, în anumite împrejurări.

A încuviinţat din cap.

— Prea bine. Despre ce simboluri e vorba?

Aproape că sperasem să-i spun *Caut o carte despre simboluri,* iar el să-mi arate un tom şi să-mi zică *Desigur, aici e tocmai ce-ţi trebuie.* Maestrul Benedict mă trimisese la Isaac să aflu cheia, dar totodată mă avertizase să nu spun nimănui. Nu eram sigur dacă Maestrul Benedict se referea şi la Isaac. Am hotărât să-i spun negustorului o parte din adevăr.

— Sunt mai multe glife: o spadă cu vârful îndreptat în jos, un triunghi cu vârful în sus. Apoi un alt triunghi, intersectat de o linie, ca un munte cu vârful nins.

Pentru o clipă, n-am ştiut dacă bătrânul se gândea sau dacă nu mă auzise. Apoi a vorbit:

— Simbolurile pot însemna aproape orice. Contextul e important.

Părea să aştepte ceva.

— Simbolurile reprezintă ingrediente, am adăugat eu.

— Ingrediente.

— Da.

Am aşteptat. Neprimind niciun răspuns, am explicat:

— O cheie.

Bătrânul nu a spus nimic. Pe urmă s-a foit în scaun.

— Nu cred că te pot ajuta.

M-am întristat.

— Dar… maestrul meu a spus că eşti singurul care mă poate ajuta.

— Eşti ucenic spiţer, a spus Isaac.

— Aşa e.

— Prin urmare, poţi citi în latină.

— Da.

Isaac a arătat undeva, în sus.

— Ce scrie acolo?

În spatele lui, pe ultimul raft al bibliotecii, în lemn

fusese arsă o inscripţie. Am citit.

— *Et cognoscetis veritatem, et veritas liberabit vos.*

— Cum se tălmăceşte?

— E un citat din Biblie, din Evanghelia după Ioan. „Şi veţi cunoaşte adevărul, iar adevărul vă va elibera.”

Bătrânul a încuviinţat.

— Iată şi răspunsul tău, tinere… Iertare, nici auzul meu nu mai e ce-a fost. Cum spuneai că te cheamă?

M-am zgâit la el.

— Numele meu este James Parrett.

Bătrânul aştepta.

— Dar am minţit.

Tom m-a apucat de braţ.

— Nu.

M-am scuturat.

— Mă cheamă Christopher Rowe.

Ochii înceţoşaţi ai lui Isaac îi ţintuiau pe ai mei.

— L-am cunoscut pe maestrul tău.

— Aşa e.

— Benedict era prietenul meu. Îmi vorbea adesea de ucenicul lui. Şi chiar dacă nu mi-ar fi pomenit de tine, tot ţi-aş fi ştiut numele, după anunţul crainicului, de azi-dimineaţă. Christopher Rowe, ucigaş, răzvrătit împotriva cruzimii maestrului său.

— Nu i-am făcut rău Maestrului Benedict. Nu aş fi putut.

— Cum să ştiu că spui adevărul? Ai venit la mine sub un nume străin şi, după câte cred, cu o altă faţă. Îmi îndrugi braşoave şi apoi îmi ceri să te cred pe cuvânt. De ce te-aş crede, Christopher Rowe?

M-am gândit ce motive, ce poveşti aş fi putut îndruga. Scuze. Minciuni. Eram disperat. Trebuia să-l conving cumva, altfel totul se sfârşea acolo.

Am căutat înlăuntrul meu. Nu am văzut altceva decât chipul Maestrului Benedict. Şi aşa am găsit răspunsul de care aveam nevoie.

— Sunt orfan, i-am spus. Profesorii care m-au primit m-au hrănit, m-au învăţat, mi-au oferit un adăpost. Le voi fi mereu recunoscător pentru asta. Dar orfelinatul nu era un

loc blând. Profesorii erau foarte severi şi împărţeau lesne pedepse. Iar o parte dintre băieţi erau şi mai răi. Poate că trăiam cu toţii laolaltă, dar adevărul e că fiecare creştea în singurătate. Când Maestrul Benedict m-a luat la el, lumea mea s-a schimbat. A ţinut la mine.

Glasul îmi tremura.

— Mi-a arătat altceva, ceva despre care nu ştiusem vreodată că există. Era ciudat. Era uman. Dar niciodată nu mi-a arătat altceva decât bunătate. El a fost tatăl meu adevărat în toate felurile care contează. Şi l-am iubit.

Mi-am şters ochii cu mâneca, pătând-o cu dâre violet.

— Nu ai niciun temei să te încrezi în mine, am continuat. Nici nu eşti nevoit s-o faci. Dar dacă ai fost cu adevărat prietenul Maestrului Blackthorn, atunci ştii că nu l-aş fi ucis niciodată, pentru că nici măcar o clipă nu ar fi fost în stare să dea dovadă de cruzime.

Isaac a clipit încet, privindu-mă. Tom rămăsese nemişcat, ca o statuie.

Pe urmă, Isaac s-a ridicat din scaun. A scos de sub robă o cheie de argint legată de o bucată de aţă, în jurul gâtului. I-a întins-o lui Tom.

— Încuie uşa din faţă.

Tom m-a privit neliniştit, dar s-a supus. Isaac s-a răsucit spre biblioteca din spatele său şi a tras afară trei cărţi, aflate pe rafturi diferite. După ce a scos-o pe a treia, s-a auzit un „clac” sonor. Pe urmă, biblioteca s-a deschis. Din bezna din spate adia un aer rece.

Isaac şi-a recuperat cheia din mâna lui Tom şi a luat o lampă de pe tejghea. A aprins-o, pe urmă a păşit pe uşa secretă. În lumina slabă a flăcării am zărit treapta de sus a unei scări care cobora în adâncime.

Isaac s-a întors spre mine şi m-a întrebat:

— Vii sau nu?

Capitolul 29

Am numărat o sută de trepte, apoi m-am lăsat păgubaş. Scara cobora în spirală şi nimic nu dădea de înţeles unde ne aflam. Pereţii de piatră curbaţi nu aveau nicio imagine zugrăvită, şi nici suporturi pentru torţe. Nenumărate crăpături brăzdau mortarul. În afară de durerea din spatele meu, singurul lucru care se schimba era aerul, care se răcea cu fiecare treaptă coborâtă.

În cele din urmă, am ajuns la capătul scărilor. Treptele se sfârşeau într-o încăpere care adăpostea două uşi atât de mari, încât intrarea în Palatul Spiţerilor părea minusculă prin comparaţie. În fiecare lambriu de stejar era cioplită câte o cruce: cele patru braţe erau egale în lungime şi aveau capetele evazate. În cioplituri mai rămăseseră frânturi de vopsea – albă deasupra, roşie în interiorul crucii şi aurie de jur împrejur.

Isaac a atins un mâner de alamă lustruită.

— Thomas, vrei să mă ajuţi cu tinereţea ta? Îndatoritor, Tom a făcut un pas în faţă şi şi-a proptit un umăr în uşă. Apoi a încremenit, cu ochii mari.

— Cum de-mi ştiţi numele?

— Benedict mi-a spus o dată că ucenicul lui are un prieten atât de credincios, încât, indiferent cât de absurde sunt uneltirile pe care le urzeşte ucenicul, Thomas Bailey e mereu alături de el. Christopher e căutat pentru crimă. Pe capul lui s-a pus o recompensă de douăzeci de lire. Şi nu doar Gărzile Regelui o vânează. Şi totuşi, eşti aici. Aşadar, cine altcineva ai putea fi?

Am roşit. Tom m-a privit triumfător:

— Ţi-am *zis* eu că unelteşti.

Uşa enormă a scârţâit din balamalele groase de trei centimetri. Ceea ce se afla dincolo de uşă m-a făcut să înmărmuresc.

Ne aflam într-o grotă care se întindea atât de departe, încât lumina lămpii nu răzbătea până la capătul ei. Pretutindeni se zăreau rafturi: zeci şi zeci de rafturi solide, încât i-ar fi putut susţine pe titanii Greciei antice. Se înălţau până aproape de tavan, la douăzeci de metri deasupra noastră. Erau atât de mari, încât îţi trebuia o scară înaltă cât casa pentru a ajunge la ele. Scările erau acolo: grinzi trainice, prevăzute cu roţi în partea de jos, încastrate în şine montate în podea.

Nu mai văzusem în viaţa mea atât de multe cărţi. Rafturile gemeau de ele, ameninţând să se rupă şi să prăvălească deasupra noastră o furtună de pagini. Dar acolo nu erau numai tomuri. Pe unul dintre rafturi fuseseră aşezate pergamente, în formă de piramidă; erau îngălbenite şi sfărâmicioase din pricina vechimii. Pe un alt raft se sprijineau lespezi de piatră în care fuseseră săpate glife ciudate. Aşezate pe un rând, tablete de un roşu-închis erau marcate cu semne şi săgeţi oculte, care se întăriseră în lut cu mii de ani în urmă.

Tom a păşit în spate până când braţul lui mi-a apăsat umărul.

— Unde ne aflăm?

— La mare adâncime, sub oraş, a răspuns Isaac. Într-o hrubă săpată de Cavalerii Templieri. Aici îşi depozitau prada de război, până când Papa Clement le-a destrămat ordinul şi i-a ars pe rug. Cu 350 de ani în urmă, hruba i-a fost lăsată, în secret, familiei Mortimer. Înainte să mă întrebi, îţi voi spune că nu ştiu ce s-a ales de aurul Templierilor. Nu are importanţă. Noi am umplut hruba cu ceva mult mai preţios. Aveţi în faţa ochilor colecţia completă de opere pe care eu şi fraţii mei le-am strâns. Aici sunt secole de cunoaştere, de la toate civilizaţiile, din toate colţurile lumii. Iar cunoaşterea asta e pusă la dispoziţia celor care şi-o doresc cu adevărat. Din nefericire, aceştia sunt puţini.

— Spui mereu „noi”. Maestrul Benedict făcea parte din grupul vostru?

— Da. Am fost şapte. În afară de mine, toţi fie au murit,

fie au fugit din oraş.

— Dar ce sunteţi?

— Suntem alchimişti, a răspuns Isaac.

— Cei care transformă plumbul în aur?

— Credeam că sunt şarlatani cu toţii, i-a scăpat lui Tom, înainte de a-şi da seama că nu era o idee prea bună să superi un om când te afli în hruba sa tainică.

Dar Isaac nu se simţea jignit.

— Marea majoritate a alchimiştilor sunt şarlatani. Şi, da, Christopher, transmutarea plumbului în aur este unul dintre scopurile alchimiştilor. Dar veacurile de înşelătorie au ascuns adevăratul motiv al căutării noastre.

Isaac a păşit înainte. Eu şi Tom l-am urmat, iar sunetul călcâielor noastre pe podeaua de piatră răsuna în toată grota. După ce am trecut de opt rânduri de rafturi şi am ajuns în dreptul unei scări, Isaac a împins-o şi a făcut-o să alunece pe roţi, cu un scârţâit.

— Purificarea metalelor fundamentale – prin transformarea acestora în aur – este doar mijlocul, nu şi scopul. De fapt, noi căutăm cunoaşterea binecuvântată a Domnului însuşi. Vrem să descoperim Prima Materia, Materia Primordială, energia brută din care Dumnezeul nostru a creat universul. Astfel, sperăm să înţelegem cu adevărat lumea noastră materială.

După ce a parcurs o treime din lungimea raftului, scara s-a oprit. Isaac şi-a plimbat degetele de-a lungul cotoarelor de cărţi din al doilea rând din partea de jos, căutând mai degrabă prin pipăit decât prin văz. A scos de pe raft un tom legat în piele închisă la culoare şi mi l-a întins.

Coperta era gravată cu imaginea unui şarpe care îşi înghiţea propria coadă. Eu şi Tom ne-am privit. Desenul era aidoma cu cel al şarpelui de pe fresca din criptă.

— Acesta este *ouroboros,* a explicat Isaac. Este simbolul pentru Prima Materia. La fel cum şarpele alcătuieşte un cerc cu sine însuşi, tot aşa noi înţelegem că Prima Materia este inima întregului univers. Toate lucrurile, toate formele de viaţă se ivesc din Materia Primordială. Dacă ai avea acces la această materie, atunci şi tu ai putea s-o

foloseşti. Acesta este adevăratul scop al alchimistului. Spiţerii au descoperit multe dintre secretele mai mici ale lui Dumnezeu: argintul tămăduieşte, planta de aloe alină rănile, uleiul de vitriol dizolvă. Dar toate acestea sunt doar umbre ale Materiei Primordiale. Închipuie-ţi ce leacuri ai putea prepara, dacă i-ai cunoaşte tainele. Cine ştie, ai putea să previi chiar moartea.

— Asta căuta Maestrul Benedict? am cerut să aflu.

— Da. Cred că şi tu cauţi acelaşi lucru.

Vorbele lui m-au luat prin surprindere.

— Nu ştiu nimic despre asta.

— Deocamdată nu, dar dacă Benedict te-a trimis aici, înseamnă că dorea să înţelegi.

— Ne-a arătat cum să deschidem uşa de sub… am început eu, însă Isaac a ridicat o mână.

— Stop. Nu se cade să ştiu la ce anume lucra Benedict. Nu sunt spiţer; eu doar am grijă de bibliotecă. Anumite secrete nu ni le împărtăşim nici măcar unii altora. Astfel, apărăm frăţia de cei care vor să folosească descoperirile noastre în scopuri greşite.

M-am gândit la victimele Cultului. Oamenii fuseseră schingiuiţi, ca să li se smulgă anumite informaţii. Dar dacă fiecare membru al frăţiei ar fi cunoscut doar o bucăţică din adevăr, atunci ucigaşii nu ar fi scos de la ei decât frânturi care nu i-ar fi ajutat decât să ajungă la următorul membru al frăţiei. Acest lucru nu îi oprise pe asasini, dar le zădărniciseră eforturile vreme de câteva luni, până când, în cele din urmă, au ajuns la maestrul meu. Maestrul se otrăvise singur tocmai pentru a nu fi silit să-i dezvăluie lui Wat ceea ce acesta voia să afle. Păstrase taina lui din urmă numai pentru mine.

— Nu te temi că vor prinde de ştire şi despre dumneata? l-am întrebat pe bătrân.

— Biblioteca asta e scopul existenţei mele. Nu pot s-o părăsesc, a zis Isaac ridicând din umeri. Ca de obicei, viitorul e în mâinile Domnului. Dacă vin după mine, aşa să fie.

Nu şi dacă puteam să mă împotrivesc.

— Am găsit o uşă încuiată. Maestrul Benedict a spus că dumneata ai cheia.

Isaac a început să împingă scara din nou, mutând-o mai departe, de-a lungul culoarului.

— Simbolurile pe care le-ai descris adineauri sunt alchimice şi reprezintă instrucţiuni redactate cifrat, pentru a le feri de ochii iscoditori. Toate, în afară de primul simbol pe care l-ai menţionat – sabia cu vârful îndreptat în jos. Simbolul nu este o instrucţiune, ci emblema Arhanghelului Mihail.

Tom s-a cutremurat. La fel şi eu.

— Asta înseamnă că… alchimiştii fac parte din Cultul Arhanghelului? a cerut Tom să afle.

— Cultul Arhanghelului nu există, a spus Isaac.

M-am uitat la Tom, care părea la fel de nedumerit ca mine.

— Dar… cum e cu putinţă? Crimele astea…

— … sunt faptele unor oameni malefici. Dar ţelurile lor nu au nimic de-a face cu vreun cult. Cel puţin nu în sensul în care se referă lumea.

Isaac a fluturat o mână spre cărţile care ne înconjurau.

— Protejarea descoperirilor noastre nu e singurul motiv pentru care lucrăm în taină. În trecut, alchimiştilor li s-au adus acuzaţii foarte grave: trădare, erezie, vrăjitorie. Dar noi, cei care suntem în căutarea darurilor cu care Domnul i-a miluit pe robii Lui, nu suntem ucigaşi. Ucigaşii sunt cei care răspândesc spaimă şi minciuni, învăluind munca noastră sfântă într-un renume întunecat. Astfel, asasinii îşi tăinuiesc adevăratele motive.

Mi-am amintit ce îmi spusese Oswyn.

— Ai spus că alchimiştii caută cunoaşterea, pentru a face bine în lume. Mi s-a spus că acest Cult – adică asasinii – vrea putere.

— Aşa e.

Isaac nu a mai împins scara şi a ridicat privirea.

— Acolo. Al treilea tom de pe raftul de sus. Cartea cu cotor albastru. Ia-o.

M-am urcat pe scară şi am luat cartea pe care mi-o

arătase.

— Deschide-o, m-a îndemnat negustorul de cărţi.

În coperta din spate era îndesată o bucată de pergament. Pe ea Maestrul Benedict desenase o hartă. Pe hârtie se înşirau rânduri de simboluri, iar în dreptul fiecăruia era o etichetă.

— Iată cheia pe care o cauţi, a spus Isaac. Ia-o. E darul lui Benedict pentru tine.

În sfârşit, găsisem ultimul mesaj al Maestrului Benedict. Îl priveam plin de admiraţie, de mândrie şi… de spaimă.

Isaac mi-a pus o mână pe umăr, făcându-mă să tresar.

— Fii cu băgare de seamă, Christopher. Ceea ce faci e primejdios.

Nu aveam nevoie să mi se amintească anume cât de mulţi îmi voiau moartea. Dar Isaac nu se referea la asta.

— Odată cu această moştenire, va trebui să iei o hotărâre, m-a avertizat negustorul de cărţi. Cunoaşterea poate aduce cu sine mari minuni, dar şi multă suferinţă. Benedict s-a luptat dintotdeauna cu această alegere. În cele din urmă, poate că singurul mod prin care putea să câştige a fost să-ţi transmită alegerea lui.

Am clipit.

— Eu… Eu nu înţeleg.

Isaac a oftat.

— Cine ţi-a spus că ucigaşii caută putere a avut dreptate. Arhanghelul Mihail e căpetenia aflată în slujba lui Dumnezeu. El conduce legiunile cereşti în nesfârşita bătălie împotriva puterilor iadului.

Isaac a deschis cartea pe a cărei copertă trona *ouroboros*-ul şi ne-a arătat o imagine: un înger cu părul ondulat şi aripile întinse, care împlânta o sabie într-un balaur.

Negustorul a continuat:

— Pentru a-l slăvi, Dumnezeu l-a înzestrat pe Mihail cu puteri neasemuite.

A dat pagina, şi s-a ivit un alt desen: Arhanghelul stătea deasupra unor siluete schilodite, drăceşti. Îşi ţinea un braţ întins deasupra capului, iar mâna lui strălucea de un foc

ceresc. Demonii de dedesubt urlau, mistuiţi de lumina lui Dumnezeu.

— Tot aşa cum leacurile spiţerilor pot lua multe forme, Materia Primordială se poate întrupa în multe forme. Focul Arhanghelului este substanţa brută a Materiei Prima. E puterea dezlănţuită a lui Dumnezeu.

Isaac s-a întors spre mine.

— Adineauri ţi-am spus că nu există niciun Cult, ci doar ucigaşi care se ascund dincolo de numele Cultului. Asasinii caută acest aspect al Materiei Primordiale, Focul Arhanghelului. Dacă până acum fărădelegile lor au fost grave, dacă găsesc Focul, lucrurile vor sta mult mai rău.

— De ce? a întrebat Tom neliniştit. Ce vor să facă?

— Odinioară, câmpurile de bătălie englezeşti erau înţesate de cavaleri.

Isaac a întins mâinile în lături, de parcă ar fi vrut să zugrăvească scena.

— Împlătoşaţi, nobilii erau de neatins; culmea a cinci veacuri de războaie. Şi acum, spune-mi: când ai văzut ultima dată un cavaler?

S-a sprijinit de raft.

— Armele de foc i-au alungat pe cavaleri de pe câmpul de luptă. Armura – sediul forţei lor – era inutilă în faţa unor oameni de rând, înarmaţi cu pulbere neagră. Şi acum închipuie-ţi cum ar fi să pleci în luptă alături de Mihail. Praful de puşcă n-ar avea mai multă valoare şi n-ar fi mai sofisticat decât o piatră lansată dintr-o praştie. Cel care descoperă Focul ar putea schimba lumea. Iar dacă oamenii nepotriviţi pun mâna pe el…

Privirea lui Isaac s-a pierdut în depărtare.

— Armata care păşeşte alături de Arhanghel va fi de neînvins.

Capitolul 30

Ne-am întors în cripta de sub mausoleul aflat în grădina familiei Mortimer. Tom ducea torţa. Eu aveam la mine pergamentul – cheia maestrului meu.

După cele arătate de Isaac, eu şi Tom priveam cu alţi ochi fresca. Ne-am uitat la *ouroboros,* Materia Primordială, şarpele care îşi înghiţea coada. Acum ştiam şi ce reprezentau personajele din interior. Arhanghelul Mihail, căpetenia Domnului, îşi implânta sabia în trupul balaurului – Satana –, iar dedesubt, trepăduşii diavolului se zvârcoleau, înghiţind întuneric.

Înarmaţi cu cheia Maestrului Benedict, ştiam ce otravă trebuia să le administrăm.

— Ştim deja că ăsta e simbolul pentru mercur, i-am spus lui Tom, arătându-i gaura din stânga. Iar simbolul de deasupra reprezintă…

— … aerul? am continuat eu.

Tom s-a întins şi a strecurat un deget în gaură.

— Dar înăuntru nu există deja aer?

— Poate că asta e şmecheria.

M-am răsucit către mesele de lucru, pe care erau înşirate ingredientele.

— Nu trebuie să punem nimic acolo. Dar, dacă nu ai cheia, ai turna în gaură diverse ingrediente, încercând să spargi cifrul. Şi astfel, încuietoarea rămâne blocată.

Isteaţă treabă, mi-am spus în sinea mea.

VOCABULARUL ALCHIMIEI

CELE TREI PRINCIPII

sare forța contractoare	cristalizare contracție
sulf forța expansivă	disoluție evaporare
mercur forța integratoare	sare de echilibrare și sulf

CELE PATRU ELEMENTE

pământ	rece și uscat	melancolic
apă	rece și umedă	flegmatic
aer	fierbinte și umed	sangvinic
foc	fierbinte și uscat	coleric

METALE PLANETARE

aur / Soarele

argint / Luna	cositor / Jupiter
fier / Marte	plumb / Venus
argint-viu / Mercur	cupru / Saturn

MINERALE TERESTRE

salpetru	realgar
var ars	cinabru
țipirig	tartru
masicot	marcasit

COROZIVE

aqua fortis	aqua regia
oțet	oțet distilat

ulei de vitriol

GREUTĂȚI ȘI MINERALE

o livră	un dram
o uncie	o fărâmă
un dram	o pintă

cantități egale

INSTRUCȚIUNI / PROCESE

calcinare	sublimare	zahăr	miere
congestie	separare	spirit	ceară
fixare	cerare	esență	pulbere
soluție	fermentare	alambic	distilat
digestie	multiplicare	rețetă	amestec
precipitare	caput mortuum	alcool	compus
purificare	ulei	retortă	primitor
extras	filtru	noapte	fiertură

— Bun, a spus Tom. Şi atunci, ce trebuie să punem în ultima gaură?

Mai aveam trei simboluri de descifrat.

Un triunghi cu vârful în jos. *Apă.*

O scară ciudată, cu un zigzag desenat în partea de os. *Amestecă.*

Un cerc prin al cărui centru trecea o linie. *Sare.*

Apă, amestec, sare.

— Vasăzică… apă sărată? a întrebat Tom.

— Aşa cred.

Aer deasupra, mercur la stânga, apă cu sare la dreapta.

Ne-am pregătit. Am turnat apă într-o cupă de laborator, până la buză. Am turnat înăuntru o lingură plină cu sare. Am amestecat, iar în urmă a rămas un lichid de un alb înceţoşat. A doua cupă de laborator, plină cu mercur, i-a revenit lui Tom.

Ne-am postat dinaintea balaurilor. I-am făcut lui Tom un semn cu capul.

Încet, a turnat mercurul. Din spatele peretelui de fier s-a auzit un zgomot slab.

Am înclinat cupa plină cu apă sărată, care s-a revărsat prin gaură.

Nimic.

— Oare am…

Clac.

Peretele s-a desfăcut. O muchie şi-a făcut apariţia, desenând un cerc în interiorul *ouroboros*-ului. Aerul a năvălit pe acolo, şoptindu-ne în urechi asemenea unei răsuflări, iar torţa a pâlpâit.

Partea din mijloc a frescei s-a deschis. Arhanghelul Mihail ne chema.

Am păşit înăuntru.

Dincolo de sigiliu se afla un alt coridor. Acolo nu existau firide săpate în pereţi, nici oseminte străvechi, ci doar

piatră. Culoarul se prelungea cu încă şase metri şi se termina cu o uşă de lemn.

— Priveşte, m-a îndemnat Tom.

Se uita ţintă la partea din spate a frescei. Era făurită din sticlă, aşa încât puteam vedea mecanismul, întocmai ca la cubul meu enigmatic. În dreapta peretelui, mercurul apăsa o pârghie legată de încuietoarea din lateral. Deasupra, unde nu turnaserăm nimic, se vedea o altă pârghie. Dacă un lichid ar fi fost turnat, acesta ar fi apăsat o contragreutate, silind încuietoarea să nu se deschidă.

Dar cel mai uimitor lucru era faţă în faţă cu mercurul. Apa sărată pe care o turnasem se scursese într-un borcan de ceramică. În partea de sus, circulând între două furci metalice, scăpărau scântei mai strălucitoare decât cele scoase de un amnar. Semănau cu nişte fulgere minuscule. Odată cu fiecare descărcare se auzeau pârâituri, ca nişte mici tunete.

Tom şi-a făcut semnul crucii.

— În numele lui Dumnezeu, ce-i asta?

Ne zgâiam înmărmuriţi, însă lumina a durat doar câteva clipe. Apa sărată s-a prelins prin găurile minuscule de pe fundul borcanului şi s-a scurs, printr-o ţeavă de aramă, într-o oală aflată dincolo de uşă. Scânteile s-au stins, iar încuietoarea s-a activat iarăşi. Printr-o a doua ţeavă, mercurul s-a scurs într-un borcan de lângă oală. Când nu a mai existat destulă greutate pentru a ţine pârghia apăsată, mecanismul s-a resetat. M-am temut că aveam să rămânem blocaţi acolo, în spatele frescei, dar pe urmă am observat că pe partea dinăuntru exista un mâner. Pentru a ieşi de acolo, nu aveam nevoie de ingrediente.

Am mers de-a lungul coridorului, până la intrarea finală. Acolo nu exista nicio enigmă, nicio cheie, doar un ivăr obişnuit, de fier, pe o uşă obişnuită, de lemn. Lumina torţei noastre s-a revărsat în atelierul aflat dinaintea noastră, şi mi-am simţit inima inundată de bucurie.

Mi se părea că eram iarăşi acasă.

Într-un colţ era un cuptor aidoma cu al nostru: fierul era încovoiat, în forma unei cepe, lângă el erau aşezate

rezerve enorme de cărbune şi de lemne, iar coşul de fum străpungea tavanul de piatră. De cealaltă parte a încăperii se afla un alambic, iar un pahar uriaş de laborator aduna picăturile care se scurgeau din el. Băncile erau acoperite cu experimente pe jumătate isprăvite. Rafturile de pe pereţi erau înţesate de cărţi, de hârtii şi de pergamente care se împrăştiaseră pe podea. O criptă pentru gheaţă fusese amenajată în lespezile aflate în apropierea alambicului, iar lângă ele un pendul ticăia, aşezat pe un scăunel. M-am cuprins singur în braţe şi am simţit prezenţa maestrului meu.

Nu totul era la fel. În fiecare dintre ceilalţi trei pereţi fuseseră săpate cămăruţe. Judecând după borcanele dinăuntru, cele din dreapta şi din stânga erau cămări pentru ingrediente. Din locul în care stăteam puteam vedea în cămăruţa aflată de partea opusă uşii.

— Ce sunt astea? a întrebat Tom.

În spatele nostru, pe piatră fuseseră montate scânduri de lemn, din care ieşeau în afară rânduri de cuie. La capătul ţepuşelor astfel improvizate atârnau foi de hârtie acoperite cu vorbe, diagrame şi simboluri. Majoritatea paginilor erau tăiate cu o singură linie neagră şi groasă.

— Eşecuri, a venit răspunsul meu. Sunt reţete. Liniile negre înseamnă că reţetele au dat greş.

Mare parte dintre foi erau ale Maestrului Benedict. O parte dintre reţete erau notate cu scrisul de mână al lui Hugh – gros şi încârligat. Mai erau şi alţi autori, pe care nu îi cunoşteam; cel puţin trei, judecând după ortografiile diferite.

— Ăsta era laboratorul lor secret, am spus. Aici îşi petrecea Maestrul Benedict nopţile.

În spatele scândurilor erau şi alte foi, aranjate în teancuri. Cu siguranţă, mii de pagini. În primul teanc, ca şi pe scânduri, paginile erau acoperite cu scrisul de mână al Maestrului Benedict. Pe măsură ce parcurgeam restul paginilor, scrisul de mână se schimba, pergamentul devenea din ce în ce mai sfărâmicios. Înainte de a mă opri, am numărat cel puţin zece autori diferiţi. Acolo era

rezultatul unei munci de ani, de zeci de ani. Poate chiar de secole.

— Christopher.

Tom se zgâia la cămara aflată de partea cealaltă a intrării. Dinaintea cămării, pe podea, dâre de un maroniu întunecat mânjeau lespezile de piatră. Alături era o găleată plină de cârpe. Toate erau pătate în aceeaşi nuanţă.

Era sânge. Sânge uscat. Şi încă mult.

Uşa care dădea în cămară era deschisă. Pereţii dimprejur fuseseră pârjoliţi de foc. Înăuntru, cămara era neagră de funingine, iar din pereţi fuseseră îndepărtate bucăţi mari de piatră. În mijlocul încăperii era o masă de fier îndoită. Pe masă se afla un pahar de laborator, iar gura lui largă era astupată cu un dop de plută. Era plin pe trei sferturi cu un lichid gălbui.

L-am luat în mână. Lichidul dinăuntru se plimba leneş de colo-colo, vâscos.

— Ce e? a întrebat Tom.

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu.

În timp ce clătinam paharul, Tom se uita cu luare-aminte la lichidul care se scurgea pe pereţii de sticlă.

— Pare să fie ulei.

Am scos dopul şi am înmuiat un deget în lichid. Şi la atingere părea ulei. Mirosea vag a fructe exotice, asemenea bananelor importate din insulele tropicale. Mi-am atins degetul cu vârful limbii.

— E dulce, am spus surprins.

Limba mă furnica, de parcă aş fi gustat sirop de piper fierbinte. Nu mai gustasem niciodată ceva asemănător.

Am pus dopul la loc şi i-am dat lui Tom paharul, care a cercetat lichidul mai de aproape. M-am întors la masa de lucru. Pretutindeni erau împrăştiate foi de hârtie acoperite cu scrisul de mână al maestrului meu. Lângă ele era un fitil lung de tun. Sub masă erau încolăcite alte două bucăţi de fitil, mai multe decât văzusem vreodată în prăvălia noastră. M-am uitat la odaia din care luasem paharul de laborator şi la semnele negre care îi pătau pereţii.

Oare Maestrul Benedict arsese praf de puşcă?

Faţă în faţă cu banca era un cilindru scurt – poate că avea opt centimetri în înălţime şi doi centimetri jumate în diametru. Era înfăşurat în pergament subţire, uns cu seu. În partea de sus a cilindrului era înfipt un fitil lung de aproape 60 de centimetri. Arăta ca un fel de lumânare ciudată, uleioasă. Lângă cilindru, pe podea, era o căldare plină cu rumeguş.

Mi-am adus aminte de Ziua Cecidiei: Tom şi cu mine ne întorseserăm acasă, după ce Lordul Ashcombe găsise leşul lui Hugh. Folosisem rumeguş pentru a absorbi sângele de porc. Maestrul Benedict privise fix rumeguşul, fascinat.

Şi acum, uite că rumeguşul era aici.

Pergamentul care înfăşura cilindrul fusese strâns în partea de sus. L-am desfăcut. Tubul era plin cu rumeguş umed şi lipicios. Era îmbibat cu acelaşi lichid vâscos, uleios, din paharul de laborator.

Am scotocit printre paginile împrăştiate pe masa de lucru. Am găsit ce căutam; scrisul era al Maestrului Benedict. Foaia era înţesată de mâzgălituri şi corecturi. Dar când puneai cap la cap rândurile netăiate, obţineai o reţetă.

> *Umple paharul de laborator cu* aqua fortis *fumegândă. Scufundă paharul în apă cu gheaţă. Cu mare băgare de seamă, adaugă ulei de vitriol fumegând. Adaugă mai multă gheaţă, până aproape de punctul de îngheţ. Doar cu stropi mici, adaugă siropul dulce alcătuit din ulei de măsline şi oxid de plumb. Amestecă un sfert de ceas, cu cea mai mare grijă. Mută amestecul în apă; se va depune la fund. Ia mixtura şi toarn-o cu stropi mici în natriu. Repetă operaţiunea de trei ori. Lichidul obţinut va avea aspectul şi textura uleiului de măsline.*

Maestrul Benedict reuşise: descoperise esenţa brută a Materiei Primordiale.

I-am aruncat o privire lui Tom. Încă ţinea paharul de

laborator în mână. Inima îmi bubuia în piept.

Tom a făcut un pas înapoi.

— Ce s-a întâmplat?

— L-am găsit, am răspuns arătându-i paharul. Ăsta e Focul Arhanghelului.

Tom se zgâia la el.

— Cum… cum funcţionează? Trebuie să îl bei?

— Nu ştiu.

Îl gustasem, şi acum limba încă mă ardea. Capul începea să mă doară – o pulsaţie surdă în tâmple. Oare îmi făcusem rău gustând? Mă simţeam aşa din pricina Focului?

Mi-am răsfirat degetele, ca Arhanghelul Mihail în desenul pe care ni-l arătase Isaac. Din palma mea nu au ţâşnit raze de lumină.

— Poate ar fi mai bine să-l pui la loc, am spus eu.

Deşi Tom părea foarte uşurat să scape de lichid, în acelaşi timp părea şi dezamăgit. Înţelegeam ce simţea. Nu ai în fiecare zi ocazia să ţii în mână puterea lui Dumnezeu.

Am frunzărit din nou paginile. Marea majoritate conţineau notiţele nefinisate ale experimentelor maestrului meu. Am găsit o reţetă, separat, de „Sirop dulce din ulei de măsline şi oxid de plumb”. Hugh notase pe pagina cu pricina că siropul putea să fie bun pentru bomboanele medicinale.

Când am întors paginile pe cealaltă parte, am observat ceva. Pe spatele uneia erau mai multe rânduri scrise de maestrul meu. Un cuvânt cunoscut din ultima notiţă de jos mi-a atras atenţia.

Rumeguşul e cheia. Când e amestecat cu rumeguş, volatilitatea amestecului este îmblânzită de natura moale a rumeguşului, iar Focul Arhanghelului devine stabil. Astfel, doar flacăra îl dezlănţuie. Fii cu băgare de seamă, căci doar aşa omul poate atinge în siguranţă puterea lui Dumnezeu.

M-am încruntat nedumerit. Maestrul Benedict scria că, pentru a fi manevrat în siguranţă, Focul Arhanghelului

avea nevoie de rumeguş. Însă rumeguşul nu era inclus în reţeta originală. Nici nu fusese amestecat cu lichidul din pahar. Uluit, am început să citesc notiţele de la începutul paginii.

Puterea lui e prea mare. Focul Arhanghelului nu le-a fost menit muritorilor. Cea mai mică mişcare aduce mânia lui Dumnezeu asupra celui care poartă amestecul. Ce-am făcut?

Am rămas tremurând, cu hârtia în mână. Lângă mesaj erau urme maronii – aceleaşi urme de sânge uscat care pătau podeaua din apropierea încăperii în care găsisem paharul de laborator. Odaia în care stătea Tom în clipa aceea.

O odaie de probă. Asta era.

Capul îmi bubuia, iar migrena mi se înteţea de la o clipă la alta. Am privit urmele de pe pereţi, uşa pârjolită, găleata, sângele.

M-am ridicat cu greu de la masa de lucru. Scăunelul s-a răsturnat şi a căzut cu zgomot pe podea.

— Tom.

Glasul îmi tremura. Am fugit în camera de probă.

— Tom!

Prietenul meu pusese paharul pe masa de fier îndoită. Încă stătea aplecat deasupra ei, cercetând lichidul. A tresărit când l-am strigat.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Tom şi a lovit masa cu piciorul.

Paharul a alunecat pe o denivelare a mesei. S-a balansat o clipă, apoi a căzut. S-a rostogolit spre marginea mesei, cu rapiditate.

M-am gândit la sângele care păta podeaua. Mi-am adus aminte de umărul ars al maestrului meu. Şi m-am dus cu gândul la trupul lui Hugh, găsit într-un mormânt creştin, în Ziua Cecidiei: înnegrit, ars şi sfârtecat.

L-am înşfăcat pe Tom de guler. L-am tras cu putere. A căzut odată cu mine, în timp ce ieşeam pe uşa camerei de

probă; ne-am prăvălit amândoi pe podea.

Paharul a căzut de pe masă.

Am încercat să închid uşa.

Apoi s-a dezlănţuit puterea lui Dumnezeu.

Capitolul 31

Am simţit piatra pe obraz. Era rece.

Sunt întins pe podea, mi-am spus.

Am încercat să-mi aduc aminte cum ajunsesem acolo.

Hârtii. Citisem ceva. Ceva rău.

Braţul meu drept era sub mine, răsucit. Îl simţeam amorţit, de parcă aş fi stat pe o bâtă, nu pe un braţ. M-am mişcat, mi l-am tras de sub trup. A revenit la viaţă şi a început să mă furnice.

M-am ridicat în capul oaselor şi am tuşit. Am tras în piept un aer acru, mai îmbâcsit decât cel pe care îl dădusem afară din piept. În cap aveam un pitic care izbea un ciocan de o nicovală. Mi-am dus o mână la tâmplă şi am văzut că degetele îmi erau pătate cu un lichid roşu, fierbinte.

Lângă mine zăcea un băiat, ghemuit şi scâncind. Părea cam vârstnic să scâncească.

Stai puţin! Era Tom. Cu o clipă înainte de explozie, îl trăsesem după mine, la pământ.

În colţ ardea un foc. O lampă căzuse pe podea şi se spărsese, aprinzând uleiul.

M-am ridicat în picioare, clătinându-mă. Am căzut în genunchi.

Mai încearcă o dată, mi-am spus în gând. De data asta, am izbutit.

Am întins mâna, căutând clanţa uşii de la încăperea de probă, dar clanţa dispăruse. De fapt, uşa dispăruse cu totul. Zăcea la pământ, lângă Tom. O aşchie încă mai rămăsese în tocul uşii, legănându-se de balamaua de sus.

Urechile îmi ţiuiau.

Trebuia să sting focul. În colţ era o găleată cu nisip. L-am turnat peste uleiul care ardea; părea mult mai mic decât atunci când izbise podeaua. Focul s-a risipit. Aerul încă era plin de fum.

— Tom!

Prietenul meu s-a oprit din scâncit.

— Eşti teafăr?

S-a răsucit pe o parte. Mormăia ceva.

— Te-ai rănit la cap, i-am spus.

— N-am nimic.

M-am aşezat la masa de lucru, am împins hârtiile la o parte şi mi-am lipit obrazul de lemnul tăbliei.

Praf de puşcă. Ulei de vitriol. Seminţe de vânătă.

Spusesem dintotdeauna că e primejdios să fii spiţer, dar – aşa cum profeţise Oswyn – descoperirea Maestrului Benedict ne făcuse de ruşine munca pământească. Focul Arhanghelului săpase noi răni în pereţi, desprinzând bucăţi de piatră mari cât pumnul meu. Pata de pe podea, sângele... acum ştiam cine sângerase acolo. Hugh. Nu fusese ucis, ci fusese victima puterii căpeteniei lui Dumnezeu. Fusese sfârtecat în urma unui accident asemănător cu cel care aproape că ne omorâse pe mine şi pe Tom.

M-am gândit la trista mărturie scrisă a maestrului meu. *Focul Arhanghelului nu le-a fost menit muritorilor. Ce-am făcut?* Îşi îngropase prietenul cât de bine putuse, în pământul sfinţit de sub îngerul de piatră. Mi l-am închipuit făcând-o singur, în întuneric, neputând să spună nimănui ce se întâmplase. Mă durea inima pentru el.

Chiar şi aşa, obsesia maestrului meu de a descoperi cum anume putea Materia Primordială să ajute lumea l-a făcut să se întoarcă acolo. Chiar şi după tot ceea ce i se întâmplase lui Hugh, maestrul mersese acolo în continuare, pentru a găsi o cale de a purifica Focul Arhanghelului, voind să îl transforme dintr-un mijloc de distrugere într-o cale de lecuire, aşa cum alchimistul transformă plumbul în aur, aşa cum spiţerul transformă otrava seminţelor de vânătă într-un leac pentru astm. Cel puţin în parte, reuşise. Rumeguşul – rumeguşul *meu* – schimbase natura Focului Arhanghelului şi îmblânzise mânia lui Dumnezeu. Cilindrul în care fusese înfipt fitilul

de tun se rostogolise de pe masa de lucru din pricina exploziei, dar nu explodase când atinsese podeaua. Maestrul Benedict avea dreptate. Dacă era amestecată cu rumeguş, arma avea nevoie de o flacără pentru a-şi descătuşa puterea.

Puterea. Oare cuvântul ăsta izbutea să zugrăvească acest dar cumplit al Domnului? *Nu spune nimănui,* mă avertizase maestrul meu. Acum înţelegeam avertismentul. Mi-am amintit cum, atunci când îmi dăduse ocazia de a pleca, mă întrebase dacă îmi dorisem viaţa pe care mi-o dăruise. Pentru o clipă, m-am întrebat ce ar fi făcut dacă aş fi acceptat şansa oferită, dar timpul acela trecuse. Nu aş fi ales niciodată altceva, niciodată nu l-aş fi abandonat. În clipa aceea, cu toate că eram zdruncinat, mă simţeam mândru că maestrul avusese încredere în mine.

Odată cu această moştenire, va trebui să iei o hotărâre, mă prevenise Isaac. Acum îi înţelegeam spusele. Când mă trimisese acolo, Maestrul Benedict lăsase alegerea finală în seama mea. Ce aveam să fac cu Focul Arhanghelului? Să lucrez mai departe cu el, pentru a-i schimba şi mai mult natura şi a descătuşa puterea vindecătoare a lui Dumnezeu? Să îl ascund şi să nu dezvălui nimănui că fusese descoperit? Sau să-l distrug, ferindu-l pentru totdeauna de atingerea muritorilor?

Maestrul Benedict căutase puterea brută a universului, pentru a face bine umanităţii, în schimb găsise o armă nepământeană. Prietenul lui, Hugh, murise din pricina ei, iar alţii fuseseră ucişi, în căutarea sa. Prima lecţie pe care mi-o predase Maestrul Benedict fusese că reţetele noastre sunt doar nişte instrumente mânuite de inimile şi mâinile celor care le folosesc. Ucigaşii ne dezvăluiseră deja ce fel de inimi aveau. Dacă acest instrument cădea în mâinile lor, mulţi alţii aveau să moară.

Armata care păşeşte alături de Arhanghel va fi de neînvins. Iar generalul aflat în fruntea acesteia va putea face orice îşi doreşte. Cine l-ar putea opri? Cine s-ar fi putut împotrivi Atotputernicului? Cel care ar avea în putere Focul l-ar putea înlătura de la tron pe Maiestatea

Sa Carol şi s-ar putea proclama noul rege al Angliei. *Dacă îl ucid pe rege şi silesc Parlamentul să se supună, Anglia va fi a lor,* spusese Oswyn. Şi ce-ar fi urmat? Ce s-ar fi întâmplat cu restul lumii?

Ne-ar fi aşteptat un alt război. Iar Focul Arhanghelului l-ar fi transformat într-un măcel.

Explozia îmi zdruncinase capul, dar îmi scuturase, de asemenea, şi pânzele de păianjen de pe ochi. Mi-am amintit de Wat, purtând şorţul albastru al ucenicilor; Wat îl numise pe Stubb „maestru"; Wat fusese la Palatul Spiţerilor, uneltind împreună cu Elefantul şi cu Martin.

Şi atunci am ştiut.

Ştiam adevărul despre ucigaşi, despre Cultul Arhanghelului.

Şi acum aveam un plan.

În vreme ce sfârşeam de scris a doua scrisoare, Tom stătea aplecat peste umărul meu, cu obrajii cuprinşi în palme.

— Ţi-ai pierdut minţile, mi-a spus prietenul meu. Focul ţi-a zdruncinat creierii.

Am împăturit cele două scrisori şi am picurat ceară pe margini, pentru a le sigila.

— Nu crezi că o să meargă?

— Ba cum să nu, dacă asta înseamnă c-o să mori.

— Dacă lucrurile merg cum trebuie, nici nu va trebui să mă întorc în laborator. Nimeni nu va prinde de veste, l-am asigurat eu.

— Ba o să prindă de veste, fiindcă toate planurile tale au *atât* de mult succes.

Am scris numele destinatarilor pe scrisorile sigilate.

— Tu du scrisorile astea, i-am zis. Şi orice-ai face, să nu te întorci.

— Cum? Ba nu. Ţi-am mai zis că nu te las să…

— Nu şi de data asta. Vorbesc serios, Tom. M-ai auzit? Deja ai făcut mult mai mult decât aş fi îndrăznit să-ţi cer. Sunt foarte recunoscător. Dar de data asta trebuie să stai deoparte, înţelegi?

Tom a făcut un gest, gata să se opună. L-am întrerupt.

— Te rog, Tom. Ţine-te deoparte. Făgăduieşte-mi!

Şi-a târşâit încălţările pe podeaua de piatră, cu capul plecat.

— Făgăduiesc...

I-am întins scrisorile şi i-am arătat orologiul cu pendulă. Focul Arhanghelului îi spărsese faţada.

— Ţine minte: mâine-dimineaţă...

— Duc prima scrisoare la nouă, iar pe a doua, la unsprezece. Am reţinut.

A dat să plece. Apoi s-a întors spre mine. M-a îmbrăţişat atât de strâns, încât nu puteam respira.

Ingredientele de care aveam nevoie erau în cămări. Maestrul Benedict pregătise deja o şarjă mare de sirop dulce, pe care-l pusese într-un vas de sticlă de 18 litri, pe masa de lucru din faţă, aşa că mie nu-mi mai rămânea altceva de făcut decât să urmez reţeta. Nu făcusem în viaţa mea ceva mai dificil. Trebuia să mă concentrez pentru a-mi opri tremurul mâinilor; eram peste măsură de speriat.

Limbile orologiului păreau a goni. Când am terminat de preparat reţeta, trecuse de miezul nopţii. Iar când am terminat de pregătit odaia, era şapte dimineaţa. Totul era gata.

Mai aveam de aşteptat doar câteva ceasuri. Pe urmă, într-un fel sau altul, totul avea să se sfârşească.

Am plecat din laborator şi am ieşit în lumina dimineţii care scălda grădina familiei Mortimer. Apoi m-am aşezat pe iarbă, ca un miel de primăvară, şi am aşteptat sosirea lupilor.

Marti, 2 iunie 1665

Sărbătoarea Sfântului Protector Erasmus

Capitolul 32

Am închis ochii.

Iarba crescută în neorânduială îmi atingea gâtul, iar lamele ei late îmi gâdilau pielea. Soarele de amiază îmi încălzea faţa. Am auzit un uguit şi m-am proptit în coate: am văzut un stol de porumbei cocoţaţi pe gard, la capătul îndepărtat al grădinii. Am căutat-o din ochi pe Bridget, dar nu am zărit-o. Nu o mai văzusem de două zile. Mă întrebam ce i se întâmplase şi îmi făceam griji.

Oricum, acum n-am ce să fac. Am oftat şi am ridicat ochii spre cer. De o jumătate de ceas, ascultam sunetele care răsunau din conacul aflat în spatele meu. Îmi făceau inima să bată înnebunită, însă nu aveam ce face. Nu-mi rămânea decât să aştept, să îmi pun întrebări şi să-mi fac griji.

Apoi, dinspre alee s-a auzit alt sunet: un fâlfâit de aripi.

Timpul se scursese.

Bărbatul a ieşit din labirint. A păşit pe poartă, a trecut de lei. Când a ajuns în faţa mausoleului, s-a oprit şi şi-a sprijinit un umăr de piatră.

— Tot oraşul te caută, mi-a spus.

— Atunci, probabil că e un noroc faptul că nu mai locuieşte nimeni aici, a venit replica mea.

— De fapt, e chiar păcat. Casa Mortimer e o frumuseţe.

Inima a început să-mi bată şi mai iute.

— Vrei să spui că o cunoşti?

Oswyn a schiţat un zâmbet.

— Am mai fost aici. Dar nu şi în grădină.

Şi-a plecat capul.

— Ieri după-amiază, cineva mi-a stricat încuietoarea biroului. Tu ai făcut-o?

— Iertare, Maestre Colthurst. Am rămas încuiat pe dinăuntru.

— Cum ai reuşit să ieşi de-acolo?
— Cu rugăciuni.
Oswyn a zâmbit mai larg.
— Benedict a făcut o alegere bună cu tine.
Nu i-am răspuns.
— Am primit mesajul tău, mi-a spus Oswyn, ridicând epistola pe care i-o trimisesem. Mi-ai scris că nu ai nimic de-a face cu Cultul Arhanghelului şi că nu eşti vinovat de crimele pe care Richard Ashcombe ţi le pune în spate.
— Adevărat, am încuviinţat eu.
— Mai spui că ai descoperit ceva important şi că ai nevoie de ajutorul meu. Am fost cel puţin uimit. Având în vedere ce se întâmplă în ultima vreme, credeam că deja ai fugit din Londra.
— Aveam nişte treburi de isprăvit mai înainte.
— Sunt convins.
Oswyn s-a îndreptat de spate.
— Aşadar, ce doreşti de la mine?
Suflarea îmi tremura în piept. Trebuia să fac un efort de voinţă pentru a o stăpâni.
— Am găsit Focul, am spus.
— Oh!
— Asta căutau Stubb şi Wat în prăvălia maestrului meu.
— Îmi amintesc.
— Maestrul Benedict a ascuns reţeta în cubul pe care mi l-a dăruit.
— Adevărat?
Oswyn şi-a scărpinat obrazul.
— Şi?
— Păi… Credeam că veţi vrea să o vedeţi.
— De ce aş dori aşa ceva?
— Păi… Stubb l-a ucis pe maestrul meu tocmai din pricina reţetei. Asta vrea Cultul.
— Şi ce-are de-a face cu mine?
Am clipit şi am dat-o în bâlbâială, străduindu-mă să găsesc ce spun.
Oswyn a râs.
— Credeai c-o să mă arunc să pun mâna pe reţetă.

— Nu, eu...

— Şi apoi? Probabil ţi-ai închipuit că o să mă păcăleşti şi o să-ţi spun că eu sunt cel care a vrut de la bun început Focul Arhanghelului? Poate că ai vrea să mărturisesc şi că eu l-am omorât pe Benedict.

Obrajii îmi luaseră foc.

Oswyn a clătinat din cap.

— Christopher, încerci să joci jocul ăsta, dar nici măcar nu ştii cum să muţi piesele.

— Eu... Eu nu...

— Dacă vrei să câştigi, trebuie să gândeşti cu câteva mutări înainte. Uite, hai să-ţi arăt.

Oswyn a ridicat vocea, iar cuvintele lui reverberau în pereţii de piatră.

— Da, eu l-am ucis pe maestrul tău.

Nu m-am putut clinti.

— Şi tot eu i-am omorât pe Nathaniel Stubb, pe ucenicii lui, pe Henry Mortimer, pe Oliver Pembroke şi pe mulţi, mulţi alţii. Nu cu mâna mea, dar am trimis oameni care s-o facă.

Glasul i-a redevenit normal.

— E de ajuns?

Abia mai răsuflăm.

Nu, mi-am spus în gând. *Nu e de ajuns.*

În spatele meu, uşa conacului s-a izbit de perete, în curte a dat buzna Lordul Ashcombe, cu pistolul în mână. Patru soldaţi tropăiau în urma lui, cu suliţele pregătite; doi dintre ei erau aceleaşi Gărzi ale Regelui care îl însoţeau peste tot.

— Bună, Richard, l-a salutat Oswyn. Ce surpriză!

— Oswyn Colthurst, eşti arestat!

Oswyn a făcut un pas în spate.

— Observ...

A fost prea uşor. Am privit dincolo de Oswyn, dincolo de poartă, spre zidul de cărămidă al labirintului.

— Lord Ashcombe..., am spus.

— Nu ai unde să fugi, puritanule, a spus lordul Ashcombe.

Oswyn a mai făcut un pas în spate.

— De ce, Richard? Dacă fug în labirint, o să… ce? O să dau nas în nas cu Gărzile pe care le-ai ascuns acolo, ca să-mi taie calea?

Lordul Ashcombe şi-a mijit ochii.

— Milord, aşteptaţi…, am încercat eu să vorbesc, dar Oswyn mi-a tăiat-o.

— Doar câţiva paşi înainte, Christopher.

Apoi Oswyn s-a pus la adăpost, în spatele mausoleului.

Iar din labirint a dat buzna armata lui Oswyn.

Capitolul 33

Oswyn avea şapte oameni de partea lui. Fiecare deţinea câte un pistol. La cingătorile lor atârnau şi alte arme, mai ucigătoare. Elefantul era acolo. Pielea îi era roşie şi cojită. Şi Martin era de faţă, cu buza spartă şi câţiva dinţi lipsă. Wat era în fruntea lor: obrajii îi erau spuziţi, plini de cruste, şi în fiecare mână avea un pistol cu cremene.

Lordul Ashcombe a reacţionat fulgerător. Şi-a descărcat iute pistolul. A răsunat o detunătură şi în aer s-a înălţat un norişor de fum. Unul dintre oamenii lui Oswyn s-a prăbuşit cu gâtul sfârtecat.

Ceata lui Oswyn a răspuns. Şase detunături, ca nişte focuri de artificii, şi gloanţele de plumb au zburat dintr-un nor cenuşiu. Un glonţ de muschetă mi-a ţiuit prin păr şi s-a înfipt în pervazul ferestrei din spatele meu, stârnind o ploaie de aşchii. Alte trei gloanţe au şuierat pe lângă mine: unul a spart geamul, iar celelalte au lovit piatra. Două şi-au atins ţinta. Unul dintre soldaţi a fost nimerit în genunchi şi s-a prăbuşit. Ochiul celui de-al doilea soldat era un terci roşu.

Am plonjat în iarbă şi mi-am acoperit capul, de parcă mâinile mele m-ar fi putut apăra de plumb. Şi Lordul Ashcombe s-a ferit, dar prea târziu. Wat a descărcat al doilea pistol. Temnicerul Regelui a zvâcnit în spate, cu un geamăt. A scăpat din mână pistolul cu cremene şi şi-a apucat braţul drept, ceva mai sus de cot. Printre degete i se prelingea sânge.

Oamenii lui Oswyn şi-au aruncat armele, care se descărcaseră. Apoi s-au repezit înainte. M-am ferit, dar nu spre mine fugeau.

Doi dintre soldaţii Lordului Ashcombe fuseseră doborâţi, aşa că oamenii regelui erau depăşiţi ca număr. Înainte de a se prăbuşi sub săbiile duşmane, un soldat îl lovise în piept cu o suliţă pe unul dintre bătăuşii lui Oswyn. Un alt soldat

fusese imediat omorât şi el – nu apucase deloc să se bată, pentru că primise o lovitură de bâtă în ţeastă. Se clătinase. A doua lovitură îl culcase la pământ.

Chiar şi rănit, Lordul Ashcombe lupta ca un leu. Cu mâna stângă, a aruncat un pumnal. Lama s-a înfipt în gâtul unui om de-al lui Oswyn. Lordul a luat o suliţă care zăcea pe pământ şi a aruncat-o, străpungând pieptul altuia. Martin s-a apropiat de el, cu sabia ridicată. Lordul Ashcombe a luat o altă suliţă din mâna unui soldat de-al lui şi, după ce a făcut o eschivă, a împlântat-o. Cu ochii mari şi cu suliţa înfiptă în burtă, Martin s-a prăvălit la pământ.

În cădere, băiatul a smuls suliţa din mâna Lordului Ashcombe. Acesta a încercat să-şi tragă spada de la brâu, dar degetele îi erau murdare de propriul sânge şi i-au alunecat de pe plăsele.

Apoi, dintr-odată, Wat l-a atacat.

Toporul lui Wat şi-a luat avânt. Prima lovitură, joasă şi în diagonală, a nimerit mâna dreaptă a Lordului. Laolaltă cu plăselele crăpate, au căzut şi două degete de-ale lordului. A doua lovitură s-a abătut de sus în jos şi l-a nimerit în obraz. Temnicerul Regelui s-a prăbuşit în iarbă, ţinându-şi cu palma obrazul lovit.

Wat stătea deasupra lui, rânjind. A ridicat toporul cu ambele mâini.

— Aşteaptă!

Oswyn a ieşit din spatele mausoleului şi a fugit spre noi. Rânjetul lui Wat a dispărut.

— Aşteaptă, blestemat să fii! Nu-l omorî!

Oswyn l-a tras pe Wat deoparte.

— Nu încă.

Wat şi-a tras braţul din strânsoarea lui Oswyn. Soldatul care fusese nimerit în genunchi de un glonţ de muschetă se târa spre uşa conacului, lăsând în urmă o dâră de sânge care strălucea pe iarbă. Wat s-a apropiat de el furios şi şi-a împlântat toporul în spatele lui. Soldatul a rămas nemişcat.

Totul se sfârşise în câteva clipe. Eu rămăsesem pe iarbă, neclintit. O spadă zăcea aruncată la un metru de mine, sclipind în soare.

Oswyn s-a apropiat, ţintuindu-mă cu privirea. Nepăsător, şi-a strecurat un picior sub lama spadei şi a împins-o. Sabia a zburat prin aer şi a aterizat într-un tufiş lăsat în paragină, prea departe ca să-mi poată fi de folos.

— Nu vreau să-ţi vină cine ştie ce idei, mi-a spus el.

Lordul Ashcombe răsufla din greu. Nu mai avea ochiul stâng. Obrazul care purta cicatricea fusese despicat de lama toporului, iar prin despicătură i se vedeau dinţii pătaţi cu sânge. Chiar şi aşa, tot un leu rămăsese.

— Trădătorule! i-a scuipat el lui Oswyn.

— Eu? a râs Oswyn fără veselie. Cârpa pe care o numeşti rege îşi petrece zilele bând, dar *eu* sunt trădătorul? Supuşii Angliei sunt victimele corupţiei şi lăcomiei, şi *eu* sunt trădătorul? *Tu* eşti trădătorul, Richard. Tu şi toţi cei care îl slujiţi. Şi veţi fi judecaţi pentru fărădelegile voastre.

— Atunci, trimite-mă la Domnul. O să te-aştept acolo şi-o să-ţi spun ce părere are El.

Oswyn s-a aplecat deasupra Lordului Ashcombe.

— Ah, Richard, chiar asta am de gând să fac, dar nu înainte de a-l vedea cu ochii tăi pe rege murind. Şi pe mine numit noul Lord Protector.

— Nu voi îngenunchea niciodată dinaintea ta, i-a spus lordul Ashcombe.

— Ba o s-o faci, l-a contrazis Oswyn netezindu-şi poalele hainei. Chiar dacă asta înseamnă să-ţi retez picioarele.

Elefantul a îngenuncheat lângă Martin. Băiatul îşi smulsese suliţa. Acum se ţinea cu mâinile de burtă, încercând să împiedice revărsarea măruntaielor. Ucenicul plângea.

— Ajută-mă. Te rog, ajută-mă.

Oswyn l-a privit pe Elefant, care dăduse în lături mâinile lui Martin, ca să cerceteze rana. Elefantul a clătinat din cap. Oswyn a încuviinţat tăcut, iar uriaşul şi-a strecurat pumnalul în spatele urechii lui Martin. Ucenicul a înţepenit, apoi a tăcut. Din ochii lui orbi se scurgeau lacrimi.

Pe urmă Oswyn a făcut un semn către mine.

Elefantul s-a ridicat.

M-am târât înapoi, scurmând iarba cu degetele. Capul mi s-a izbit de peretele conacului.

— Linişteşte-te, mi-a spus Oswyn. Nu face altceva decât să te percheziţioneze.

Elefantul şi-a aruncat pumnalul. Vârful lamei s-a înfipt în pământ, vibrând. Pe urmă s-a aplecat şi m-a pipăit cu lăboaiele. Eram prea speriat ca să mă împotrivesc.

— Ce-ai făcut cu soldaţii lui Ashcombe, ascunşi în labirint? l-a întrebat Oswyn pe Wat.

Acesta şi-a şters lama toporului de livreaua unui soldat.

— I-am omorât.

— Şi leşurile?

— Au rămas în labirint. Nu ne-a văzut nimeni.

Mâinile Elefantului au găsit brâul maestrului meu, ascuns sub cămaşă. Mi l-a smuls de la mijloc şi i l-a dat lui Oswyn.

— Am găsit doar asta.

Curios, Oswyn a inspectat brâul.

— Ai aici o întreagă farmacopee.

Deodată, m-a privit de sus, uimit.

— Ulei de vitriol. Era pe broasca uşii. Aşa ai scăpat din biroul meu.

Tot la scăpare mă gândeam în clipa aceea, dar nu mai aveam încotro să mă târăsc.

— De unde ai ştiut de Lordul Ashcombe? l-am întrebat, cu glas tremurător. Cum ai aflat că avea să te aştepte?

— De luni de zile am iscoade în slujba lui. Nu toţi cei care poartă culorile regelui îl slujesc. Unii sunt de partea unui ideal mai nobil. Dar să ştii că şi o grămăjoară de aur este ispititoare.

Oswyn s-a răsucit către Temnicerul Regelui, aşteptând o replică. Lordul Ashcombe tăcea. Oswyn a ridicat din umeri.

— Când Richard – aici, de faţă – a părăsit Turnul Londrei cu oamenii lui, iscoada mea a trimis la mine un alergător care să mă anunţe că ai trimis o scrisoare Lordului Ashcombe, în care îi sugerai un plan pentru a prinde în capcană Cultul Arhanghelului. Înainte de a primi mesajul tău la Palat, am ştiut de ce îmi cereai să vin aici şi mai

ştiam şi că oamenii lui Ashcombe vor sta la pândă în labirint. A fost destul de uşor să vă stric planul şi să întorc sorţii împotriva voastră. Ca să fiu sincer, m-ai ajutat destul de mult. De ceva vreme, voiam să mă descotorosesc de Temnicerul Regelui, iar tu mi-ai dat prilejul perfect. Am ochit două păsări cu aceeaşi piatră, după cum se spune.

Oswyn a zâmbit.

— Înţelegi acum, Christopher? Am gândit totul cu câţiva paşi înainte.

Oswyn şi-a plimbat degetele peste fiolele de la brâu.

— Întrebarea este: cum de ai ştiut *tu?* Am crezut că aflaseşi totul duminică dimineaţa, când ai fugit din Palat, după ce îţi spusesem să aştepţi. Dar te-ai întors în după-amiaza aceleiaşi zile; prin urmare, nu ai ştiut că eu sunt în spatele crimelor decât mai târziu. Ce m-a dat de gol?

— Wat, i-am răspuns eu.

Oswyn i-a aruncat o privire cruntă băiatului monstruos, iar acesta şi-a depărtat braţele, ca pentru a nega orice vină.

— Mi-ai spus că i-ai pus la încercare pe toţi ucenicii din Breaslă. Ai susţinut că nu ai auzit niciodată de Wat. Dar pe urmă şi-a făcut apariţia la Palat.

În sinea mea, îmi venea să-mi dau palme. Înţelesesem totul cu o zi prea târziu.

— În dimineaţa aceea, când am ajuns la Palat, portarul n-a vrut să mă lase să intru, chiar şi după ce a aflat că sunt ucenic. Nu l-ar fi lăsat nici pe Wat să intre, dacă nu ar fi avut un motiv să se afle acolo. Aşadar, *bineînţeles* că Wat făcea parte din Breaslă. Dar dumneata ai pretins că nu e adevărat. Nu puteai avea decât un singur motiv să minţi. Nu era ucenicul lui Stubb, am continuat eu. E ucenicul *dumitale.*

Crezusem că Oswyn se va înfuria. În schimb, era încântat.

— În dimineaţa aceea plănuisem să fii ucis, aşa cum hotărâsem să scap şi de Stubb, mi-a spus Oswyn. După cum fără îndoială ai ghicit, spiţerul lucra pentru mine, dar devenise o povară prea mare. Aurul lui era folositor cauzei

noastre – plătea iscoadele, printre altele –, dar omul începuse să aibă prea multe pretenţii, şi a fost de neiertat că a îngăduit să-i asculţi discuţia, pe furiş, în atelierul maestrului tău. Trebuia să-l înlătur. Cât despre tine, am fost furios când ai fugit de la Palat. Acum sunt încântat.

Cu toate că ştiusem dinainte că acea clipă avea să sosească, deşi mă străduisem să mă pregătesc pentru acest moment, am început să tremur.

— De ce? l-am întrebat.

— Pentru că îmi placi destul de mult, Christopher. Şi, mai important decât atât, ai un lucru care îmi este de trebuinţă.

Oswyn s-a lăsat pe vine, lângă mine.

— Iar de data asta, chiar vreau să-l obţin.

Capitolul 34

— Nu am nimic, m-am bâlbâit eu. Am pretins contrariul numai ca să te conving să vii aici.

Oswyn părea dezamăgit.

— N-o să te jignesc spunându-ţi că eşti prost. Te rog să-mi arăţi aceeaşi politeţe. Dă-mi reţeta pentru Focul Arhanghelului.

— Maestrul Benedict nu mi-a pomenit niciodată nimic despre asta.

— Te cred. Nu te-ar fi pus în primejdie decât dacă ar fi fost neapărat nevoie.

— Nu era nicio reţetă înăuntrul cubului.

Mă străduiam să-mi stăpânesc tremurul din voce.

— Ţi-am spus că era doar ca să mărturiseşti.

— Ştiu.

— Atunci, pricepi că de fapt nu am…

Oswyn m-a întrerupt:

— Duminică dimineaţa ai fugit din Palat, deşi te avertizasem să nu vorbeşti cu nimeni, deşi îţi spusesem că Stubb ar putea veni acolo. După ce ţi-am *poruncit* să stai pe loc, tot ai fugit. Dacă nu fugeai de mine, atunci un singur lucru te-ar fi putut face să pleci: Benedict ţi-a dat ceva înainte să moară. Dacă nu reţeta Focului, atunci un fir care să te conducă la el. O scrisoare. Un mesaj. O hartă. Şi acum, m-ai adus la casa lui Mortimer. Cu trei luni în urmă, când l-am prins pe Henry Mortimer, a pretins că nu ştia nimic. După ce a murit, oamenii mei au răscolit toată casa, din beci până la mansardă. Zile întregi am scotocit. Nu am găsit nimic. Şi totuşi, iată-te aici. Şi te aştepţi să cred că toate astea sunt o coincidenţă?

Nu ştiam ce să-i răspund.

— La ce îţi trebuie Focul, la urma urmei? l-am întrebat.

— Am încercat să-ţi spun când ţi-am vorbit la Palat. Vreau să fac lumea mai bună.

M-am holbat la el. Dacă nu aş fi fost atât de speriat, aş fi izbucnit în râs.

Oswyn s-a încruntat.

— Christopher, încă eşti tânăr şi crezi că regele Carol e fermecător. Tu şi restul câinilor lui – care înfulecă resturile stăpânului – îl numiţi „Monarhul cel Vesel”. De ce te ploconeşti dinaintea acestor şobolani? Ce le datorezi tocmai tu, care ai crescut fără să ai nimic? Nu vezi că sunt nişte paraziţi? Sunt corupţi şi stricaţi până în măduva oaselor, şi totuşi au pretenţia că sunt mai presus decât oamenii de treabă. Iar în tot acest timp, regele nostru – Oswyn a scuipat cuvântul, de parcă ar fi fost otravă – se scaldă în decadenţă. Şi poporul îl urmează pe nenorocitul ăsta.

Lordul Ashcombe s-a mişcat şi s-a rezemat de peretele conacului. Sângera atât de tare, încât nu eram sigur că mai trăia.

— Am ştiut că eşti înhăitat cu trădătorii lui Cromwell, a spus Lordul Ashcombe, bolborosind cuvintele din pricina rănii. N-ar fi trebuit să-l ascult în veci pe Marele tău Maestru. Ar fi trebuit să pun să fii spânzurat în ziua în care s-a întors Maiestatea Sa.

— A fost o greşeală pe care nu o vei putea îndrepta niciodată, i-a zis Oswyn şi s-a răsucit iarăşi spre mine. Christopher, poate că paraziţii ăştia au titluri, dar nu au dreptul de a conduce. Acesta e dreptul englezilor adevăraţi, ca mine şi ca tine. Cromwell a început revoluţia, dar n-a apucat să o ducă până la capăt. Noi o vom face. Noi vom crea ceva mai bun, iar Focul Arhanghelului e darul care ne salvează pe toţi. Anglia se va schimba după vrerea *noastră.* Altfel, Focul îi va mistui în casele lor.

— Eşti smintit, i-am spus.

— Christopher.

— Nu, m-am stropşit eu la el. Te crezi un nobil. Pretinzi că îţi pasă de oameni, dar ucizi pe oricine îţi stă în cale. Maestrul meu m-a învăţat ce e bine. În ciuda pălăvrăgelii despre oameni de treabă, cinstiţi, de fapt nu-ţi pasă decât de putere. Eşti doar un alt tiran.

Oswyn a clătinat din cap.

— Eşti furios pe mine. Te înţeleg. Regret sincer moartea lui Benedict, dar n-am avut de ales. Nu mi-ar fi dat Focul în veci. Nu face aceeaşi greşeală, Christopher. În viitorul nostru, încă mai e un loc pentru tine.

— Ţi-am mai spus. Nu ştiu nimic.

Glasul îmi tremura.

Wat şi-a trecut un deget peste ascuţişul pumnalului.

— Maestre, lăsaţi-mă să smulg reţeta de la el.

Supărat, Oswyn s-a răsucit către el.

— Linişte! Dacă n-ai fi fost un nătâng, am fi avut deja ce ne trebuie.

A arătat cu degetul spre Lordul Ashcombe, care stătea sprijinit de perete.

— Leagă-l! De băiat mă ocup eu.

— Nu ştiu nimic, am repetat.

Oswyn a cercetat brâul maestrului meu.

— Scoate-ţi cămaşa!

Încă purtam hainele caraghioase primite de la doctorul Parrett. Mă agăţam de ele mai mult decât orice altceva.

Wat şi Elefantul au luat centurile soldaţilor morţi şi le-au folosit pentru a-l lega pe Lordul Ashcombe. După ce au terminat, Oswyn le-a făcut semn să se apropie de mine.

Am încercat să fug. Elefantul m-a pironit la pământ. Wat a scos cuţitul cu care îl ucisese pe maestru. Mi-a despicat cămaşa, a sfâşiat-o.

Oswyn a căutat până când a găsit fiola de care avea nevoie. Astupătoarea era mai nouă decât celelalte, iar sigiliul era refăcut. Umplusem la loc fiola în laboratorul subteran.

— Cunoşti substanţa, din câte ştiu, mi-a spus Oswyn.

A scos astupătoarea şi a rupt sigiliul de ceară roşie, aruncând sfoara.

— Te rog!

Oswyn a apropiat fiola de pieptul meu. Îi simţeam mirosul acru.

— *Te rog!* l-am implorat din nou.

— Spune-mi unde este reţeta, Christopher.

Am tăcut.

A înclinat fiola, iar pe pieptul meu, chiar deasupra inimii, au curs una, două, trei picături.

La început nu am simţit nimic. Era ca apa – stropi răcoritori pe pielea mea, sub soarele de primăvară.

Apoi a început să mă ardă.

O veşnicie. Mi s-a părut că a durat o veşnicie până când uleiul de vitriol a încetat să-mi sfâşie carnea.

Nu am privit în jos. Nu voiam să ştiu.

— Pune capăt chinului, Christopher, a cerut Oswyn. Spune-mi unde se află reţeta.

— Nu.

Oswyn a dat din cap.

— Nu vezi adevărul.

A ridicat fiola. Mâna lui astupa soarele.

— Şi dacă nu vezi, la ce îţi folosesc ochii?

Încet, a înclinat iar fiola, chiar deasupra chipului meu. Uleiul de vitriol se scurgea spre marginea fiolei. N-am putut. Pur şi simplu, nu am rezistat.

I-am spus.

Capitolul 35

Capacul sarcofagului din mausoleu a alunecat într-o parte. Oswyn şi-a aţintit privirea în bezna de dedesubt. A făcut un semn spre Lordul Ashcombe, legat fedeleş şi aruncat pe umărul Elefantului.

— Coboară-l mai întâi pe el.

— Dă-i brânci înăuntru, a spus Wat.

Oswyn părea enervat.

— Dacă l-aş vrea mort, n-ar fi fost mort deja?

Elefantul a început să coboare scara. Pe vesta uriaşului se prelingea sângele Lordului Ashcombe. Ursuz, Wat a luat torţa din suportul încastrat în zid şi a pornit după ei, în jos. Aşteptam la marginea gropii, strângând laolaltă capetele sfâşiate ale cămăşii. Dedesubt, pieptul vătămat încă mă ardea. Cu o atingere uimitor de blândă, Oswyn m-a îndrumat către scară şi mi-a spus:

— Mi-aş dori să te fi ales pe tine.

Oswyn a rămas uimit văzând uşa de metal din spatele frescei. A fost şi mai uimit când i-am arătat cum s-o deschidă. S-a zgâit la spatele ei de sticlă, punând o mulţime de întrebări în legătură cu mecanismul acesteia. Pentru o vreme, părea că a uitat de ce venise acolo. În curând, ne-a pus să înaintăm şi am intrat în laborator.

Wat mergea în faţă. Împinsă, uşa de lemn s-a lovit de butoiul cu oţet pe care îl aşezasem la dreapta intrării, blocând parţial uşa. Elefantul l-a aşezat pe Lordul Ashcombe, pe jumătate inconştient, în singurul loc liber: l-a sprijinit de peretele din stânga, aproape de cuptorul enorm. Am făcut un pas într-o parte şi am rămas în picioare, lângă el.

Oswyn se zgâia la instrumente, la mesele de lucru, la notiţele care le acopereau. A văzut pergamentele atârnate de cuie şi teancurile de foi din spatele acestora.

— În toţi aceşti ani…, a şoptit el.

M-am strecurat mai aproape de cuptor.

Oswyn s-a întors spre mine.

— Unde e reţeta?

Am încremenit.

— E… pe masa de lucru. Printre hârtii.

A dat să se apropie de masă. Apoi s-a oprit, lovindu-şi bărbia cu degetul mare.

— Du-te şi verifică, i-a poruncit lui Wat.

Wat s-a dus în mijlocul laboratorului şi a împins paharele la o parte, cu degetele lui butucănoase.

Oswyn nu-şi lua ochii de la mine.

— E acolo?

Wat a ridicat din umeri.

— Sunt o mulţime de notiţe. Abia le pot desluşi.

Frunzărea paginile şi le arunca deoparte.

— Nu o văd.

Am mai făcut un pas în spate. Umărul meu a atins cuptorul.

Oswyn şi-a mijit ochii.

— Ce faci? Nu te mişca!

Glasul lui a atras atenţia Elefantului asupra mea. M-am aplecat iute în gura cuptorului şi am înhăţat cilindrul pe care îl ascunsesem acolo.

Dar nu fusesem îndeajuns de iute. Pe loc, pumnul Elefantului a plonjat în stomacul meu, provocându-mi o durere nouă, mai arzătoare decât cea din piept. Fiecare muşchi din trup mi s-a încordat. Am icnit, dar nu puteam respira.

Wat a dat fuga şi m-a apucat de încheietura mâinii. Mi-a izbit-o de fierul cuptorului o dată, de două ori. Degetele mi-au amorţit. Cilindrul mi-a alunecat din mână şi a căzut pe podea. S-a rostogolit. Fitilul se răsucea ca un bici, lăsând o urmă de grăsime pe piatră.

Oswyn a ridicat cilindrul şi l-a ţinut ca pe un prunc. Wat m-a luat de păr, pregătindu-şi pumnul să mă lovească.

— Nu, a ordonat Oswyn. Încă n-am terminat cu el.

Wat m-a azvârlit la pământ, lângă Lordul Ashcombe.

În cele din urmă, plămânii mei au început să funcţioneze. Am tras adânc aer în piept. Ca să fie sigur, Wat m-a lovit în coaste. M-am făcut covrig, ţinându-mă de încheietura vătămată.

Elefantul a verificat cuptorul, în caz că pregătisem şi alte capcane.

— Aici nu mai e nimic.

Oswyn se holba la cilindru, cu răsuflarea întretăiată. A desfăcut foaia de pergament care ţinea cilindrul laolaltă şi şi-a vârât degetele înăuntru. Le-a scos ude. A frecat substanţa între degete. A mirosit-o, apoi a adulmecat fitilul.

— Fitil de tun.

Oswyn le-a făcut semn ucenicilor săi.

— Eliberaţi colţul ăla. Aduceţi-mi lampa.

Elefantul s-a grăbit să-i dea ascultare.

— Nu.

Cei doi m-au privit.

— Nu-l aprinde, l-am implorat. O să murim.

— E doar un artificiu mai mare, s-a oţărât Wat.

— Ba nu!

Oswyn şi-a mijit iarăşi ochii, rotindu-şi-i prin laborator. A zărit încăperea de probă de cealaltă parte, pereţii ei înnegriţi, uşa sfârtecată.

— Nu înţelegi, i-am explicat. E dincolo de orice închipuire. Noi suntem nişte simpli muritori. Focul Arhanghelului nu ne-a fost menit niciodată.

Oswyn mă privea.

— Te rog, Maestre Colthurst. Dacă îl aprinzi, ne vei distruge pe toţi.

Oswyn stătea nemişcat, cugetând. O clipă, am crezut că mă va asculta.

Apoi i-a întins cilindrul lui Wat şi, făcând un semn către încăperea de probă, i-a ordonat:

— Aprinde-l acolo.

Wat a apucat cilindrul de parcă ar fi fost o lumânare.

L-a dus în camera de probă şi l-a aşezat pe masa îndoită.

Cu flacăra lămpii, a aprins fitilul.

Fitilul pocnea şi scotea scântei, dănţuind tot mai aproape de unsoare.

Încet, m-am dat înapoi, lipit de peretele de piatră.

Am înşfăcat poalele livrelei Lordului Ashcombe. Sub ea îi simţeam bătăile inimii.

Wat a ieşit de-a-ndăratelea din odaia de probă, privind cilindrul. Oswyn şi Elefantul s-au dat mai aproape.

Am tras de vesta Lordului Ashcombe. Omul m-a privit.

— Ridicaţi-vă, i-am şoptit.

Temnicerul Regelui a clipit de două ori. Apoi şi-a dus picioarele sub el şi s-a chinuit să se ridice. L-am sprijinit.

Fitilul se terminase. Pentru o clipă, nu s-a întâmplat nimic.

— Ţi-am zis eu, a spus Wat.

Apoi lumea a izbucnit în flăcări.

Detunătura a părut să zguduie lumea. Pereţii s-au cutremurat. O bucată mare din odaia de probă a fost proiectată în afară; bucăţi de piatră s-au desprins din tavan. Butoiul cu ulei de lampă, pe care îl târâsem în colţul odăii înainte de a merge în grădină, a explodat, trimiţând în toate părţile jerbe de combustibil arzând, ca furiile dezlănţuite ale iadului.

Un jet de aer în flăcări l-a proiectat pe Wat în masa de lucru, împrăştiind paginile scrise, aidoma unei ninsori. Elefantul a căzut pe spate. Suflarea de aer fierbinte m-a împins în Lordul Ashcombe. Omul făcuse ochii mari şi îşi ţinea respiraţia.

Oswyn a rămas în mijlocul încăperii. Pe lângă faţa lui a zburat o bucată ascuţită din masa de fier, care fusese sfârtecată. Oswyn nici nu a clipit. Pur şi simplu stătea acolo, ca o statuie, şi privea ţintă chipul lui Dumnezeu.

Aerul din încăpere a părut să sfârâie la nesfârşit, iar flăcările se învolburau pe tavan. Pe urmă au dispărut, iar în urma lor a rămas doar un şuier, ca un cor de şerpi.

Walt se trăgea înnebunit înapoi, izbind disperat flăcările care îi cuprinseseră o mânecă. Elefantul rămăsese întins la pământ, cu gura căscată.

Oswyn a înaintat, cu ochii strălucind.

— Splendid, a croncănit el. Splendid.

Mă ustura gâtul de fum. Am tras încă o dată de livreaua Lordului Ashcombe. Ochii lui s-au îndreptat spre mine.

Oswyn le-a vorbit ucenicilor, cu voce tremurândă:

— Scotociţi prin odaie. Căutaţi peste tot. Găsiţi reţeta.

Apoi s-a întors spre mine şi spre Lordul Ashcombe, care stăteam ghemuiţi unul în celălalt, lipiţi de cuptor.

— Îţi mulţumesc.

Părea că vorbise sincer.

Ucenicii lui nu se clinteau din loc. Wat gâfâia într-un colţ. În cele din urmă, izbutise să stingă flăcările de pe cămaşa lui. Elefantul se zgâia îngrozit spre capătul distrus al încăperii de probă.

— Mişcaţi-vă, le-a poruncit Oswyn.

Aerul încă sfârâia. Am tras iarăşi de livreaua Lordului Ashcombe şi i-am arătat din ochi gura deschisă a cuptorului. Lordul Ashcombe s-a uitat în direcţia indicată, apoi m-a privit. Am încuviinţat cu un gest uşor al capului. Nu-mi dădeam seama dacă înţelesese.

Elefantul s-a încruntat.

— Maestre?

— Ce e? a întrebat Oswyn, încă tremurând.

— Arde tavanul.

Elefantul a arătat în sus. Lipit de tavan, un fitil ardea, iar flacăra gonea şuierând spre un cilindru. Colorat în gri cu cenuşă, fusese lipit de tavan cu un amestec de ouă şi făină.

Oswyn s-a uitat de jur împrejurul odăii. Pe tavan, în alte patru locuri, fitilurile trosneau, aprinse de Focul Arhanghelului. La capătul fiecărui fitil fusese lipit câte un cilindru.

Oswyn a căscat ochii.

L-am înşfăcat pe Lordul Ashcombe şi l-am tras după mine. Cu ultimele puteri, lordul s-a aruncat în gura deschisă a cuptorului. M-am înghesuit lângă el, mi-am lipit capul de al lui şi ne-am acoperit urechile.

Fitilele aprinse au ajuns la cilindre.

— Doamne, Dumnezeule! a exclamat Oswyn.

De data asta, Dumnezeu i-a răspuns.

Capitolul 36

Un vis urât.

Pleoapele mi-au tremurat.

Asta-i tot, mi-am spus. *Un vis urât. Culcă-te la loc.*

Nu, mi-a răspuns o voce cunoscută. *Trezeşte-te, Christopher.*

Maestre? Capul mă durea cumplit. *Dumneavoastră sunteţi?*

Da. Acum trebuie să te trezeşti.

Vă rog, Maestre, mai lăsaţi-mă câteva minute. O să pregătesc prăvălia în curând.

Nu, Christopher. M-a înghiontit în spate. Durere. *Trebuie să te scoli. Acum. Grăbește-te.*

Am gemut.

Capul mă durea *amarnic.*

Am deschis ochii. Sau am crezut că i-am deschis. Era întuneric.

Mă trezisem?

Trăiam?

Mă durea tot trupul. Nu credeam că aşa te simţi când eşti mort. Urechile îmi ţiuiau de parcă aş fi petrecut noaptea în clopotniţa bisericii Sf. Petru. Mă simţeam de parcă un elefant – unul adevărat – mi-ar fi călcat în picioare toate oasele.

M-am rostogolit. Pe jumătate târându-mă, pe jumătate căzând, am ieşit din gura cuptorului şi am aterizat pe podeaua de piatră de dedesubt. M-am izbit de podea, simţind noi junghiuri în tot corpul. Am rămas întins, incapabil să mă mişc.

Ochii mă usturau. Nările îmi erau înfundate cu pulbere de cupru şi cu praf. În locul în care maestrul meu mă înghiontise, acum mă înţepa ceva. Mi-am dus un braţ la spate. În carnea spatelui era înfiptă o bucată de piatră, ca un capăt de săgeată.

Am smuls-o. Primul sunet pe care l-am scos a fost un urlet.

Acum era lumină, dacă se putea spune aşa. Văzduhul era plin de piatră pulverizată. Totul împrejur era ca o ceaţă cenuşie. Am privit în jur, la resturile laboratorului.

Tavanul se prăbuşise, strivind mesele de lucru de dedesubt. Toate foile erau împrăştiate, pluteau, ardeau, însoţite de bucăţele de sticlă ce străluceau asemenea pulberii de diamante. Într-un colţ, un morman de pergamente mocnea.

Am privit în gura cuptorului – adăpostul nostru împotriva celor cinci cilindre din Focul Arhanghelului, pe care le lipisem de tavan. Lordul Ashcombe zăcea întins în cuptor, iar pieptul lui se ridica şi se lăsa încet. Cazanul cuptorului era cenuşiu din pricina cenuşii. O parte era îndoită înspre interior, de parcă ar fi fost lovită de proiectilul unui tun imens.

Acolo stătusem eu cu capul. Mi-am atins părul. Mi-am provocat o durere, care s-a întins pe toată pielea capului. M-am încovrigat gâfâind pe podea, până când durerea a slăbit.

Am încercat să mă ridic. Picioarele nu mă ascultau. Pe piatra de sub chipul meu picurau stropi roşii. Abia după un minut mi-am dat seama că se scurgeau din mine. Urechile îmi sângerau.

Sângele mi-a adus aminte că acolo nu eram doar eu şi lordul. Sau poate că acum rămăseserăm doar noi. Praful s-a mai risipit puţin, dar tot nu-i puteam vedea pe ceilalţi. În locul în care stătuseră Oswyn şi Elefantul era acum doar o grămadă de moloz.

Dar mai era ceva. Cineva. Motivul pentru care maestrul meu mă trezise.

Wat.

Wat, care se târâse într-un colţ chiar înainte de explozie, scăpase de surparea tavanului, dar nu nevătămat. Zăcea rezemat de o grămadă de pietre. Braţul stâng îi atârna fără vlagă din umăr. Jumătatea stângă a feţei era înnegrită şi sluţită. Pe mâneca stângă a cămăşii sale o limbă de foc

încă tremura. Ochiul lui drept – singurul care îi rămăsese – mă ţintuia. Apoi a clipit.

Bine, Christopher, mi-am zis. *Ridică-te.*

Dar Wat a fost cel care s-a mişcat. Şi-a tras trupul mătăhălos dintre ruine. S-a clătinat, apoi a căzut în genunchi. A gâfâit şi a scuipat pe podeaua de piatră. În tot acest timp, nu mă slăbea din priviri.

Christopher, ridică-te.

Wat s-a ridicat în picioare, clătinându-se. A făcut un pas. Apoi încă unul. Degetele lui înnegrite strângeau pumnalul. Cum de-l mai avea?

Mintea mea ţipa. Nu mă puteam clinti. Lordul Ashcombe s-a mişcat şi s-a târât afară din gura cuptorului, dar nici el nu era în stare să-l oprească pe ucenic. M-am târât pe piatra crăpată, încercând să scap.

Zadarnic. Un picior mă durea din şold, făcându-mă să mă răsucesc cu faţa în sus. Wat m-a încălecat. Capul i se legăna, ca şi cum nu s-ar fi putut concentra.

Dar vederea îi era încă destul de bună. A ridicat pumnalul.

Apoi, de undeva, dintr-o parte, asupra lui s-a abătut un făcăleţ.

Visez, mi-am spus.

Făcăleţul – de un roşu-aprins – era lung cât un braţ de om şi gros cât un trunchi de copac. L-a trosnit pe Wat în ţeastă. Ochiul lui bun s-a dat peste cap.

Încă o lovitură zdravănă l-a nimerit în moalele capului. Wat s-a prăvălit la pământ. Mă holbam prosteşte la trupul lui inert.

Tom s-a aplecat deasupra mea. Mi-a pus o mână pe piept. Faţa îi era schimonosită de îngrijorare.

— E… i… ăăă…? m-a întrebat.

Parcă ar fi vorbit sub apă. Am scuturat din cap, ca să alung dangătele din ţeastă. N-a fost o idee bună. M-am răsucit pe o parte şi am vărsat. Fiere acră amestecată cu pulbere de piatră, amară. Am icnit iar.

Tom mă ţinea în braţe. De data asta, deşi urechile îmi vuiau, l-am auzit.

— Eşti teafăr?
— Te-ai întors, am şoptit eu.
— Fireşte. M-ai pus să fac o promisiune neghioabă.
— Îmi pare rău.
M-am prăvălit peste el.
— Chiar l-ai lovit cu un făcăleţ?
Tom părea stânjenit.
— E singura armă pe care ştiu s-o mânuiesc.

Mai târziu, Tom mi-a spus că am urcat scara de unul singur. Nu îmi aduc aminte. Dar îmi amintesc că prietenul meu l-a dus pe umăr pe Lordul Ashcombe şi că ne-a scos în stradă, unde aproape că am fost striviţi de o trăsură cu patru cai.

Vizitiul a tras de frâie, iar trăsura s-a oprit. Un cal agitat m-a izbit cu botul în cap, suflându-mi salivă în ureche.

Vizitiul ne-a făcut cu ou şi cu oţet. Nobilul asudat din trăsură şi-a scos capul pe geam şi era gata să ne blesteme, la rândul lui. Apoi a văzut că eram însângeraţi şi a băgat de seamă pe cine ducea Tom pe umăr.

Lordul Ashcombe şi-a deschis singurul ochi teafăr şi a mârâit:

— La Turn.

Nobilul s-a albit la faţă. Picăturile de sudoare s-au transformat în pâraie. A coborât în grabă din trăsură şi s-a împiedicat de o treaptă, căzând lat pe caldarâm.

Tom ne-a urcat în trăsură. Vizitiul ne-a dus acolo unde ceruse Lordul Ashcombe, biciuind caii şi gonind pe străzi cu o grabă nesăbuită.

Soldatul care era de planton la Turn a privit curios cum Tom l-a scos din trăsură pe Temnicerul Regelui. Când şi-a dat seama cine era, a scăpat suliţa din mână. O duzină de gărzi au dat fuga să-l ajute.

Pe jumătate inconştient, Lordul Ashcombe a făcut semn spre mine.

— Luaţi-l, a spus el, şi apoi a leşinat.

Braţe viguroase m-au înşfăcat din toate părţile. Nu m-am împotrivit. N-aş fi putut, nici dacă aş fi dorit.

Gărzile Regelui m-au târât într-un salon pustiu. Doi soldaţi m-au împins într-un scaun cu spătar, s-au postat lângă mine şi au aşteptat. După un timp – mi s-a părut că a durat mai mult de un ceas –, a venit un dregător înveşmântat în haine fine de bumbac alb. M-a măsurat pe sub perucă din cap până-n picioare.

— Vino cu mine, mi-a spus.

Am încercat să mă ridic. Soldaţii au fost nevoiţi să mă ajute să urc treptele. Am mers atât de mult, iar eu eram atât de slăbit, încât atunci când am ajuns gărzile aproape că mă duceau pe braţe. Dregătorul ne-a călăuzit dincolo de uşa de lemn, încinsă cu benzi de metal, care dădea spre unul dintre dormitoarele Turnului. Ajunşi acolo, gărzile regale m-au lăsat pe podea.

Razele soarelui se revărsau pe fereastră, învăluind odaia într-o strălucire caldă. În faţa şemineului stins stăteau două jilţuri tapiţate cu perne albastre, asortate cu mătăsurile care împodobeau patul cu baldachin. Pe aşternuturi era întinsă o cămaşă verde-smarald, tot din mătase, şi nădragi albaştri, de bumbac, iar pe podea aştepta o pereche de cizme din piele moale de căprioară. Pe o masă trainică din lemn de stejar am văzut un bol de cristal care dădea pe-afară de fructe: mere, portocale, rodii, struguri.

— Lordul Ashcombe a poruncit să rămâi în Turn, ca să fii în siguranţă, mi-a spus dregătorul. Sper că iatacurile acestea sunt mulţumitoare.

Mi-a arătat uşa din stânga.

— În salon te aşteaptă baia. E deja pregătită.

Din spatele uşii venea parfumul apei de trandafir, amestecându-se cu izul metalic al sângelui meu.

— Îndată ce isprăvesc cu Lordul Ashcombe, medicii regelui îţi vor obloji rănile, a adăugat dregătorul. Între timp, ai trebuinţă de vreun lucru?

Glasul meu a răsunat slab:

— Unde e Tom?

— Cine?

— Prietenul meu. E aici? E teafăr?

Dregătorul a ridicat din umeri.

— Lordul Ashcombe a cerut să fii adus doar tu.

Covorul era cald, iar urzeala acestuia îmi dezmierda tălpile. Mi-am coborât privirea. Undeva, pe drum, îmi pierdusem cizmele.

M-am zgâit la bolul cu fructe.

— Vă rog, pot să iau unul?

— Fireşte. Pesemne că eşti lihnit. Îţi aduc îndată de mâncare.

Omul s-a ţinut de cuvânt şi, douăzeci de minute mai târziu, s-a întors însoţit de patru servitori. Au aşezat pe masă tacâmuri de argint. Gâscă rumenită, friptură de vită cu sos, peşte cu mirodenii, legume picante cu sos alb şi o jumătate de prăjitură cu căpşune. Simţeam aroma uleiului dulce cu care fusese unsă gâscă. Carnea încă aburea.

Abia după ce au plecat am început să plâng.

3 iunie – 21 iunie 1665

Sfârşitul primăverii

Capitolul 37

La trei zile după ce m-au închis în Turn, m-au dus la Lordul Ashcombe. Omul zăcea întins pe pat, într-o odaie care semăna cu a mea, iar în jurul lui se învârteau medicii regelui. Capul îi era înfăşurat cu un bandaj gros, alb, care îi acoperea partea stângă a chipului. În dreptul obrazului, pânza era pătată cu purpuriu. Mâna stângă îi era bandajată. În locul unde toporul lui Wat îi retezase degetele, bandajul avea pete roşii, uscate.

Lordul Ashcombe i-a alungat pe medici de parcă ar fi fost muşte. Mi-a făcut semn să mă apropii şi a bolborosit ceva printre bandaje.

— Nu… nu înţeleg, am spus.

Lordul Ashcombe a părut iritat – nu ştiu dacă din pricina mea sau a bandajelor de pe chip. A încercat din nou, mai încet, vorbele sale de-abia desluşindu-se.

— Ai întins… o capcană…

Mi-am plecat capul.

— Iertare, milord. Nu am vrut să fiţi rănit. Am vrut ca Maestrul Colthurst să mărturisească, aşa încât să ştiţi că el este ucigaşul. Nu am ştiut că va aduce atâţia oameni cu el.

Lordul a fluturat din mână, ignorându-mi scuzele.

— Nu… în laboratorul subteran… Focul Arhanghelului…

— Da, milord. Nu puteam să risc ca Oswyn să-l găsească şi să fugă cu el.

— Capcana ta… Ştiai… Puteai să-l prinzi în capcană… dacă ar fi coborât.

— Aşa nădăjduiam.

— Şi totuşi… Mai întâi… l-ai lăsat… să te schingiuiască. Cu lichidul acela.

Mi-am atins pieptul. Înainte ca medicii regelui să-mi oblojească rănile, văzusem carnea topită. Propria mea hartă a iadului, înscrisă pentru totdeauna pe pielea mea.

— Aşa e.

— De ce?

Oswyn îmi spusese că gândise totul cu câteva mutări înainte. Însă eu ştiusem asta, mă învăţase un om mult mai nobil decât ar fi putut Oswyn să spere că ar putea fi vreodată. Secrete care ascundeau alte secrete. Coduri care ascundeau alte coduri.

Capcane şi iar capcane.

— Oswyn ştia că îl iubesc pe maestrul meu. Ştia că, după ce Maestrul Benedict se străduise din răsputeri să ferească de ceilalţi Focul Arhanghelului, dacă eu i l-aş fi oferit – lui sau altcuiva – pe tavă, aş fi trădat tot ce-mi dăruise maestrul. Dacă i-aş fi spus de la început despre laborator, Oswyn ar fi putut bănui că i-am întins o altă capcană. Nu puteam risca. Trebuia să creadă că m-a înfrânt. Trebuia să creadă că a câştigat.

Lordul Ashcombe şi-a înclinat capul.

— Te-ai folosit… de natura sa… şi ai întors-o împotriva lui.

Am încuviinţat.

Lordul Ashcombe m-a privit o clipă. Apoi şi-a lăsat capul pe pernă şi a închis ochiul.

Am fost condus înapoi în iatacul meu.

Am mai rămas în Turn două săptămâni, timp în care Lordul Ashcombe – care se vindeca încetul cu încetul – conducea din patul său de convalescenţă vânătoarea: oricine avea vreo legătură cu uneltirile lui Oswyn de a-l răsturna pe rege trebuia prins. Lordul a descoperit mai mulţi oameni implicaţi în complotul pus la cale de Oswyn – inclusiv doi spiţeri, trei proprietari de pământuri şi un duce, al unsprezecelea la rând la tron. Mai era şi garda trădătoare; după ce garda fusese interogată, fuseseră prinşi ceilalţi. Dregătorul mi-a spus că toţi – mai puţin soldatul, care murise în timpul interogatoriului – aveau să-şi primească pedeapsa în piaţa publică aflată la nord de Turn. Mi-a zis că, dacă doream, mă puteau duce acolo. Nu am vrut. În ziua aceea, am auzit mulţimea adunată în piaţa publică. Urla, însetată de sânge, şi aclama de fiecare dată

când cădea câte un cap. Am închis fereastra, dar nu mi-a folosit la nimic. M-am întins pe pat şi mi-am astupat urechile, încercând să nu mai aud zgomotul.

Cu excepţia acelei zile, nu m-a deranjat să stau în Turn. Oricum nu aveam unde să mă duc. Dregătorul m-a anunţat că vornicul îmi strigase nevinovăţia în oraş, dar mă îndoiam că asta l-ar fi făcut pe tatăl lui Tom să-şi schimbe părerea despre mine. Aş fi vrut ca Tom să fie cu mine. Am întrebat dacă-l puteam vedea, însă garda a mormăit: „Fără vizitatori”. Ţineam fereastra deschisă, sperând ca Bridget să mă găsească, dar nu a venit.

Între timp, primeam de mâncare, precum şi veşti de afară. Unele erau bune – după ce de curând declaraserăm război olandezilor, flota engleză se luptase cu mai bine de o sută de nave inamice, în apropiere de Lowestoft, şi repurtase o victorie răsunătoare –, dar îmi făceam griji auzind despre cazurile tot mai numeroase de ciumă din parohiile din vestul Londrei. Deocamdată, niciun locuitor care trăia în interiorul zidurilor cetăţii nu se îmbolnăvise, dar la periferie numărul morţilor ajunsese la patruzeci, iar acum mureau tot mai mulţi, în fiecare săptămână. Mă temeam că, odată cu venirea căldurilor în iunie, lucrurile aveau să se înrăutăţească.

Dar nu puteam face nimic altceva decât să aştept. În cele din urmă, când m-au lăsat să plec, gărzile regale m-au însoţit până la o trăsură care mă aştepta dincolo de bariera-ghilotină. Vizitiul mi-a spus că primise poruncă să mă ducă direct la Palatul Breslei Spiţerilor, unde Consiliul Breslei avea să ţină o întrunire, pentru a hotărî ce vor face cu mine.

— Dar e duminică, am spus eu.

Vizitiul a ridicat din umeri.

— Fac ce mi s-a spus să fac.

Nerăbdător, mi-a făcut semn să urc în spate. M-am pregătit pentru o călătorie incomodă.

Întrunirea avea loc în Sala Mare. Ultima dată când fusesem acolo, Oswyn stătuse la masa uriaşă, copleşindu-

mă cu întrebări, în vreme ce alţi spiţeri, aşezaţi pe rânduri, asistau.

De data asta, în mijloc se aşezase Marele Maestru Sir Edward Thorpe, epuizat. Valentine Grey, Secretarul Breslei, stătea în dreapta sa, şi părea chiar mai agitat decât ultima oară când îl văzusem. Jilţul din stânga lor era gol.

Sir Edward nu a pierdut vremea.

— Am discutat despre situaţia ta, m-a anunţat. Membrii Breslei au căzut la învoială că ai fost nedreptăţit. Drept compensaţie, îţi dăruim zece lire, pe care le vei primi după ce această întrunire se încheie. Pe deasupra, îţi vom plăti alte zece lire în contul unei noi ucenicii, în sânul unei alte bresle.

— Dar… ce s-a întâmplat cu vechea mea ucenicie?

Sir Edward şi-a dres glasul.

— Având în vedere împrejurările, membrii Breslei au considerat că ar fi mai bine dacă nu te-ai mai pregăti pentru a deveni spiţer.

Stomacul mi s-a întors pe dos. Mă temusem de ce era mai rău şi se pare că întocmai asta se întâmpla.

— Vă rog, Mare Maestru… Să devin spiţer e tot ce vreau. Vă conjur, lăsaţi-mă să rămân.

— Devotamentul tău îţi face cinste, a spus Sir Edward. Dar nu putem îngădui… ca incidentele recente… să fie legate în continuare de Breasla noastră.

— Nu a fost vina *mea,* am spus. Nu am făcut nimic rău!

— Chiar şi aşa, credem că soluţia noastră e cea mai bună. Şi, domnule Rowe, la drept vorbind, nu avem niciun loc pentru tine. Deocamdată, niciun maestru nu are trebuinţă de un ucenic. Cred că înţelegi.

Mi-am rotit privirea prin încăpere. Câţiva spiţeri care asistau pe margini mă priveau curioşi. Cei mai mulţi îmi evitau privirea.

Am simţit un gol în stomac. Într-adevăr, înţelegeam. Se temeau. Cel care m-ar fi primit ca ucenic ar fi lăsat impresia că doreşte să afle ce ştiam despre Focul Arhanghelului. Complotul lui Oswyn şi pedepsele împărţite

de Lordul Ashcombe făcuseră din mine un om de temut.

— Atunci… ce-o să se aleagă de prăvălia Blackthorn?

— Prăvălia se va întoarce în proprietatea Breslei, mi-a răspuns Sir Edward.

— Dar testamentul Maestrului Benedict?

— Nu-l găsim.

— Asta pentru că Oswyn l-a furat, am spus eu, ridicând vocea.

— Nu există nicio dovadă, m-a contrazis Valentine. Compensarea pe care ţi-am acordat-o e de ajuns pentru a…

— Nu vreau banii voştri! am strigat. Îmi vreau viaţa înapoi!

Valentine s-a înroşit. Era pe cale să spună ceva, când uşa grea din spatele meu s-a întredeschis. Valentine s-a uitat dincolo de mine, iritat.

— Ce e?

— Iertare, Domniile Voastre, a spus aprodul, ştergându-şi fruntea. Au sosit doi solicitanţi, care doresc să vorbească dinaintea Consiliului.

Aprodul a aruncat neliniştit o privire în spate.

— Unul dintre ei e Lordul Ashcombe.

Sir Edward i-a aruncat o privire lui Valentine, care s-a ridicat de pe scaun, încă roşu la faţă.

— Să intre!

Temnicerul Regelui a păşit în sală. Bandajele dispăruseră. Peste ochiul lipsă purta un petic simplu, negru. Obrazul încă îi era cusut, iar firele desenau o linie roşie care se întindea de sub peticul negru până la colţul gurii, pe care îl trăgeau într-o parte. Pe mâna vătămată purta o mănuşă.

Dar surpriza cea mai mare era… bărbatul care păşea în urma lui. Isaac, negustorul de cărţi, venise să se înfăţişeze dinaintea Consiliului. Părul lui alb şi rar se unduia în mers. În mână ducea o bucată de pergament. În timp ce s-a aşezat lângă Păzitorul Regelui, ochii lui înceţoşaţi abia dacă mi-au aruncat o privire.

Sir Edward a dat din cap.

— Richard. Şi… Isaac, nu-i aşa? Bine aţi venit! Ce putem

face pentru voi?

— Pentru mine? a întrebat Lordul Ashcombe. Nimic.

Tăietura din obraz părea să-i asprească glasul şi mai mult.

— Mă aflu aici în numele Maiestăţii Sale Carol al II-lea, prin mila Domnului, rege al Angliei, Scoţiei, Franţei şi Irlandei, Apărătorul Credinţei.

Înainte, sala fusese tăcută. Acum ai fi putut auzi şi un ac căzând.

— Înţeleg, a spus Sir Edward. Cu ce îi putem fi de folos Maiestăţii Sale?

— Regele doreşte să se ştie că Christopher Rowe, ucenic în Breasla Spiţerilor, este un prieten devotat al Coroanei. Mai mult, Maiestatea Sa a înţeles că faptele lui Oswyn Colthurst nu s-au bucurat de susţinerea Breslei şi îşi confirmă legătura strânsă cu Breasla, care l-a sprijinit cu credinţă împotriva puritanilor trădători, când s-a întors din Franţa.

Sir Edward a aprobat din cap, încet.

— Suntem recunoscători pentru încrederea pe care Maiestatea Sa ne-o acordă.

— De asemenea, regele speră că noul maestru al lui Christopher va fi la fel de blând cu el şi la fel de priceput la administrarea averii sale, precum onorabilul Benedict Blackthorn.

Valentine a clipit.

— Averea?

Isaac a ridicat pergamentul.

— Îmi permiteţi, Sir Edward?

A păşit şchiopătând în faţă şi i-a înmânat Marelui Maestru pergamentul.

— În ultimele câteva luni, Benedict îşi făcuse griji pentru siguranţa băiatului. Ştiu că a înregistrat un testament nou la Breasla Spiţerilor. Mi-a lăsat şi mie un exemplar, a zâmbit negustorul. Pentru orice eventualitate.

Sir Edward l-a citit cu voce tare.

— „Prin acest zapis las toate bunurile mele pământeşti lui Christopher Rowe, ucenic în prăvălia Blackthorn.

Acestea vor fi administrate de Hugh Coggshall, până în ziua în care Christopher va deveni cetăţean liber al acestui oraş.”

Eram înmărmurit.

Nici lui Valentine nu-i venea să creadă.

— Să văd şi eu.

A smuls pergamentul din mâinile lui Sir Edward şi l-a privit.

— Cum putem şti că e autentic?

— Au fost martori, i-a răspuns Isaac, arătându-i iscăliturile din josul paginii.

— Martorii sunt Hugh Coggshall şi Henry Mortimer. Amândoi au trecut la cele veşnice.

— Dacă e necesar, Maiestatea Sa va întări cele scrise în testament, a spus Lordul Ashcombe.

Sir Edward s-a foit în scaun.

— Sunt încredinţat că putem considera acest testament valid. Dar chiar şi aşa, avem o problemă. După cum a spus Valentine, Hugh e mort. Văduva lui, care după lege ar putea deveni tutorele băiatului, nu face parte din Breaslă şi nu poate administra o spiţerie. Iar Christopher – maestrul a şovăit o clipă – e încă ucenic.

Inima mi-a tresărit în piept.

— Maiestatea Sa a luat şi acest fapt în considerare, a spus Lordul Ashcombe. Se oferă să fie custodele prăvăliei şi să-i păstreze profitul, până la majoratul lui Christopher. Între timp, regele se angajează să plătească un stipendiu însemnat pentru a acoperi salariul viitorului maestru al lui Christopher.

— Şi care va fi acela? s-a interesat Sir Edward.

Lordul Ashcombe a ridicat din umeri.

— Asta depinde de dumneata. Maiestatea Sa nu se va amesteca niciodată în treburile Breslei.

Nu cred că Valentine s-ar fi putut înroşi mai mult de-atât. Sir Edward a zâmbit trist.

— Nu, fireşte că nu.

Mi-am aplecat capul într-o parte, am închis ochii şi am

lăsat razele soarelui să-mi încălzească faţa.

— Christopher!

Radiind de bucurie, Tom fugea prin agitaţia din faţa Palatului Breslei Spiţerilor. A ocolit turma de porci care bloca strada şi m-a strâns cu putere în braţe.

— Ooh! am exclamat eu.

Tom m-a dărâmat la pământ.

— Cum de ai ştiut că sunt aici? l-am întrebat.

— Isaac mi-a trimis vorbă. Ce s-a întâmplat?

I-am povestit. Nu-i venea să creadă.

— Ai propria ta prăvălie?

— Păi, de fapt nu-i tocmai a mea. Deocamdată, sunt doar ucenic. Abia peste câţiva ani va fi a mea.

— Vei avea un alt maestru, nu? Pe cine?

— Nu ştiu.

Gândindu-mă la viitorul meu maestru, mă simţeam neliniştit. Mă întrebam dacă nu cumva cineva ca Valentine – sau, mai rău, ca defunctul Nathaniel Stubb – avea să accepte rolul, doar din răutate.

— Măi, măi…

Isaac a ieşit pe uşa enormă a Palatului, sprijinindu-se cu o mână de umărul Lordului Ashcombe.

— Cei doi tartori.

Temnicerul Regelui a băgat o mână la cingătoare şi a scos la iveală un obiect argintiu.

— Asta îţi aparţine. De acum, în mod oficial.

Mi-a întins cubul enigmatic. L-am strâns la piept.

— Mulţumesc. Vă mulţumesc amândurora.

Am ridicat privirea către Lordul Ashcombe.

— Vă sunt nespus de recunoscător pentru ce aţi făcut.

Lordul a mormăit.

— Nu e cazul. Nu ţi-ai câştigat prieteni în Breaslă datorită mie.

— Dar… Maiestatea Sa a spus…

— Nimeni nu se va întoarce împotriva ta pe faţă. Unii te vor linguşi, încercând astfel să intre în graţiile Maiestăţii Sale. Alţii îţi vor purta pică şi se vor strădui să te sape. Şi mai e posibil ca în Breaslă să fi rămas câţiva care l-au

sprijinit pe Oswyn. Va trebui să-ţi alegi prietenii cu mare băgare de seamă.

M-am uitat la Tom, care încerca să evite mulţimea de porci guiţători, apoi la Isaac, care a încuviinţat cu un semn din cap.

— Din păcate, sfatul ăsta prinde mereu bine, mi-a spus Isaac, apoi s-a întors către Lordul Ashcombe: Milord, pot vorbi o clipă cu Christopher?

Când Lordul Ashcombe a încuviinţat, Isaac şi-a pus o mână pe umărul meu şi m-a condus câţiva paşi.

— A trebuit să-l îngropăm pe Benedict în timp ce erai în Turn, mi-a spus încet negustorul. Dar cred că ar fi frumos să organizăm o slujbă restrânsă, doar pentru aceia care l-au iubit.

Am aprobat din cap, recunoscător.

— Mi-ar plăcea tare mult.

— Atunci vino mâine la mine şi vom face pregătirile trebuincioase.

Isaac a surâs.

— Am să-ţi spun câteva istorisiri pe care cred că vrei să le auzi.

Isaac şi-a luat rămas-bun de la noi şi a pornit spre casă. Gândul la slujba în amintirea maestrului meu m-a făcut să mă întreb iar cine avea să fie noul meu maestru. După tot ce îmi spusese Temnicerul Regelui, aveam şi mai multe motive să mă îngrijorez.

— Milord, chiar credeţi că o parte din acoliţii lui Oswyn sunt în libertate?

— Indiferent pe cine slujesc, există mereu în libertate oameni de soiul ăsta, a răspuns Lordul Ashcombe. Pe deasupra, ştii că Wat nu a fost încă prins.

Nu ştiam asta. Vestea mi-a dat fiori reci pe spinare.

— Dar… soldaţii dumneavoastră s-au dus după el când leşinase în laborator.

— Aşa e. Dar când s-au întors acolo, Wat dispăruse.

Privirea mi-a fugit spre capătul străzii.

— Credeţi că se va întoarce? l-am întrebat.

Să se răzbune, am adăugat în sinea mea.

Lordul Ashcombe a ridicat din umeri.

— Mai degrabă cred că a fugit din oraş. Nu-i uşor să stai ascuns, când îţi lipseşte o jumătate de faţă.

Temnicerul Regelui şi-a trecut degetele peste cicatricea oribilă de pe obraz.

— Că tot veni vorba: nu ne-am întors în laborator numai pentru Wat. O parte dintre hârtii au scăpat cu bine din explozie. Chiar acum, spiţerii Maiestăţii Sale le cercetează.

Am înghiţit în sec.

— Da, milord?

— Se pare că nu găsesc reţeta pentru Focul Arhanghelului.

M-am înroşit la faţă.

— Era pe masa de lucru, chiar acolo unde stătea Oswyn. Poate că… poate că explozia a distrus-o.

Lordul Ashcombe m-a măsurat din creştet până-n tălpi.

— Din câte-mi amintesc, Wat spunea că reţeta *nu* era acolo.

— Wat nu era tocmai isteţ.

— Într-adevăr, a spus Lordul Ashcombe, mijindu-şi ochii. Nu cred că era isteţ.

Lângă mine, Tom îşi muta greutatea de pe un picior pe altul.

— Sunt încredinţat că-mi vei spune dacă afli ceva, a adăugat Lordul Ashcombe.

Am dat din cap. Nu mă simţeam în stare să îngaim niciun cuvânt.

Temnicerul Regelui i-a vorbit lui Tom:

— Cât despre tine, băiete, te pricepi tare bine să loveşti cu făcăleţul.

A venit rândul lui Tom să roşească.

— M-mulţumesc, milord, s-a bâlbâit el, neştiind dacă trebuia să se simtă mândru sau stânjenit.

— Vino la Turn, dacă vrei să înveţi cum se mânuieşte o armă adevărată.

Tom a făcut ochii mari.

— Adică… să fiu soldat? Eu?

— Dacă treci de perioada de instruire.

Tom s-a zgâit la cei doi soldaţi din garda regelui, care îl aşteptau pe Lordul Ashcombe. La rândul lor, cei doi îl priveau uimiţi.

— Eu? a repetat Tom, roşu la faţă de bucurie.

— Te-ai pricepe de minune, i-am spus, apoi m-am întors către Lordul Ashcombe: Ar trebui să-l vedeţi luptându-se cu un urs de prăvălie.

Lordul Ashcombe s-a îndepărtat clătinând din cap.

— Nici măcar nu vreau să aflu ce înseamnă asta.

Plăcuţa tot mai atârna deasupra intrării. BLACKTHORN. LEACURI PENTRU TOT SOIUL DE UMORI RELE. Lemnul avea nevoie de un strat nou de vopsea. Trebuia să refac şi cornul inorogului, decolorat după ani de intemperii londoneze. În afară de asta, nu voiam să schimb nimic. N-aş fi schimbat nimic, niciodată.

Însă prăvălia avea nevoie de o dereticare temeinică şi nu voiam ca noul meu maestru să-mi spună *în sarcina cui* cădea curăţenia. Îndată ce am intrat, Tom m-a ajutat să încep curăţenia, apucându-se să măture paiele care se revărsaseră din animalele împăiate.

— Christopher!

— Da.

— Nu e adevărat ce i-ai spus Lordului Ashcombe, nu-i aşa?

Tom s-a oprit din măturat şi s-a sprijinit de mătură.

— De fapt, reţeta pentru Focul Arhanghelului nu era pe masa de lucru.

Am clătinat din cap.

— Nu voiam s-o las la vedere, la îndemâna lui Oswyn.

— Şi atunci, ce-ai făcut cu ea?

— Am strecurat-o în spatele hrubei cu gheaţă. Înainte de a merge în grădină, am înmuiat-o în ulei, am înfăşurat-o în piele şi am ascuns-o în spate, sub cărămizi.

Tom a făcut ochii mari.

— Înseamnă că e încă acolo?

— Nu ştiu. Probabil că gheaţa s-a topit deja. Dacă apa a trecut prin pelicula de ulei, înseamnă că cerneala s-a

întinat.

Am privit pe fereastră.

— Sincer, chiar nu ştiu.

Focul Arhanghelului. Nu mă mai gândisem la el de săptămâni întregi. Nu mă mai gândisem la nimic din toate cele întâmplate în acea zi. În locul în care aprinsesem focul se vedea un petic înnegrit şi câteva urme de paşi prin ingredientele împrăştiate. Nici nu voiam să mă gândesc ce învălmăşeală mă aştepta în laborator. Dar prăvălia rămăsese în picioare. Poate că era posibil să salvez o parte dintre ingrediente şi instrumente. Pe urmă, totul avea să fie ca mai înainte.

Nu, nu totul, mi-am zis.

Am privit în spatele tejghelei, acolo unde agăţasem brâul maestrului meu. Ochii mă usturau de lacrimi.

Încă îmi lipsiţi, mi-am spus în adâncul inimii. *Dar v-am păstrat taina şi i-am oprit pe cei care v-au ucis. M-am descurcat bine? Sunteți mândru de mine?*

În geam a răsunat un ciocănit.

M-am întors într-acolo. Afară, pe pervazul ferestrei, un porumbel cenuşiu, pestriţ, păşea de colo-colo. Şi-a clătinat capul şi a lovit din nou cu ciocul în geam.

Am dat fuga la uşa din faţă şi am deschis-o. Bridget a sărit de pe pervaz, fluturând din aripi, şi a păşit înăuntru.

A uguit către mine. Am luat-o în palme şi am lipit-o de obrazul meu. I-am simţit moliciunea penelor, bătaia inimii sale micuţe. M-am întors, ca să putem privi spre căminul nostru, şi i-am vorbit pentru ultima oară.

Vă mulțumesc, Maestre.

Câteva informaţii de importanţă istorică

În epoca în care a trăit Christopher, ortografia nu era standardizată. De exemplu, era obişnuit ca „Clerkenwell Green” să fie scris „Clarkenwell Greene”, „Clerkenwelle Grene” sau în oricare variantă care i se părea corectă scriitorului respectiv. În această carte, numele de persoane, de titluri şi de locuri au fost scrise după standardele moderne. (Unele locuri menţionate în carte încă există, aşa că, dacă mergeţi pe străzile – astăzi nepietruite – ale Londrei, puteţi să descoperiţi câteva dintre locurile prin care a trecut Christopher.)

O altă modificare e cea a calendarului. În 1665, în Anglia încă se folosea vechiul calendar iulian (introdus în anul 46 d.Hr. de către generalul roman şi politicianul Iulius Cezar), în timp ce restul Europei trecuse la noul calendar gregorian (impus în 1582 d.Hr. de Papa Grigore al XIII-lea), calendar care se foloseşte şi în ziua de azi. Deşi aproape identice, cele două calendare prezintă câteva diferenţe notabile. În primul rând, în Anglia, conform calendarului iulian, anul începea la 25 martie, nu la 1 ianuarie. În al doilea rând, felul în care calendarul iulian acumula zile în plus în cazul anilor bisecţi presupunea că, încă de la începutul folosirii sale, acesta era cu zece zile în urmă faţă de calendarul gregorian (prin urmare, ziua de 21 iunie – solstiţiul de vară – ar fi fost ziua de 11 iunie, conform calendarului iulian).

Evident că aceste diferenţe ar fi putut crea confuzie. De pildă, un călător petrecea patru zile parcurgând drumul pe mare dintre Rotterdam şi Londra, plecând din Olanda la 28 martie (după calendarul gregorian) 1665 şi ajungând în Anglia la 22 martie (după calendarul iulian) 1664 – cu mai bine de un an înainte de a porni! Pentru a evita astfel de confuzii şi pentru a stabili evenimentele conform calendarului nostru curent, toate datele au fost notate

conform sistemului modern, adică gregorian.